

NNCL1093-46Fv1.0

EVELYN MARSH

A Siva ölelése

TEXTURA KIADÓ BT.

BUDAPEST 1990

Szerkesztette: KASZA T: MÁRTA

Borítóterv, tipográfia: HAISCH KÁROLY

© MOCSÁRI ERIKA 1990

ISBN 963 02 7728 X

Kiadja a Poicoop Kiszövetkezet TEXTURA Kiadója

A hatalmas, márványpadlóval díszített előcsarnokban bársony fotelok, előttük kerek kis asztalkák sorakoztak. A helyiség közepén embernagyságú Ganésa szobor állt. Az elefántfejű isten egész Indiában a tisztesség, a jólét népszerű házivédelmezője, akit Siva és Párvati fiának tartanak. A márványból faragott isten alakjában a szobrász a vallás tanait formálta meg. Vonásai nyugalmat és békességet árasztottak.

Sita Kansut egy éve került Bombaybe. A híres tengerparti sugárúton, a Marine Driven, a Tükör Csarnokban az úgynevezett szórakoztató szalonban kapott munkát. Ide elsősorban jómódú indiai férfiak jártak néhány órai kikapcsolódást, testi örömet keresni.

- Valójában nagy szerencsém volt - simogatta meg a lány Ganésa márvány fejét -, hiszen anyám először egy Reed Line környéki asszonnyal tárgyalt, aki ott alkalmazott volna. Ma már tudom - folytatta merengését -, hogy az Bombay leghírhedtebb negyede, ahol a prostituáltak szörnyű körülmények között élnek. Sita ott látta életében először a bombayi leányketreceket. Ezekben az utcára nyíló fülkékben fiatal és öreg nők szorongtak és egy-egy járókelő, megfelelő rúpia ellenében, kiválasztotta közülük azokat, akikkel egy-egy órát kívánt eltölteni.

Sita Bombay mellől érkezett, a mintegy 15 kilométerre fekvő halászfaluból, Vasdiból, amely az utóbbi években kezdett épülni és fejlődni. Sitát anyja már kislánykorában prostituálnak szánta, azzal a meg gondolással, hogy legalább az ő élete legyen könnyebb és boldogabb. Így aztán a faluban kijárta a bráhmanok által vezetett nyolcosztályos iskolát. A tandíj fejében anyja a templomban dolgozott, a bátyja pedig rendszeresen halat szállított ingyen a papoknak.

- Ekkor jött az én megmentőm - meditált tovább Sita. - Bátyám akkor már hetenként háromszor járt át Bombaybe, hogy az előkelő szállodák és nyilvánosházak számára friss halat, rákot szállítson. Így ismerkedett meg Parvati asszonnyal, akinek bemutatott engem.

A fekete hajú, értelmes tekintetű, sudár, tizenhat éves Sita kedves modorával azonnal megnyerte a főnökasszony tetszését... Végül az anyjával is megállapodott. Így került a vidéki kislány India második legnagyobb városába, s ott is az előkelő Tükör Csarnokba.

E pillanatban a háta mögül felhangzott a főnökasszony nyájas, kissé túlságosan is hízelgő, lágy, bársonyos hangja:

- Sita! Te mit lézengesz itt? Nemsokára jönnek az esti vendégek! Készítsd ki magad, ma sok embert várok az ünnep miatt! Legyél csinos, kicsikém! - ezzel megpaskolta a lány arcát. - A bátyád az előbb hozta a friss árut, rákot, langusztát, anyádnak pedig elküldtem a pénzt, amit kerestél.

- Én még mindig nem kapok belőle semmit?

- Ejnye, ejnye, lányom! Hiszen te is tudod, hogy anyáddal megállapodtam, hogy egy évig heti 300 rúpiát fizetek érted. Aztán majd meglátjuk... Kezdő vagy te még a szakmában... Bár el kell ismerem, szépen fejlődsz... sokat olvasol, s mint hallom szabad idődben a templomokat bújod. Helyes, ez nagyon helyes! Az istenek jóindulatát meg kell nyernünk!

Az asszony tisztában volt azzal, hogy Sítából rövidesen házának legkedveltebb prostituáltja lesz. Nemcsak külseje vonzó, hanem a modora és kedvessége, érdeklődő természete mind-mind ígéretes jövőt sejtetett!

- Milyen jó vagyok ehhez a lányhoz, pedig a többi 30 fiatal nő is igyekszik... De nem lesznek olyanok, mint Sita!... Vele született természetes viselkedése megnyerte a tetszésemet. Terveim vannak vele - folytatta a gondolatait az asszony. Rágyújtott egy hosszú, aranypapírral bevont indiai cigarettára, töltött magának egy kis ánizslikört, majd ránézett a naptárra. Eldöntötte, hogy a következő héten lányokat visz át Bangkokba, a Kleopátra Masszázsszalón már várja őket!

Sita szobáját három társnőjével osztotta meg. Parvati asszony csak este, amikor a vendégeket fogadták, nyitotta meg a földszinti négy, és az első emeleti tíz szobát. Ezek berendezése tükrözte az indiai szokásokat. Minden csillogott-villogott, a lámpák vörös anyaggal voltak bevonva, így még sejtelmesebb fényt árasztottak. Amikor Sita először feküdt férfi karjában, sími szeretett volna! Nemcsak a fájdalom, amellyel elvesztette szüzességét hasított bele, hanem úgy érezte, hogy a férfi néhány pillanatig tartó öröme, számára kizárólag megaláztatást jelent!...

Aztán eszébe jutottak anyja intó szavai:

- Sita lányom! Becsüld meg magad, mert ha nem, a falunkban még seprűhordozó sem lehetsz! Itt már mindenki irigykedik rád! Azzal is legyél tisztában, hogy azért nem adtalak férjhez már gyerekkorodban, mert fényes jövődről ábrándoztam... Most Parvati asszony háza a boldogságot jelentheti számodra!

Lekuporodott az ágyra, és ezek a gondolatok kergették egymást a fejében. Majd a szekrényhez lépett, hogy kiválassza az alkalomra megfelelő ruhát. Vörös, arannyal hímzett szarít vett elő, hiszen a holdnaptár szerint a mai napon a hinduk egész Bombayben a Siva templomokban gyűltek össze és imádkoztak. Utána pedig az utcákon énekeltek, vidám kamevált rendeztek...

2

Samantha Meigh lassan sétált Delhi utcáin. Gyönyörködött az európai szem számára különleges asóka fáknak, amelyek nemcsak díszítették a főváros utcáit, hanem kellemes árnyékot is nyújtottak.

Az ENSZ felhívása alapján több ország kutatója pályázhatta meg az egy évig tartó indiai művészettörténelmi és régészeti kutatásokat. Samantha a londoni Museum of Mankindban dolgozott, ahol a látogatók az azték, a maja és a különféle afrikai művészeteket reprezentáló szobrokban, képekben gyönyörködhetnek.

A restaurációs osztályon kezdte meg az egyetem elvégzése után a munkát, és mint művészettörténész kiválóan megállta a helyét. Professzora, egyben a múzeum egyik főnöke is volt. Amikor elolvasta az ENSZ pályázati felhívását, azonnal magához hívta Samanthát és javasolta az egyéves indiai ösztöndíjra. A későbbiek során kiderült, hogy a tervek szerint a különféle Siva szobrokkal és Siva templomokkal kapcsolatos művészeti és vallástörténelmi kutatásokban valamint régészeti feltárásokban venne részt.

Samantha mindig is vonzódott az indiai művészetekhez, bár eddigi munkája során nem volt alkalma azt mélyebben tanulmányozni. Így kapva kapott a lehetőségen. Pályázatát az ENSZ elfogadta, és boldogan készült az egyéves indiai útra.

A kollégák közül csak Edward Denver amerikai régész és Patricia Rayne francia vallástörténész érkeztek meg a kora hajnali repülőgéppel a fővárosba. A hosszú utazás után csupán bemutatkoztak Samanthának, és mindketten visszavonultak szobájukba aludni.

- Ez nem is csoda, hiszen borzalmasan fárasztó az út! Délután majd együtt fedezzük fel Delhit, s remélem a többiek is hamarosan megérkeznek - gondolta Samantha, és megállt Hindusztán hetedik csodája előtt. A híres Kutáb Minár 71 méter magas, ötemeletes tornyát nézegette, amelyet 1199-ben Kutábud-Din, Delhi első mohamedán szultánja kezdett építeni. Végül is a XIV. században fejezték be. A falakon díszesen faragott korán-idézetek pompáznak.

A környéket ellepték az élelmes árusok, és azonnal a lányhoz futottak: Képeslapokat, cukorkát, indiai faragott szobrocskákat, különféle színes köveket árultak, de olyan erőszakosan, hogy Samantha a végén öt darab Kutáb Minárról készült fotót vásárolt, noha oldalán lógott a fényképezőgépe.

- Ezt olcsón megúsztam - sóhajtott. - Tíz rúpiát megér nekem, hogy végre nézelődjek, s ne az árusokkal társalogjak...

Egy jó órai sétálás után a közeli Kuvvatul-Iszlám mecsethez ment, amelyet útikönyve szerint még a XII. században építettek. Udvarán azonnal megpillantotta a híres vasoszlopot, az Iron Pillart, amelyen egy hatsoros szanszkrit felirat jelzi eredetét. A híres, több mint hét méter magas oszlop mintegy 1600 esztendeje áll az időjárás viszontagságainak kitéve, de nyoma sincs rajta a rozsdásodásnak.

A sok nézelődés és a szokatlan klíma elfárasztotta Samanthát, így leállított egy háromkerekű taxit, a scootert, s mintegy húszperces utazás után visszatért a Taj Mahal Hotelba, amely a Sardar Patel Marg úton feküdt egy csodálatos pálmaliget közepén.

Amikor belépett a freskókkal és szobrokkal díszített hallba, szeme megakadt a friss virágokból kirakott, mintegy három méter átmérőjű kompozíción, amelyet indiai lányok készítettek, és a híres szikandrai Akbar középső szobrát ábrázolták. Néhány percig gyönyörködött a látványban, majd elindult a recepció felé. Szobája kulcsát kérte, s az angolul kiválóan beszélő fiatalember így szólt hozzá:

- Kisasszony! Honfitársa néhány perce érkezett meg Londonból. Arra kéri, ha van ideje, szóljon fel neki - és már nyújtotta is a telefont.

- Hányas a kollegám szobaszáma, és hogy hívják az illetőt?

A fiatalember egy másodpercre meglepődött, hogy az angol nő nem ismeri a londoni kollégája nevét, aztán udvariasan így szólt:

- Mr. Stephen Hayter a 413-asban lakik, közvetlenül az ön lakosztálya mellett.

Samantha tárcsázta a számot. Kellemes férfihang szólt a kagylóba:

- Halló, tessék! Stephen Hayter beszél.

- Itt Samantha Meigh. Üdvözlöm...

- Jaj de jó, hogy visszatért a városból! Hallom ketten már megérkeztek és pihennek a szobájukban. Ha nem lenne kellemetlen magának, ihatnánk egy csésze teát az étterem melletti Háthi, azaz elefántkávézóban. Tíz perc múlva ott vagyok, ha megfelel?

- Rendben! Felszaladok a szobámba, átöltözöm, mert bizony meglehetősen meleg volt a városban. Utána megyek a kávézóba. Viszontlátásra...

Amikor Samantha a szobájába ért, gyorsan lezuhanyozott, átöltözött, közben azon gondolkozott, hogy lehet az, hogy Angliából még egy kutató érkezett.

- Miért nem tudtam én erről?... Kár töprengennem... Pillanatokon belül minden kiderül.

A kávézóban még nem járt. Pompája már az első pillanatban lenyűgözte. Nemhiába nevezték az indiaiak elefánt-kávézónak. A székeket, elsősorban azok lábait ormányszerűre faragták, az asztalok pedig elefántcsont berakással készültek. A lány már belépésekor megpillantotta honfitársát. Magas, atléta termetével, szőke hajával és egész megjelenésével feltűnő jelenség volt. A kávézóban csak néhány üzletembernek látszó indiai férfi beszélgetett, így Samantha egyenesen kollégájához ment.

Az üdvözlés és bemutatkozás után a lány elkönyvelte magában, hogy honfitársa nemcsak jóképű és csinos, de megjelenése világfinak is beillik, ami nem jellemző a kutatókra...

A kávé iszogatása közben Stephen néhány szóval beszámolt arról, hogy az ENSZ döntése alapján ő a csoport vezetője. Eddig a British Múzeumban dolgozott, mint művészettörténész és régész.

- Igaz - folytatta a férfi mosolyogva -, két diplomám kapcsolódik egymáshoz, s a nagy tapasztalatom, miután már közel 20 éve dolgozom, közrejátszott, hogy elfogadták a pályázatomat. Így nem mint ösztöndíjas vagyok a csoport tagja, hanem fizetést kapok - tette hozzá szerényen. - A portás említette, hogy eddig egy amerikai és egy francia kolleganő érkezett csak meg. Remélem, a többiek is napokon belül itt lesznek, és munkához kezdetünk. De olyan sokat beszélek, maga meg csak hallgat! Kérem Samantha, most ön meséljen magáról egy kicsit! Londonban mivel foglalkozott?

Samanthát lenyűgözte a férfi egyénisége. Azonnal feloldotta gátlásait és szorongását, amely, mióta Delhibe érkezett, egyre fokozódott. Igyekezett röviden ismertetni a múzeumban végzett munkáit. Külön hangsúlyozta, hogy az indiai művészettörténeti kérdéseket eddig csak hobbyból tanulmányozta, mert elsősorban az afrikai témákkal foglalkozott.

- Nem baj kedves Samantha, itt egy év alatt bőven lesz ideje mindenre!

- Hol kezdjük a munkát?

- Természetesen ezt nem én döntöttem el - nevetett Stephen -, hanem az ENSZ szakemberei. Mikor megérkeztem már itt várt a részletes program. De erről majd akkor beszéljünk, ha mindannyian együtt leszünk. Tudja mit, Samantha, nem volna kedve úszni egyet ebéd előtt?

- Boldogan!

- Akkor a medencénél találkozunk...

3

Kitti Piluk meggyorsította lépteit, hogy mielőbb a laboratóriumba érjen. Még csak három hónapja dolgozott a jónevű I. Ráma Sebészeti Klinikán, ahol elsősorban plasztikai sebészettel foglalkoztak. Piluk doktor apja szintén orvos volt, és minden kapcsolatát igénybe vette, hogy fiát a kórház igazgatója alkalmazza, miután az I. Ráma speciális műtétjeiről igen híres volt. Kitti boldog volt, hogy teljesült álma, s minden igyekezetét latba vetette, hogy Buri főorvos elégedett legyen vele, s mielőbb letehesse a szakvizsgáját. Most a laboratóriumi leletek alapján kellett referálnia főnökének a lehetséges variánsokról, mert az egyik páciens égési sebeket szenvedett, és a karján mintegy fél méter hosszan bőrátültetést javasolt a főorvos.

A betegnek három étterme volt a híres Patpong Roadon. Az egyik főszakácsa ügyetlenkedett, és a férfi karjára ömlött a forró tom yaam gung, a híres thai, citrommal ízesített ráklevés, s ennek következtében másodfokú égési sérülést szenvedett a 62 éves ember.

A fiatal sebész a folyosón átfutotta a leleteket és elhatározta, hogy benéz a beteghez,

és a főorvosnak mielőbb referál.

A kórházban kizárólag egyágyas szobák voltak. Mindegyikhez külön kis fürdőszoba és belépő tartozott, a felszerelésük bármely híres amerikai kórháznak is megfelelt volna! A szobákban naponta friss virágot kaptak a kis Buddha szobrocskák, amelyek hasonlóak voltak a hatalmas, embernagyságú istenekhez. De ha a beteg kérte, akkor a Buddha szobrok elé a személyzet tálakban rizst és más finom falatokat is készített, néha pedig illatos timián rudacskát égettek el, amely a pácienseknek gyógyulást és békességet hozott.

Piluk doktor óvatosan kinyitotta az ajtót, belépett, és legnagyobb megdöbbenésére a beteg ágyát üresen találta! Azonnal megnyomta a szekrényen lévő hívógombot, mire egy fiatal, fehérköpenyes ápolónő lépett be.

Mélyen meghajolt:

- Parancsoljon doktor úr, miben segíthetek? A sebész kissé ingerülten kérdezte:

- Nővér! Hol a beteg?

Egy másodpercnyi habozás után a fiatal lány ismét meghajolt és így válaszolt:

- A főorvos úr még tegnap este elvégezte a műtétet, de a beteg félóra után meghalt...

- Én miért nem tudok erről? - csattant Piluk doktor hangja. - Hiszen az én betegem volt!

Az ápolónő nem kívánt belekeveredni ebbe a témába és kifelé igyekezett a szobából.

- A főorvos úr bejött már?

- Igen, doktor úr. Reggel hat óra óta a műtőben operál.

- Köszönöm. Ha lesz ideje, szeretnék vele beszélni.

- Ha meglátom, szólok neki.

Amikor Piluk egyedül maradt a szobában, idegesen járkálni kezdett. Nem értette, hogy a nagytudású és egész Thaiföldön híres Chon Buri hol követett el hibát? Abban a fiatal sebész biztos volt, hogy a műtét egyszerűnek tűnt és semmiféle komplikáció nem léphetett fel... Hacsak az átültetés közben nem...

- De hiszen Buri éppen arról híres, hogy klinikáján csak olyan betegeket kezel, akiknek gyógyításában biztos! Talán váratlan szívelégtelenség vagy valami hasonló lehetett... - töprengett. - Legjobb lesz, ha megvárom, amíg ő hív! Nyilván kapok magyarázatot az esetre!

Visszament a szobájába, hogy a reggeli teáját elfogyassza, és utána megkezdje a kisvizitét.

A műtőben Buri főorvosnak a chicagói Flexner doktor asszisztált. Andrade Flexner szüleivel még gyerekkorában került Sziciliából Chicagóba, ahol megszerezte orvosi diplomáját és hat évi praktizálás után eljött Bangkokba, hogy a plasztikai sebészetben is jártas legyen.

A főorvos először nem akarta fogadni az amerikai kollégát, de a 31 éves sebész érdekében többen is szót emeltek elsősorban Amerikából és Indiából.

- Kozmetikai belső bőrvarrást kérek! - hangzott Buri monoton hangja. Flexner azonnal átvette a beteget és a nyakán lévő vágást finom öltésekkel varni kezdte.

- Holnap nehéz napunk lesz - mondta kifelé menet a főorvos. Egy betegünk érkezik Bombayből. Önt, kedves kolléga, igen fontos feladattal bízom meg...

Flexner azonnal tudta miről van szó.

- No végre - mormogta magában -, miért jöttem át Amerikából, ha nem tanulom meg az arcplasztika titkát?!... Minek fizették a költségeimet a Zarondolák? Nyilvánvaló, hogy ők is, hasznot akarnak húzni belőle!... Igaz, eddig is sokat köszönhettem a klánnak..., s a jövőben,

mint mondták, még jobban számíthatok rájuk!

A Kleopátra Masszázs Szalon reggel 10 órától éjjel 2-ig volt nyitva. A Silom és a Surawong Road között lévő Patpong harmadik kereszteződésében helyezkedett el a kívülről szolidnak tűnő, ám feliratában kicsit harsány szalon. Ajtaján nagybetűs thai és angol nyelvű szöveg hirdette: A boldogságot megérinteni az élet magasztos pillanata.

A 43 éves Krissana Summa szinte éjjel-nappal ellenőrizte a beosztottjait. Már nem volt fiatalnak mondható, mégis ha megjelent a szalonban mindenki felfigyelt rá. Ruházata elegáns volt és disztigvált, a modora, a viselkedése nagyvilági.

Most még reggel 9 óra volt, de már minden ragyogott és csillogott, várva a délelőtti vendégeket, részint a helybelieket, valamint a nagyszámú külföldi turistákat.

Krissana selyemből készült fehér hosszú nadrágot, hozzá világoskék pamutblúzt viselt. Éjfékete haját feltűzve hordta. Ez utóbbiban a festék is szerepet játszott, mondogatták irigyei, akik tudták, hogy Bangkok egyik leggazdagabb nője a Kleopátra tulajdonosa. De azt már nem sokan sejtették, hogy a lányokat nemcsak a fővárosban foglalkoztatja, hanem kiterjedt hálózata van egész Thaiföldön is.

Krissana asszony nem tűrt meg intézményeiben semmiféle lazaságot, fegyelmezetlenséget. Szalonjainak állandó látogatói voltak, s ha külföldiek betértek, ami gyakran előfordult, mindig elégedetten távoztak. Pénzükért azt kapták, amit vártak, sőt többet is. A szexkultúra Thaiföldön magas szinten áll, de a Kleopátra Szalon messze, a főváros határain túl is híres volt!

A főnőkasszony kedvence Siriluek Mingmolee volt. A 19 éves thai lány már három éve dolgozott nála és tanulta mesterségének rejtett titkait. Nemcsak a thai nyelvet beszélte, hanem angolul is kifogástalanul társalgott a vendégekkel. Nagyapja, az öreg Billy, amerikai katona volt és a thaiföldi dzsungelben harcolt a japánok ellen. Megsebesült és a Kwai folyó melletti Kanchanaburiba került, ahol megismerkedett a lány nagyanyjával.

A kapcsolat még a háború után is tartott, s Billy rendszeresen küldött meglehetősen nagyösszegű csekkeket a családnak. Így aztán szépen boldogultak, és a fővárostól messze, a Menam folyó jobb partján lévő kereskedelmi központban telepedtek le. Itt Siriluek apja három üzletet nyitott, amelyből remekül éltek. Aztán Billy meghalt Amerikában és megszűntek a küldemények. A család így kénytelen volt eladni üzleteit, mindössze egy kis zöldségárudát tartottak fenn. Ezért mindannyian boldogok voltak, mikor Siriluek a Kleopátra Szalonba került. Testvére bonc lett a Wat Arunban, a Hajnal templomában. A két gyerek tehát elhagyta a házat és az egyre nehezebben élő szülőket.

Krissana asszony ismerte a család történetét és tudta, hogy annak idején az amerikai nagyapa segítségével gazdagodtak meg, aztán miután Siriluek apja kártyázott a pénz pedig nem érkezett Amerikából, így teljesen tönkrementek. Sirilueket 16 éves koráig tanították. Ezért vette magához a Kleopátra Szalonba, mivel csak művelt, tanult lányokat alkalmazott.

A főnőkasszony százszor is ismételte lányainak:

- Nem buta vízikacsákat akarok a szalonomban dolgoztatni, hanem okos, művelt lányokat! - Ezen gondolkozott most is, amikor az Indiából érkező jövevények sorsát latolgatta magában. Felkapta az asztalról a csöngőt, megrázta, és a szolgálával magához rendelte Sirilueket. Ő már több alkalommal is segített az indiai lányok betanításában.

Siriluek mindig megállapította magában, hogy a thai szexkultúra meg sem közelíti finomságában és fondorlatokban az indiait.

- Dehát ez nem az én asztalom, Krissana asszony tudja mit csinál. Az sem világos számomra, hova viszi az indiai lányokat...

5

A Taj Mahal Hotel kertjében ült össze a kutatócsoport. Már mindenki megérkezett Delhibe, és kíváncsian várták Stephen Hayter részletes ismertetését a munkáról.

Egy kerek, fonott asztal körül helyezkedtek el. Samantha Meigh mellett Edward Denver, majd Patricia Rayne foglalt helyet. Velük szemben ült le a kicsit morózusnak tűnő szőkehajú fiatal Sampo Hirn, aki a Helsinki Művészettörténeti Egyetem elvégzése után került ide, tanárai ajánlása alapján. A 25 éves finn művészettörténész még a feltűnően csinos Samanthára és Patriciára sem nézett rá, sőt a nála kicsit idősebbnek látszó Rinaldo Carpini római kutató társaságára sem vágyott.

Stephen Hayter néhány szavas üdvözlés után arra kérte a kollégákat, tegeződjenek. Mindenkinék hozatott jégbe hűtött Martinit és whyskit.

- Kérlek benneteket, néhány szóval ismertessétek eddigi munkátokat! Utána pedig részletesen beszélünk az egyéves indiai programunkról.

Ahogy az asztal körül ültek, sorban beszámoltak otthoni munkájukról és feladatokról. Ezután Stephen Hayter röviden és tömören összefoglalta az ENSZ által körvonalazott kutatási programot.

- Az a javaslatom, hogy egy hétig maradjunk Delhiben, ismerkedjünk meg a fővárossal, készítsünk pontos munkatervet. A vázlatokat itt írjuk meg és utána kezdjük a munkát először Bombayben, illetőleg az Elefanta szigeten, amely India Kapujától mintegy 10 kilométerre fekszik. Naponta hajóval megyünk át a szigetre. Gondolom, hogy az ottani munka mintegy három hónapig is eltarthat. Időbe telik, míg a Siva szobor eredetéről és a táncoló Siva körüli vallástörténeti feljegyzésekből levonjuk a következtetésünket.

- Utána majd - egy pillanat szünetet tartott a férfi - a Visnu szentélyekbe megyünk, aztán ha még lesz időnk esetleg Észak-Indiába a Dekkáni sziklatemplomokhoz. Ezek a szentélyek az eddigi feltárások szerint mind-mind kapcsolódnak a Siva-kultuszhoz. Ha van valakinek kérdése, kérem most beszéljen, aztán a mai nap szabad, holnap megkezdjük a rendszeres munkát. Az a javaslatom, hogy itt Delhiben nézzük meg a Humájun császár síremlékét, majd a Nizámud-Din szentélyt látogassuk meg. Aztán menjünk el a híres Siva templomba. Még ma minden kollégának odaadom a részletes munkatervet.

A kutatók gondolataikba mélyedve hallgattak. Samantha volt az egyetlen, aki megszólalt:

- Ezt az egész programot nem nagyon értem. Otthon úgy tudtam, hogy először a fővárosban kezdjük a munkát, s nemcsak Siva és Visnu körüli vallástörténeti érdekességeket gyűjtünk, hanem bizonyos régészeti feltárásokat is végzünk. Persze nem akarok okoskodni - tette hozzá pirulva Samantha -, de az Elefanta szigeten, ahogy én tudom, már százával dolgoztak kutatók a világ legkülönbözőbb országaiból. Nem tudom elképzelni, hogy legyen ott egy talpalatnyi hely, amelyet még nem fedeztek fel, nem szólva a szobrokról... - hallgatott el a lány.

Stephen arcán enyhe rosszállás futott végig, de aztán nyájasan szólalt meg:

- Úgy tudom kolléganő, hogy te elsősorban afrikai művészettörténeti kérdésekkel foglalkoztál. Nem is értem, hogy kaptál ösztöndíjat erre az indiai kutatásra. Persze... ennek

eldöntése... nem az én feladatomban. De az már rám tartozik - emelte fel kissé a hangját -, hogy hol és mikor kezdjük a munkát. Miután egy évig nap mint nap együtt leszünk, szeretném, ha mindenki elgondolásaim szerint dolgozna, hiszen én vagyok a felelős, hogy e kis nemzetközi társaság eredményt érjen el! Ezt kérem vegyétek tudomásul! - vált kicsit méltóságteljesebbé a férfi hangja.

A társaság készülődni kezdett, hogy együtt induljanak Delhi művészettörténeti nevezetességeinek megtekintésére.

6

Parvati asszony még utolsó eligazítást tartott a helyettesének, majd szólt a gépkocsivezetőnek, hogy öt percen belül indulnak az állomásra. Megállapította, hogy a három lány új ruhájában, a kék, a sárga és a rózsaszín szariban, karjukon tíz-tíz vékony karkötővel nagyon jól mutat.

- Siessen! - szólt a kocsis vezetőjének. - Két óra múlva indul a repülőgépünk. Gyerünk lányok, szálljatok be!

Amikor mindannyian elhelyezkedtek a légkondicionált Toyotában a sötét üvegen keresztül Parvati még egy pillantást vetett a Tükör Csarnokra, aztán elindultak.

Már hosszú évek óta India második legnagyobb városában élt, de nem tudta megszokni az ezernyi gépkocsi dudálását, ahogy száguldva, életveszélyesen előzgetik egymást. Mint mindig, most is megállapította, hogy kiváló reflexekre van szüksége a sofőrnek, hogy ne karambolozzon!

A tengerpartról rövid idő alatt rátértek a Kamla Nehru park útjára. Aztán egy éles kanyarral a repülőtér felé vezető külvárosi negyedbe hajtottak. Parvati asszony gyűlölte az előváros végeláthatatlan barakknegyedeit. Lehetőség szerint még a szemét is becsukta, hogy a nyomort, az undorító mocskot ne lássa. Örült, amikor messziről megpillantotta Bombay repülőterét, amely viszonylag tiszta volt.

Amikor az útlevél- és vámvizsgálaton túljutottak, a lányoknak elmagyarázta, hogy Delhiben szállnak majd át, ott négy órát várakoznak a thaiföldi járatra. A fővárosból több mint nyolc órát repülnek, míg eljutnak Bangkokba.

Parvati már többször járt Bangkokban. Eddig mintegy 40 indiai lányt adott el, de sokszor helyettesére bízta e feladatot. Most azonban Krissana asszonnal személyesen kívánt tárgyalni a közös üzletekről, s meg akart ismerkedni Chon Buri doktorral, a plasztikai sebésszel is.

Üzleti... - méghozzá nagyszabású üzleti elképzeléseit akarta tisztázni... - Helyettesében annyira már nem bízott meg, hogy a lányok eladásán kívül bármi másba is beavassa...!

A hosszú út után a repülőtéren egy taxit fogadott, és egyenesen a Kleopátra Szalonba vitette a társaságot. Krissana asszony már várta, s thai szokás szerint a saját szobájában látta őt vendégül. Az asztalra egyre másra hordta a szolgálólány a már elkészített finomságokat.

A két főnökasszony először csak csemegéztett a méregerős tom yam levesből, amelynek fő ízesítése a bambuszrügy volt. Csipegettek a kow pat gungból, az apró rákokat és zöldségfélét tartalmazó ételből, majd a rostonsült csirke következett. A lakoma utolsó fogása a kókusztejben főtt banán volt. Az ételekhez Singha sört iszogattak, majd kávéval fejezték be a vacsorát.

- Kedvesem, most már beszélgethetünk nagyszabású terveidről - szólalt meg Krissana.

Parvati tudta, hogy okosan kell szólnia, mivel az üzleti elgondolásainak csak egy részét kívánta felfedni.

- Szeretném megismerni az Indiában is jóhírű Chon Buri főorvost, aki itt Thaiföldön olyan kitűnő plasztikai sebészeti műtéteket hajt végre.

- Hát... ez bizony nem könnyű... - halkította le hangját Krissana. - Nagyon elfoglalt ember, de abban szívesen a segítségedre leszek, hogy valaki bejusson hozzá műtetre a kórházba. Persze... ez sem megy egyik napról a másikra... Kiről lenne szó? Talán egy rokonodról kedveském... Vagy egy vendégedről?

- Valójában én nem ismerem az illetőt. Vidékről ő hozza el a lányokat a Tükör Csarnokba és nemrégiben megemlítette nekem ezt a kérését - hallgatott el Parvati. Reménykedett, hogy apró hazugságát nem veszi észre az asszony. Láta, hogy amikor a híres sebész nevét kiejtette, vendéglátója ideges lett. Így aztán arra gondolt, hogy másra tereli a beszélgetés fonalát, s később majd visszatér a témára.

- Melyik szállodába menjek? - kérdezte. - A múltkor az Ambassadorban laktam, de most közelebb szeretnék lenni a Kleopátra Szalonhoz. Terveim szerint néhány napig maradnék, és reménykedem benne - hajolt meg thai szokás szerint Parvati -, lesz még alkalmunk részletesen beszélgetni a következő lányszállítmányról. Ugye neked is tetszenek az én kicsikém?

- Igen... igen... csak tudod, nem elég műveltek és okosak - vágta rá azonnal Krissana asszony. - Bizony nekem jócskán rámeleg az időm, amíg megtanítom őket a megfelelő viselkedésre, a masszázs szalonban szükséges tudnivalókra...

- No persze, persze... ezt megértem... bár Bombayben már mi is nevelünk egy kicsit rajtuk. Tudod kedveském, mint említettem ezek a lányok vidékről kerülnek hozzám, de olyanok, mint a csiszolatlan drágakő!

- Visszatérve előbbi kérdésedre a szállásod máris el van intézve.

Krissana összecsapta a kezét, mire egy fiatalember lépett be.

- Parancsoljon asszonyom, rendelkezék velem.

- Légy szíves az Asia Hotelben foglaltass le egy szobát a vendégünknek! A sofőr álljon készenlétben, egy jó félóra múlva átviszi Parvati asszonyt a szállodába. Megfelelő ez így? - fordult a vele szemben ülő nőhöz, aki bólintott.

- Hol van ez az Asia?

- Innen a harmadik sarok. Mindennel meg leszel elégedve! A lányaidat már elhelyeztem. Róluk a továbbiakban gondoskodom.

Amikor ismét kettesben maradtak Parvati újból szóba hozta a plasztikai sebészt.

- Tudod kedveském - próbált még nyájasabb lenni vendéglátójához -, nagyon hálás lennék neked, ha megismertetnél Buri úrral. Esetleg - halkította le hangját - ingyen átküldenék neked öt indiai lányt a legszebbekből... a szívességéért...

Az ajánlat csábító volt. Krissana Summa arra gondolt, hogy az öt indiai lány megéri, hogy bemutassa a testvérét, de azt is eldöntötte magában, hogy előre figyelmezteti az orvost. Nélküle semmiféle üzletet nem köthet a bombayi ház tulajdonosával. Mert abban biztos volt a tapasztalt, minden hájjal megkent asszony, hogy itt nagy üzletről lehet szó!... Végül döntött.

- Még ma este beszéllek veled, aztán adok választ Parvatinak! - morfondírozott. - Addig hadd főjön a saját levében, mert az látszik, hogy nagyon meg akarja ismerni Burit!...

- Talán az lesz a legjobb, hogy reggel 9-kor felkereslek a hotelban. Addig megpróbálok valamit tenni az ügyedben... Nehéz lesz... A sebész nagyon elfoglalt... Hetekre

előre betáblázott minden ideje...

- S te ezt honnan tudod?

- Mert a bátyám!

- Siva adj világosságot az értelmemnek! Én ezt nem tudtam... nem is sejtettem... -
sopánkodott Parvati.

- Pihenj jól, kedvesem! - állt fel a Kleopátra Szalon tulajdonosa. Ezután meghajolt s
kikísérte a vendéget.

7

Patricia Rayne és Edward Denver együtt sétáltak el a híres Vörös Erődhöz, a Red
Forthoz. Már az első pillanatban vonzódtak egymáshoz, s így azonnal megtalálták a közös
hangot. Jókedvűen indultak Delhi felfedezésére. Most amikor a vörös homokkőből épült
főkapuhoz értek, egy pillanatra megálltak és szinte egyszerre szólaltak meg:

- El tudod képzelni - fordult Edward a lányhoz -, hogy több mint száz évvel ezelőtt
innen már a császár és a hercegek kivételével mindenki csak gyalog mehetett tovább?

- A magánkihallgatások csarnoka után, ha van kedved - szólt Patricia -, nézzük meg a
híres Gyöngyecsétet, aztán esetleg a bazárt is. Még soha nem láttam indiai bazárt, és kíváncsi
vagyok a jósokra is!

Mintegy kétórai nézelődés, séta után Edward és Patricia elhagyták a Vörös Erődöt és
Ó-Delhi kanyargós kis utcáin találták magukat. Akár a mogulok idején, a csillagjósok a járdán
felállították kis tákolmányaikat, és amint a két turistát észrevették, azonnal megrohmozták
őket.

Patricia nem tudott ellenállni az egyik hosszú, fehér szakállú, magát mogul
leszármazottnak nevező férfi csábításának, aki törve ugyan, de nyilván a turisták látogatására
felkészülve, beszélt az angol nyelvet.

- Kisasszony, ha megmondja mikor született, a csillagok állásából kifürkészem a
jövőjét!

Patricia vállát önkéntelenül is átölelte Edward, mert annyian tolongtak az utcán, hogy a
lány törekeny testét szinte ellökték a jós asztala elől.

Az öregember egy kereket forgatott, majd érthetetlen szavakat mormolt maga elé, s
végül a mozgó, rézből készült szerkezetből elővett egy meglehetősen kétes tisztaságú papírt, s
abból olvasott fel Patriciának.

- Kisasszony, a csillagok állása szerint rövidesen férjhez megy ehhez az úrhoz, akivel
eljött Delhibe. Vigyázzon az egészségére, főként tartózkodjon a fűszeres ételektől!

Patricia a jós kezébe nyomott 20 rúpiát. Az öreg férfi elvette, de mielőtt elengedte
volna a francia lány kezét, a tenyerét kezdte vizsgálni. Hirtelen ellökte magától és csak annyit
mondott:

- Halál! Halál! Óvakodjon a kígyóktól!!!

- Gyere már Patricia! - csattant fel Edward hangja. - Csak nem hiszed el ezt a sok
sületlenséget, amit összezagyvált a te jósod!

A lány megborzongott. Szó nélkül elindult Edward mellett a suszterek utcáján
keresztül, majd betértek a fűszereket kínáló árusok keskeny, szűk sikátorába.

Végül nagy nehezen kiverekedtek magukat az embertömegeből, megállítottak egy taxit,
és a szállodához vitették magukat.

A vacsoránál Patricia hangulata már oldottabb volt, s kicsit saját magán élcelődve elmesélte a többieknek a jós jövendölését:

- Halál! Halál! Óvakodjon a kígyóktól!

Érdekes módon senki nem nevetett az elhangzott hátborzongató szavakon, sőt Samantha idegesen kijelentette, hogy tudomása szerint az ázsiai emberek évszázadokkal ezelőtt is foglalkoztak a csillagjósással.

- Én nem nagyon hiszek benne - tette hozzá pironkodva. - Bár ki tudja! A misztikus keleti babonáktól én is félek kicsit.

Edward ingerülten szólt Samantha monológjába:

- Ha egy mód van rá ne rémítgesd Patriciát... Hogy te miben hiszel, vagy nem hiszel az a te dolgod, de a közös munkánk szempontjából is fontos, hogy mindannyian biztonságban érezzük magunkat. Ezt lásd be Samantha!

- Kérem, kérem - csattant Stephen Hayter hangja. - Hagyjátok abba ezt a meddő vitát, s próbáljatok a kutatásra koncentrálni!

- De hiszen még mindig Delhiben vagyunk, s a munkánk Bombayben kezdődik - tágult kerekre Rinaldo barna szeme, aki már alig várta, hogy végre eljussanak Elefanta szigetére és közlőrl lássa a táncoló Sívát!

- Megvettem a repülőjegyeket, holnap délután 3 órakor indul az Air India. Késő éjszaka érkezünk Bombaybe. Ott lefoglaltattam mindannyiunk számára az India Kapuja melletti Taj Intercontinentalban egy-egy szobát. Az a javaslatom, hogy kezdetben lakjunk ott, aztán majd meglátjuk.

- Persze ne szidjatok, ha nem jó a bombayi szállás, nem ismerem a lehetőségeket, - fordult a többiekhez Stephen. Mindenesetre telexeztem a bombayi Prince of Wales Museum igazgatójának, akitől majd néhány szakmai tanácsot szeretnék kérni. Remélem egyetértetek döntésemmel - fejezte be Stephen kicsit patetikusan mondatait -, visszavonulok, mert szeretném még átnézni a jegyzeteimet. Jó éjszakát! - ezzel felállt és elhagyta az éttermet.

A többiek egy darabig még beszélgettek, aztán átmentek a kávézóba egy konyakra. Patricia igyekezett elfelejteni az öreg jós szavait, de újból és újból visszacsengtek a fülében. Aztán, mintha Samantha ráérezett volna a francia lány töprengésére, így szólt:

- Persze köztudott tény, hogy Indiában elég sok a kígyó. Micsoda ostobaság az egész jóslat! Ne is törődj az egésszel Patricia! - ezzel átölelte a kolléganőjét, és kedvesen jó éjszakát kívánt. - Én is fáradt vagyok, lefekszem.

8

Éjfélkor Chon Buri még a kórházban volt. Szobájában az asztalon egy halom lelet feküdt, azokat tanulmányozta. A halk kopogtatásra hirtelen felnézett. Húga, Krissana állt előtte.

- Hát te meg mit keresel éjnek idején nálam? Egyébként, ha jól emlékszem megegyeztünk, hogy te nem jössz ide, ha valami mondanivalód akad inkább én kereslek fel.

- Jól van, jól van, én is tudom. De ma fontos megbeszélni valóm van veled. Üzletet köthetnénk egy indiai asszonnyal...

- Csak nem azzal, aki a lányokat szállítja neked?

- De igen! Kérlek hallgass meg előbb! - Néhány szóval beszámolt Parvati asszonyról, aki feltétlenül találkozni kíván a sebésszel. - Nézd drága bátyám! A pénzt te sem veted meg.

Hátha sikerülne kiépítened egy új kapcsolatot, és ebből gyümölcsöző üzlet fejlődhetne... Nem tudna róla az igazgatód!

- Ugyan, ugyan, húgocskám! A főnök előbb utóbb rájön. Ne gondold, hogy nincsenek mindenhol beépített emberei! Most is a nyakamra küldte ezt az átok chicagói sebészt, hogy tanítsam be. A pénzt pedig ő szakítja le, nekem az aprót adja! De amíg nem sikerül önállósodnom, úgysem tehetek nélküle semmit. Aztán meg, mint tudod időnként Európából is érkeznek hozzám emberek... operációra. Persze ritkán... Nagyon ritkán... Nem is tudnék naponta több műtétet elvégezni...

- Nézd, én nem értek hozzá, de ha több lenne a beteged... magad mellé vehetnél újabb és újabb sebészeket, akiket betaníthatnál erre a speciális átváltoztatásra... - s az utolsó szónál az asszony elmosolyodott és a bátyjához lépett.

- Hallgass rám, kérlek! Nem bánod meg! Mit veszítesz azzal, hogy Parvati asszonnyal beszélsz néhány percet? Ahogy mondani szokták, nem kötelező számodra, hogy közös gyékényszőnyeget készíts Parvattal. Majd meglátod!

- Hogy megy a masszázs szalonod? Hallottam, hogy újabb üzletet vásároltál Samut Sakhonban. Nem értem miért éppen ott? Mindenki tudja, hogy vidéken, egy halászkikötőben nem lehet nagy forgalom a jövő szalonodban... Akkor meg minek fektetsz bele pénzt?

- Egészen más terveim vannak vele! De erről még korai beszélni... Ott nem masszázs szalont akarok nyitni, hanem pihenőházat...

- Mit?

- Nem akarom még elmesélni a részleteket, de látok fantáziát ebben az elgondolásomban...

- Te tudod...

- Pihenőháznak nevezném el. Ez valójában azt jelentené, hogy azok a gazdag férfiak, akik nem egy-két órára, hanem néhány napra családjuktól függetlenül élvezni kívánják a test örömeit, nálam, vagyis a lányaimnál megkaphatják! A Kleopátrában, mint te is tudod, sajnos egy-egy lány legfeljebb 2-3 óráig állhat a vendégek rendelkezésére. Persze - mosolyodott el az asszony -, nem is lenne bölcs dolog a fővárosban egy ilyen jellegű kombinátot létrehozni... sok az irigyem, nagyon sok...

- Te kis naiv! Azt hiszed, erről nem szereznek majd tudomást az ellenségeid? Csak vigyázz! Mindig nagyobb karéj kenyeret akarsz vágni, mint amennyit megennél! Krissana, Krissana! Te egyre több pénzt akarsz szerezni! De minek?

- No, jobb ha erről hallgatsz Buri! Azt hiszed én hülye vagyok. Tudom, hogy a műtétjeidet általában titokban végzed... Dehát ez érthető is... ebből jön a nagy dohány! Mondd csak drága testvércém, hány embert változtattál át eddig? Meg tudnád mondani nekem? És a pénz neked minek kell? Van belőle éppen elég!

- Ne karattyolj itt össze-vissza! Nem érted az egészszet! Igaz, sokat keresek ezekkel a különleges plasztikai műtétekkel. De ez olyan fantasztikus érzés! Megváltoztatni egy ember külsejét, mintha új élőlényt hoznék létre! Ne veszekedjünk! Holnap délelőtt - nézett a naptárra - 11 órakor hozd ide az indiai barátödet! Aztán meglátjuk, mit akar valójában. Rendben lesz így?

- Köszönöm Buri. Ez számomra kedvező megoldás. Meghallgatod mit akar, és ráérsz azután dönteni. Jó éjszakát kedvesem! - hajolt meg mélyen az asszony és kiment a szobából...

Sita 16 évével még csak alig-alig kóstolt bele az életbe, de azt már világosan látta, hogy egy prostituált, vagy ahogy Parvati asszony nevezi a lányokat, az "örömök tündérei"-nek élete sem olyan rózsás, mint ahogy ő elképzelte.

Amint a szobájában üldögélt, eszébe jutott, mennyire szeretné látni az anyját és a bátyját.

- Dehát ez lehetetlen! - hessegette el még a gondolatot is. Gyorsan öltözködni kezdett, mert tudta, hogy félórán belül megérkeznek az első vendégek. Most, hogy Parvati asszony nem volt a Tükör Csarnokban, helyettese éberem ügyelt mindenre, s a legkisebb késés is súlyos büntetést vont maga után! Ezért aztán a lányok igyekeztek mindenben Sunita asszony kedvében járni. Sita már éppen elkészült az öltözködéssel, amikor a 28 éves, sudár termetű, jólöltözött, ékszerekkel csinosított nő belépett a szobába.

- Elkészültél Sita? - fordult a lányhoz. - Komoly feladat vár rád. Megérkezett Parvati asszony egyik gazdag barátja, aki nagyon dühös, hogy a főnökünk még nem érkezett haza Thaiföldről! Neked kell lecsendesítened. Beviszed tálcán az italt és a teát, leülsz mellé és megpróbálsz magaddal vinni az első emeleti legdíszesebb lakosztályba. Ha ez nem sikerül, megkeserülsz! - emelte fel hangját az asszony. Jól tudta, hogy az indiai Ramesh klán feje, a 26 éves Navin azért dühös Parvati asszonyra, mert az még nem számolt el a különféle üzleti bevételekből! Ennek részleteit nem ismerte ugyan Sunita, de azt tudta, hogy havonta több százezer rúpia cserél gazdát itt, ebben a házban!

Sita felállt és kicsit megszeppenve indult lefelé a lépcsőn. Amikor a káprázatosan csillogó magánlakosztályba bevitte a tálcát, megdöbben, hogy egy ifjú férfi ül a mélyvörös bársony karosszékekben.

A lány mélyen meghajolt és kedveskedve szólt:

- Parancsoljon uram, a hideg ital és a forró tea - és az asztalra tette. Kicsit megilletődve állt és várakozott, mint aki nem tudja, mit tegyen.

A Ramesh klán vezetője két hónapja halt meg, s idősebbik fiára, Navinra hagyta hatalmas vagyonát és kiterjedt üzlethálózatát. Döntését a klán tagjai is támogatták, mert a kisebbik fia, Kunal Ramesh kizárólag a tanulmányaival törődött. Így aztán Navin a klán öregjeinek segítségével a prostitúción kívül a kábítószer-kereskedelmet is megismerte. De beavatták az óriási, országnyi területű farmokból származó jövedelem felhasználásának különböző módozataiba is. Az új fiatal főnök igyekezett apja simulékony, ám határozott modorát elsajátítani. Ez azonban természetével szöges ellentétben állt. Hirtelen haragú, meglehetősen durva fiatalembernek tartották. Emberei, ha nem akarták, hogy Navin kíméletlen büntetéseket szabjon rájuk egy-egy üzlet meghiúsulása kapcsán, a kedvében jártak és igyekeztek elkerülni az útból.

Parvati asszony és Navin apjának kapcsolata akkor kezdődött, amikor a Tükör Csarnokot megvette, és két évig törlesztette neki a kölcsönkapott pénzt. Később a Ramesh klán egyéb üzleteibe is beszállt az asszony. Sőt tevékenységüket vidékre is kiterjesztették. Megszervezték az indiai lányok eladását Bangkókba. A klánnak a bombayi szállításban, a közlekedésben is volt érdekeltsége.

Sita még mindig ott állt, és nem tudta mitévő legyen.

- Hogyan vigyem fel ezt a férfit a szobába, ha rám sem néz, még az italához sem nyúl, csak ül szótlanul...

A lány meghajolt és kifelé igyekezett a helyiségből.

- Gyere vissza és ülj ide mellém! - csattant a fiatalember hangja. - Nem vagyok én lányfaló! Csak nem félsz tőlem? Mióta vagy itt a házban és mi a neved?

- Sita vagyok és nemrég kerültem ide.

- Mennyit hozol naponta a konyhára?

Sita nem értette a kérdést:

- Bocsánat uram, a konyhába nem szoktam bemenni...

A férfi ettől a naivságtól önkéntelenül nevetni kezdett:

- Jól van, jól van. Úgy értettem ezt, naponta hány férfit teszel boldoggá az öleléssel? Így már tudod, miről van szó?

- Parvati asszony általában minden lánynak nyolc-tíz férfi látogatását engedélyezi egy éjszakára.

- S mennyit kapsz a főnökasszonyodtól ezért?

- Nem tudom... Még a családomnak fizeti asszonyom a pénzt, de rövidesen már én is kapok belőle - csillant Sita szeme.

Navin tüzetesebben végignézte a lányt, s hirtelen a vágy hatalmába kerítette:

- Vetkőzz!

- Itt?

- Itt és most! - Navin a lányhoz lépett, és letépte róla a szarít. Felcsillant a fiatal bőr szépsége, a formás, karcsú tökéletes test. Navin se szó, se beszéd, szinte ledöntötte Sitát a szőnyegre és pillanatok alatt magáévá tette.

A lány olyan tüzes forróságot ébresztett a férfiben, mint eddig még soha egyetlen nő sem. Pillanatok múlva ismét élt férfiúi jogával és újból magáévá tette Sitát, aki a gyors szeretkezésben még addig sem jutott el, hogy bármiben is örömet találjon.

- Most már mehetsz! Öltözz fel! Küldd ide hozzám Sunita asszonyt! Tűnj már el!...

A belépő nőre a fiatalember durva, éles hangon támadt rá:

- Ezt a lányt tedd félre nekem! Ne feküdjön le senkivel! Előbb-utóbb úgyis megunom! - nevetett fel Navin, de olyan hangon, hogy Sunita asszonymak a hideg futkosott a hátán.

- Uram, természetes az óhajod, ha megjön Parvati asszony őt is tájékoztatom.

10

Parvati asszony a bemutatkozások és a hosszadalmas thai üdvözlések után egy smaragddal ékesített miniatűr Buddhát tett Chon Buri sebészfőorvos asztalára. A jovialis kinézetű férfi hűgának és vendégének teát hozatott.

- Bocsásson meg asszonyom! Ugye a nevét Siva felesége után kapta?

- Igen. Édesanyám nagyon tisztelte Parvatit!

- No, de térjünk a tárgyra! - folytatta az orvos. - Kérem, mondja el, kit kellene megoperálnom, mert gondolom ezért keresett fel? Indiában nincsenek plasztikai sebészek?

- Természetesen vannak, de az ön híre és tudása messze földre eljut! Szeretnénk felkérni, hogy a Ramesh klán egyes tagjait is sorolja betegei közé! No ne féljen, időnként egy-egy emberünket kellene megváltoztatnia... Új arc, új ember... ahogy felénk mondják Indiában... Amennyit kér, azt megfizetjük. Ha szükséges aranyban... vagy gyémántban... esetleg más áru is számításba jöhet... - halkult el az asszony hangja.

A férfi erősen gondolkozott a javaslaton. Krissanának nem nagyon tetszett az ötlet, hogy a testvérét aranyban fizessék. Félt, hogy akkor az ő közvetítési díja, amit eddig kapott a

különböző országbeli gengszterektől, esetleg csökken majd vagy megszűnik. Így aztán azonnal közbeszólt:

- Kedves Parvati! A bátyám meglehetősen elfoglalt ember, naponta több műtétet is végez. Nemigen hiszem, hogy az arany értékesítésével tudna törődni...

- Krissana! Mióta intézed te az én ügyeimet? - csattant Buri hangja. - Asszonyom, két hét múlva választ adok önnek - fordult Parvatihoz a férfi.

- Kérem, kérem, gondolja meg a döntését! Az egyik farmon kígyókat is tenyésztünk, esetleg kígyóméreggel fizethetnénk...

A sebész értetlenül nézett vendégére:

- Mivel? Minek nekem a kígyóméreg?

Parvati zavarba jött, késett a válasszal:

- Mi Indiában gyógyításra használjuk... meg... nem is tudom pontosan... kérem, ezt felejtse el... Néhány pillanatnyi hallgatás után a főorvos felállt, meghajolt és búcsúzóul csak ennyit mondott:

- Rövidesen értesítem a döntésemről! A kígyóméreg nem érdekel!!!

11

Samantha elégedett volt a szobájával. Az erkélyről a tengert látta, amely ugyan a part közelében meglehetősen mocskos volt, de ha messzebbre tekintett, a kikötőben horgonyzó hajók végeláthatatlan sora elkápráztatta. Bombay Ázsia egyik legnagyobb kikötője. A messze földön híres India Kapuja újból és újból csodálatba ejtette a lányt.

Ránézett az órájára, s látta, elszaladt az idő. Igyekezniem kell, mert reggel 9 órakor indulunk a kikötőből Elefanta szigetre. Ma végre elkezdjük a munkát!... Stephen még az este megnyugtatót mindenkit, hogy a hajóút mindössze fél óráig tart, s a meteorológiai előrejelzés szerint kellemes idő várható.

A bőséges reggeli után az óriási hallban gyülekeztek a kutatók. A társaság hangulatán érződött, hogy mindenki várja a munkát és kíváncsi az első sziklatemplomra, amelyet a szigeten vizsgálnak meg. A három régész, Edward Denver, Stephen Hayter és Rinaldo Carpini azon vitatkoztak, hogy az Elefanta emlékek és templomok eredetét a IV. és a VIII. század közé lehet tenni, de a pontos idejéről mindhárom régésznek más és más volt a véleménye.

Amikor a hajó kikötött a szigeten, mindannyian meghatódottságot éreztek, hiszen az eltűnt korok, vallások, mítoszok egy részét nézhetik meg, sőt vizsgálatuknak be kell bizonyítani a híres táncoló Siva keletkezésének idejét is.

Stephen maga köré gyűjtötte a csoportot és kiadta utasításait.

- Először mindannyian menjünk a főbarlangba. A lépcsősornál kezdjük a vizsgálatokat, majd az ajtónálló figurájánál. A mai napon a baloldali domborművön látható Sivát vizsgáljuk.

Samantha Meigh és Sampo Hirn, kicsit hátrébb lépkedtek a többiek után. Feladatuk ugyancsak összetett volt, s mindketten úgy gondolták, hogy együtt mérik fel a terepet. Gyönyörködve szemlélték a baloldali domborművet, amely Siva félig férfi, félig női megtestesülését ábrázolta. Hirn elővette kisméretű magnetofonját és halkán mondani kezdte a szöveget, amely a Siva történetével kezdődött, mert ezt szánta tanulmánya bevezetőjének. Erre pedig a szobor erősen inspirálta.

- A sziklába vágott hindu templom a maga nemében valóban különleges, ugye te is így találsz? - fordult a fiatalember Samanthához.

- Igen... igen... - válaszolt elgondolkozva a lány. - Én úgy vélem, hogy a domborművek alakjainak arcvonásain nem egyértelműek a buddhizmus és a hinduizmus jegyei. Bár én igazán nem vagyok ebben szakértő, de remélem az indiai munka után az leszek - büszkélkedett.

- Samantha! Samantha! - ordított fel hirtelen Him. A lány megperdült és első pillanatban fel sem fogta a helyzetet. Him félig guggoló, félig ülő helyzetben holtsápadt arccal, kimeredt szemmel nézte a lábát és néhány másodpercebe telt, míg a sziklás talajon meglátta a lassú mozdulatokkal tekergő óriás kobrát.

- Úristen! Ez megmart! - hörögte Him és hatalmas görcsroham rántotta le a földre.

Samantha rémült sikoltására visszaérkezett Rinaldo és Patricia, majd utánuk rohant Stephen is. Addigra már Him szeme felakadt, apró hullámú görcsök futottak végig a testén és szaggatottan, nehezen kapkodta a levegőt.

Stephen Hayter hozzálépett és felhajította vászon nadrágját. Néhány centivel zoknijára szára felett egymástól három-négy centiméterre két parányi, lilás vörös pontocska látszott, melynek környéke enyhén duzzadt volt. Stephen felkapott egy hatalmas szikladarabot és egyetlen csapással szétzúzta a kobra fejét. Majd villámgyors mozdulattal szinte letépte magáról a derékszíjat és Him térde alatt szorosán összekötötte.

- Rinaldo légy szíves tartsd erősen, én pedig megpróbálom kimetszeni a harapás helyét, bár félek, hogy már késő...

Előkapta sokrészes, piros svájci zsebkesét és kinyitotta a legkisebb pengét. Ekkor azonban Him egy igen mély hörgő lélegzetet vett, összerándult és nem mozdult többet. Stephen felhúzza szemháját, másik kezével pedig rátapintott a nyaki ütőérre.

- Sajnos, meghalt. Szerencsétlen! Itt már nem segíthetünk!

Samantha ájultan rogyott a mellé álló Rinaldo karjaiba...

- Keressetek azonnal egy hajót, vagy csónakot, át kell jutnunk a városba - kiáltott most már Stephen is egyre idegesebben.

Rinaldo lefutott a csónakkikötőhöz és pillanatok múlva az egész társaság egy kisméretű hajóban ült Bombay felé tartva.

Samantha a friss tengeri levegőn magához tért, de annyira reszketett, hogy Patricia és Edward is látta, a lány sokkot kapott. Ahogy megérkeztek a bombayi kikötőbe, taxit szereztek. Megkérték a sofőrt, hogy a legközelebbi kórházba vigye őket.

Félóra múlva megérkeztek a híres Mahatma Gandhi kórházba, amely egy csodálatos asóka fákkal körülvett park közepén feküdt a Harkness Roadon. Az ambulancián az ügyeletes Melton doktort találták.

A rőt hajú, enyhén kopaszodó, harmincas éveinek derekán járó angol orvos már ötödik évét töltötte Indiában, ahova a trópusi betegségek tanulmányozására érkezett.

Kivágódott a szobája ajtaja. Kezéből letette a keneteket, amelyeket vizsgálni készült. Két európai férfi egy fiatalember testét cipelte be és tette a vizsgálóasztalra.

- Elnézést doktor úr, az Elefanta szigetről jöttünk. Ott dolgoztunk mindannyian, amikor finn kollégánkat megmarta egy kígyó - hadarta Stephen. - Azt hiszem - folytatta - egy nagy kobra volt.

Melton doktor odalépett az asztalon fekvő férfihez. Ránézett, azonnal látta, hogy halott. Megnézte lábán a marás helyét és egyetértőleg bólintott:

- Igen, kobra, méghozzá minden valószínűség szerint nagyméretű királykobra, amennyire ezt a méregfogak egymástól való távolságából meg lehet ítélni... Nyugodjanak meg - folytatta néhány pillanat múlva. - Ebben az esetben, valószínűleg még a helyszínen sem

lehetett volna rajta segíteni, bár itt nekünk van specifikus immunsavónk, de annak ott kellett volna lennie... Szerintem még kimetszésre sem maradt volna idő, ennek a kígyófajtának a mérge olyan gyorsan öl! - ezzel a vizsgálóasztal lepedőjét a fiatal férfi arcára hajtotta. A társasághoz fordult: - Jöjjenek velem az orvosi teázóba, gondolom most jól esne maguknak egy forró tea.

Ebben a pillanatban ismét nyílt az ajtó és Patricia támogatásával rogyadozó léptekkel Samantha gömtyedt alakja tűnt fel.

Az orvos látta, hogy a nő csaknem sokkos állapotban van az ijedségtől. Odalépett a gyógyszer szekrényhez, elővett egy fecskendőt és egy injekciós ampullát.

- Adok neki egy Valium injekciót, s egy-két napig maradjon itt nálunk a kórházban. Gondoskodom az elhelyezéséről.

Meg sem várva a többiek válaszát beadta az injekciót, megnyomta a nővérhívó gombot és intézkedett, hogy a lányt egy külön szobában fektessék le.

Amikor mindannyian elhelyezkedtek az orvosi teázóban Stephen Hayter néhány szóval elmondta kutatásai célját, s azt is, hogy gyakorlatilag ma volt az első munkanapjuk a szigeten. Majd kíváncsiságának nem tudott ellenállni és Melton doktortól ennyit kérdezett:

- Hogy lehet az, hogy ilyen gyorsan meghalt a kollegánk? Pedig én pillanatok alatt leszorítottam a lábát...

- Nos, igen - bólintott Melton. - Mint már említettem a marásból ítélve valószínűleg királykobrával volt dolguk. Ennek mirigyei olyan erősen mérgező anyagot termelnek, melynek hatása tulajdonképpen hasonlít a dél-amerikai indiánok által használt kuráre nyílméreghez, melyről gondolom már hallottak. A helyi tünetek jelentéktelenek, mint kollégájuknál is látták, de miután a mérge az idegműködést gátolja, percekben belül lézégsmegállás következik be, és a halál... Gondolom most is ez történt. Egyébként további munkájuk során kérem legyenek rendkívül óvatosak. Az Elefanta szigeten sok a kígyó!

A búcsúzás után megállapodtak abban, hogy a kutatók másnap visszajönnek és meglátogatják Samanthát.

12

Amikor Samut Sakhon forgalmas halászkikötőjében Krissana Summa a kocsija ablakából megpillantotta a száradó hálókat, a sós víz marta ütött-kopott halászbárkákat, a cikcakkban repkedő, vijjogó tengeri madarakat, szívét meleg hullám öntötte el. Az asszony gyermekkorában a Sziámi-öböl világát úgy ismerte, mint a tenyerét. Testvére és ő gyakorta mentek apjukkal halászni az öbölbe.

Amikor arról döntött, hogy a pihenőházát itt rendezi be, a régi emlékek is befolyásolták. Intett a sofőrnek, hogy a kikötői halpiac felé menjenek, mert látni kívánta a cölöpökön nyugvó rozoga házakat, a csónakokban portékájukat kínáló árusokat.

Néhány perc múlva a kocsik már befordult Samut Sakhon főtemplomához a Wat Chom Longhoz. Az asszony megállította az autót, bement a templomba. Vett három szál gyertyát 30 bahtért, meggyújtotta és a 12 méter magas Buddha szobor előtti tálkára helyezte. Néhány percig imádkozott, majd sétált egyet a templom parkjában.

Még kora reggel volt, így sok borotvált fejű, sáfránysárga lepelruhát viselő papnövédekkel találkozott. Ezek kezében egy ernyő, egy pár saru és egy fémedény, valamint egy legyező volt. A papnövédeknek Thaiföldön szigorúan tilos koldulni. Élelmézésüket a

lakosság önkéntes adományai biztosítják. Krissana ezer bahtot dobott a fémédénybe, amelyből élelmiszert vásárolhat a növendék.

Aztán a kocsijához ment, és intett a sofőrnek:

- Mehetünk! Vigyél egyenesen a pihenőházhoz! Elhagyták a város főterét, a sokszínű, kisvendéglős utcákat és rátértek egy keskeny útra, amelyet pálmafák és dús trópusi növényzet szegélyeztek. Pillanatok múlva feltűnt a kastélynak is beillő pihenőház. Hófehér falai, kék és piros cseréppel fedett tetőszerkezete fenséges látványt nyújtottak.

Krissana nem sajnálta a pénzt. Olyan házat akart, ahol nagyszabású terveit maradéktalanul megvalósíthatja. Az építőmunkások éppen a tetőcserepeket vonták be csillogó mázzal és ez olyan valószínűtlen ragyogást kölcsönzött az épületnek, amely az asszonyt is elkápráztatta.

Ahogy az autó a kerti bejárat elé gördült, azonnal kinyílt a széles kapu, és Wat Bung, a ház leendő főnöke mély meghajlással köszöntötte az asszonyt:

- Boldogság, hogy bebocsáthatom - mondta a férfi, aki thai szokás szerint az asszony után legalább két méter távolságra ment.

- Szeretném megnézni, hogy állunk az építkezéssel, s a lányokat is látni akarom. A jövő hét végén a tavaszköszöntő sárkánykergetések bangkoki ünnepén megnyitom a pihenőházat! Mondd csak Wat, haladnak a lányok a táncművészet elsajátításában? Ezt ellenőrzöm! Ma erre szántam az időmet estig!

- Menjünk körbe asszonyom, talán kezdjük a hallban, mert a fal freskók elkészültek. A megrendelt bronz ülő Buddha is a helyén van már.

Krissana lassan keresztülsétált az első termen, amelynek falait különleges thai faragások díszítették. A Buddhát itt különböző alakokban ábrázolták, amint pihen, leereszkedik a földre, kezével int...

Mindazokat a jeleneteket megörökítették, amelyeket az asszony a szobrászművész tervei alapján jóváhagyott. A sarokban márványból faragott csodálatos óriásvázák álltak. Krissana az emeleti szobákat is megnézte. Itt az európai kényelem és a legmodernebb technika ötvöződött a thai tradíciókkal. Aztán még a konyhát, a különböző mellékhelyiségeket is alaposan szemügyre vette. Itt-ott még egy-egy apróságot javasolt, amellyel az amúgy is csodálatos ház még kényelmesebbé és barátságosabbá vált.

- Nos, látni szeretném a táncosokat!

Wat összecsapta a tenyerét, mire hat lány lépett a színpadra, a kényelmes, hosszú asztalokkal és kerek székekkel ízlésesen berendezett terembe. A fiatal nők egyforma sárga brokátruhát, fejükön aranyszínű lemezzel bevont csúcsos süveget viseltek.

A thai táncosnők kezeinek jut a legnagyobb szerep, melyeket kihangsúlyoztak a hosszú műkörmök, mivel a fűrge ujjak kifejezőkészsége feleleveníti a szívhez szóló zenében és táncban elmondott történeteket.

A lányok felsorakoztak a színpadra. A piphat zenekar - amely fúvósokból és pengetősökből állt - először lassú vontatott dalt játszott, aztán gyorsabb ütemre váltott.

A színpad pillanatok alatt megelevenedett és Krissana asszony 12 perces bemutató után elégedetten csapta össze tenyerét.

- Kívánja, hogy a khont, vagyis a maszkos táncot is bemutassuk?

- Köszönöm Wat, nem, elégedett vagyok velem! Látszik, hogy megfelelő táncosokat válogattál össze. Ezek a lányok nem töltötték be még a huszadik évüket sem...

- Igaza van asszonyom, a legidősebb 17 éves. De ön is tudja, hogy e különleges

táncok betanítása bizony éveket vesz igénybe, és az ország minden részéből szedtem össze őket.

- Most szeretném látni az indiai lányokat, akiket nemrégiben küldtem hozzád, valamint a többi thai lányt is. Összesen mennyien állnak majd a vendégek rendelkezésére?

- Ahogy megbeszéltük: tíz lányt tanítottam be a helyes viselkedésre, a társalgásra, a szertartások formáira...

- Jó, ne sorold fel mindazt, amit egy prostituálnak tudnia kell! Tisztában vagyok vele, hogy jó kezekbe adtam a házam sorsát!

- Asszonyom a megnyitáskor hány vendégre számíthatok?

- Még nem tudom pontosan, de értesítelek. Hozass nekem teát és valamilyen süteményt. Éhes vagyok. Aztán beszélünk még a további teendőkről.

13

Amikor Samantha felébredt a fehér szobában érezte, hogy a félelem egy pillanat alatt markába kerítette. Összehúzta szemöldökét és próbált visszaemlékezni a történetekre. Lassan, mintha filmet látna, úgy elevenedett meg előtte Sampo Hirn arca, a kobra alakja... és akkorát sikoltott, hogy az éjszakai ügyeletes nővér a folyosón is meghallotta.

Melton doktor azonnal Samantha szobájába sietett, mert a nővér tájékoztatta a lány állapotáról. Az ágyhoz lépett:

- Kérem... kérem... ne féljen! - majd néhány mondatban beszámolt a lánynak, miért tartotta itt a kórházban és milyen injekciót kapott.

A lassú, monoton és higgadt beszéd, az orvos megnyugtató tekintete jó hatással volt a betegre.

- Ha megengedi, leülök ide maga mellé kedves Samantha. Ugye szólíthatom így? Hozatok magának egy csésze teát és beszélgetünk egy kicsit. Jó? Rövidesen álmos lesz, de kérem, ha felébred, azonnal nyomja meg a csengőt és jövök.

- Ki maga és hogy kerül egy indiai kórházba?

- A nevem Daniel Melton, öt éve dolgozom itt, s a trópusi betegségek kutatásában veszek részt. Angliából, pontosabban Londonból kerültem ide, előzőleg a Központi Virologiai Kutatóban dolgoztam.

Aztán Daniel néhány szóban beszámolt az itteni szokásokról, majd látta, hogy a beteg szeme le-lecsukódik és a nyugtató ismét hatni kezd. Óvatosan betakarta a lányt, a kislámpát lekattintotta, és kiment a szobából.

- Szegény teremtés! - gondolta magában. - Egy laikusnak valóban szörnyű élmény lehetett a kigyómarás látványa, arról nem is szólva, hogy annak a fiatalembernek óriási balszerencséje volt. Ha például egy másik fajta kobra marja meg, akkor talán megmenthették volna. Úristen! A gyógyításban mennyi "volna" szerepel... S milyen kezdeti stádiumban vagyunk még a trópusi betegségek kutatásában - sóhajtott, majd szobájába visszaérve ledőlt az ágyra, rágyújtott egy cigarettára, mert érezte, hogy az álom messze elkerüli.

- Valójában soha nem akartam a trópusi betegségeket kutatni, a főnököm beszélt rá erre a munkára. Így visszagondolva, azt hiszem, meg akart szabadulni tőlem... mindig is féltékeny volt rám... s az sem tetszett neki, hogy a szakvizsgám megszerzése után már elértem az első tudományos fokozatot, mégpedig két év alatt! Mennyi érdekeset mesélt nekem a csodálatos Keletről, India mesés világáról... - emlékezett vissza az orvos. - Ő persze csak egy

hónapig élt itt... Mit láthatott ő ebből a szörnyű nyomorból és mérhetetlen gazdagságból? - Aztán Melton gondolatai egyre lassúbbá váltak és érezte, hogy az álom szárnyaira kapja.

A reggeli vizitnél Samantha már lényegesen jobb állapotban volt. Az osztály főorvosa, Advani Gupta megnézte a kórlapját és néhány szóval tájékoztatást kért Melton doktortól, félrevonva a beteg ágyától.

- Ne aggódjék kisasszony, jó kezekben van. A doktor úr még egy napig kórházi pihenést javasol, amellyel én is egyetértek.

- Nem mehetnék vissza a többiekhez? - kérdezte a kicsit megszeppent lány.

- Egy napig még kibírja munka nélkül, aztán meg annyit kutathat Siva szokásai és szertartásai után, amennyit akar - kedélyeskedett a főorvos.

A nagyvizit után Melton megígérte a lánynak, hogy délután leviszi a kertbe sétálni, és akkor beszélgethetnek.

- Ma nem kap semmiféle gyógyszert. Lazítson! Ez most a terápia. Hozzak magának egy angol könyvet, hogy jobban menjen az idő?

- Köszönöm, az nagyon jó lesz.

Bombayben délután 5 órakor még fenn volt az égen a nap, csak talán a sugarai már nem árasztottak olyan forróságot. Daniel hozott egy kórházi köpenyt a lánynak, s karonfogva lekísérte a kertbe. Az árnyékot adó asóka fa alá ültek az egyik padra.

- A kollégái mikor látogatták meg?

- A nagyvizit után itt voltak. Holnap reggel értem jönnek. Tudja, nekik sem könnyű most, mert meghalt szegény Sampo Him, aki különleges kutatásokat végzett volna a vallástörténeti és a mondabeli, valamint a régészeti összefüggésekkel kapcsolatban. Aztán most én sem dolgozom... az idő pedig megy..., s szigorúan a kidolgozott program szerint kellene haladnunk. Egyébként is a csoport vezetője Stephen Hayter eléggé hajcsár természetű és meglehetősen szigorú. Persze, nehéz még megítélnem, miután az Elafanta szigeten csupán néhány órát töltöttünk együtt... Doktor úr! - folytatta Samantha. - Hányféle kígyófajtát ismer ön?

- Hát valójában én nem olyan sokat. De az irodalomból tudom, hogy több mint 2000 ismert kígyófajta van és 400 ezekből az úgynevezett aktívan mérgekígyó.

- Sok ember esik áldozatul ezeknek a hullóknak?

- Nézze kedves Samantha! Erre nehéz választ adni, de az Egészségügyi Világszervezet legújabb adataiból tudom, hogy a Földön évente legalább 40 ezer ember hal meg kígyómérésben. De jobb lenne, ha elfelejtené mindezt... tudom a megrázkódtatás... a sokkhatás...

Pár pillanat múlva folytatta:

- Hívjon Danielnek, jó? Remélem, amíg Bombayben marad a csoport, lesz alkalmunk találkozni -, csillant meg a férfi szeme.

A lány halkán igent mondott.

Annyira elmerültek a beszélgetésbe, csak azt vették észre, hogy sötétedik. Az orvos visszakísérte a beteget a szobájába, elbúcsúzott tőle, de előtte elkérte a hotel nevét, ahol majd megtalálhatja. Ő is adott egy névjegyet a lánynak.

Másnap reggel Stephen Hayter és Patricia Rayne taxival jött Samantháért.

- Ma már én is veletek megyek a szigetre, elég volt a pihenésből, szeretném a munkát folytatni.

- Nem, most a szállodában maradsz, de holnap reggel jöhetsz velünk - hangzott a

csoport vezetőjének a meglehetősen kategorikus kijelentése. Este részt vehetsz az első megbeszélésünkön, ahol egyeztetjük eddigi megállapításainkat - tette hozzá Stephen.

Samantha egész nap a szálloda uszodájában pihent. Úszott, napozott, újságokat olvasott. Alig várta az estét, hogy a többiekkel együtt hallja a beszámolókat. Vacsora után a társaság az egyik különszobában itta a kávéját és a konyakját, Stephen pedig az előre elkészített írásos feljegyzéseiből olvasott fel.

- A Siva tánca a teremtés aktusa. A természet és az összes teremtmény az isten örök táncának következményei. Siva felső jobb kezében a dob a hangot jelképezi, a beszéd hordozóját, a kinyilatkoztatás, a hagyomány, a ráolvasás, a mágia és az isteni igazság hordozóját. A felső bal kéz félhold-kéztartásban, a tenyérben lángnyelvek láthatók. A tűz a világot elpusztító elem. Míg a jobb oldali kéz a dobbal az örökkévalóságra utal, a bal kéz a teremtés elpusztítása ellentétét és ugyanakkor egységét szimbolizálja. A második jobb kéz tartásában van a félelmet eloszlató elem, míg a második bal kéz a mell előtt átvetve lefelé mutat a felemelt láb irányában. Ez a megváltást jelképezi, amely a hívő ember menedéke. A Siva isten kéztartása az elefántormány pozícióját utánozza, s mint ilyen Ganésára, Siva fiára, az akadályok elmozdítójára utal. A táncoló szobor a mindenség megszemélyesítését illusztrálja.

- Nem jó ez így! - szólt közbe Edward.

- Miért, ha szabad kérdeznem?

- Mert az isteni igazság hordozóját a táncoló Siva nem teljesen fejezi ki, sőt mint tudjuk...

- De kedves kollegám - vált élessé Stephen hangja csak nem akarsz belekötni egy nyers szövegbe. Azért olvastam fel, hogy utána együtt fogalmazzuk meg.

- Én nem írom így alá a közös feljegyzést!

- Nocsak! Nocsak!

- Én egyetértek Edward megállapításával - szólt közbe Patricia -, mert vallástörténeti szempontból az isteni szó nem egyedül Siva személyéhez fűződik, hanem...

- Hagyjuk már végre abba! Nem szabad már az első napon veszekednünk - halkult el Rinaldo Carpinin hangja. - Próbáljunk közös nevezőre jutni, mert így végeláthatatlan vitáknak nézünk elébe. Természetes, hogy a régész, a vallástörténész és a művészettörténész másként fogalmaz és értékel...

- Én mindenesetre a félhold kéztartással kezdeném, ha szabadna nekem is közbeszólnom - hajtotta le fejét Samantha. - Amikor Sampoval vizsgáltuk a szobrot - csuklott meg kissé a hangja -, én a legszembeütőbbnek a tenyérben tartott lángnyelveket találtam. A világot elpusztító elem ábrázolása különösen az általunk vizsgált szobornál egészen plasztikus.

- Kérem a kollégákat, gondolják meg mit hordanak össze! Ez így nem megy tovább! Az a javaslatom, hogy mindenki készítse el a saját szempontjai alapján a vázlatát, utána hetenként egyszer összegezzük a megállapításokat - próbált nyugodtabb hangot megütni Stephen. Tisztában volt azzal, hogy a vita egyre élesebbé válhat, mert mindenkit megviselt Sampo Him tragikus halála.

- Pihenjünk reggelig - állt fel a székről -, s holnap estig tegyük meg a javaslatokat a közös együttműködésre. Reggel a hajónk a szokottnál is korábban, hét órakor indul.

"A részletekről a főnökkel kívánok beszélni. Jöjjön át a Kleopátra Masszázs Szalonba a jövő hét szerdáján. Chon Buri."

Az asszonynak ez a megoldás végleg nem tetszett. Bár Navin volt érdekelt ebben az ügyben, de Parvati saját maga kívánta intézni a plasztikai sebésszel a megállapodást.

- No mindegy - tette félre az írást -, nemsokára úgyis jön hozzám Daniel, ma van az ő napja. Vele lehet talán néhány okos szót váltani. Szeretném pontosan tudni, mit csinál ez a Buri doktor, hogy a műtétje után megváltozik a paciens arca. Danielnek nem mondom el a részleteket, főként azt nem, hogy a téma miért érdekel, ő pedig szerencsére nem kíváncsiskodó fajta.

Csengetett a lánynak, hideg teát kért, valamint utasította, hogy készítse el a forró fürdőjét. Halványkék szarít vett fel, hozzá nyolc aranykarkötőt húzott a karjára, a lábára bokaláncot fűzött, a haját hátrafésülte. A sudár alakú Parvati végignézte magát a nagytükörben, megállapította, hogy hála Visnunak még harminc évesnek sem látszik.

Három éve tart a viszonya Daniel Meltonnal, akit véletlenül ismert meg. Az orvost egyik indiai kollegája hozta el a Tükör Csarnokba. Ekkor az angol férfi már két éve élt Bombayben és hiányzott neki a nő. Parvati az első pillanatban megérezte a férfin, hogy tartózkodik a prostituáltaktól. A nőnek megtetszett az orvos és a harmadik találkozás után a szeretője lett. Ahogy múlt az idő az asszony egyre vadabbul és szenvedélyesebben szerette a férfit. Nem akart arra gondolni, hogy egyszer Daniel elhagyja Indiát! Parvati már többször mondogatta az orvosnak, hogy telepedjen le Bombayben és nyit számára egy rendelőt. Daniel nevetve ugyan, de minden alkalommal elutasította ezt az ajánlatot.

Az "odúban", ahogy ő nevezte a minden pompával és kényelemmel felszerelt lakosztályát, a takarító és felszolgáló lányok már mindent elkészítettek a vendég fogadására. Parvati igen sokat adott arra, hogy amikor Melton doktor jön, tökéletes összhang legyen a vacsora és az utána következő szeretkezés között. Most is még egyszer ellenőrizte a fogásokat, amelyeket előzőleg már megbeszélte a szakácsművésszel, aki több alkalommal a nagy szállodák estélyein is felügyelt az ételek elkészítésére.

A nő elégedetten szemlélte a friss rákokból és halakból készült ételeket, amelyekhez zöldségkarikákat tálatatott a szakács. Egy kis tálon reszelt kókuszdió volt a rákok ízesítéséhez. A második fogásként a vinalutot, az ecetes páclével ízesített gombócokat készítették, amely Daniel egyik kedvenc indiai étele volt. Nem hiányzott a kínálatból a tojással összegyúrt kolbászdarabkák sokasága sem. Majd csirke és bárány következett sovány krémtúró körítéssel. Egy ezüst tálon négyféle zöldségsaláta volt, mellette reszelt sajt. Rizsfelfújt és pisztácia fejezte be az étkek sorát, végül különféle trópusi gyümölcsök sorakoztak az asztalon.

Amikor Parvati befejezte az ételek ellenőrzését, rápillantott az órájára és tudta, hogy a férfi azonnal itt lesz. Lement a földszinti hallba, hogy megnézze a lánykát, másrészt, hogy ott fogadja Danielt.

Barátja vacsora előtt egy jókora adag whiskyt ivott tisztán. Az étkezés alatt csak néhány közömbös témáról társalogtak. Daniel udvariasan érdeklődött, hogy Parvati elintézte-e ügyeit Bangkokban, de a választ már alig hallotta, mert gondolatai messze kalandoztak. Ő maga sem értette, hogy Samantha miért hatott rá ennyire. Vonzódása a lányhoz számára azonnal nyilvánvalóvá vált, amikor a kórház kertjében olyan hosszasan beszélgettek...

- Daniel, te nem figyelsz rám! - szólt Parvati kicsit szomorú hangsúllyal.

Amikor a vacsora utáni konyakot fogyasztották, az asszony próbálta megtudni, hogy a

plasztikai sebész hogyan tud átváltoztatni egy embert. Mi ebben a titok?

- Semmi, kedvesem. Gyere el egyszer hozzánk a kórházba, s ott majd elmagyarázom neked. Igaz mi nem végzünk plasztikai műtéteket, de kisebb operációkat igen. Egyébként miért érdeklődsz eziránt? Csak nem akarsz valamilyen műtétet végeztetni?

- Á, dehogya...

Az ágyban Daniel ismét feloldódott Parvati ölelő karjaiban. A nő a szeretkezés finomságait olyan csodálatosan ismerte, hogy az élvezet csúcspontja több alkalommal is elérkezett a férfi számára anélkül, hogy megszakították volna az együttlétet.

- Parvati! - sóhajtott a férfi. - Te lehetnél a szerelem istennője! Ezt minden nő megirigyelhetné tőled...

Aztán az újból és újból megízelt gyönyör nyújtotta fáradtságtól Daniel az asszony karjában elaludt. Parvati nemhiába úzte húsz éve a mesterségét, olyan tapasztalatokat szerzett, hogy még az előkelő gazdag ügyfelek is annakidején számtalanszor csábították az ágyukba. Ám Parvati, mióta Daniel megjelent az életében, nem feküdt le senkivel.

Ahogy nézte a szuszogó, alvó férfit, rájött, hogy meg kell akadályoznia visszatérését Angliába.

- Nem engedem el soha! Örökre az enyém! Csak az enyém! Bármilyen fizeték is érte!

A kobraházban olyan fülledt volt a levegő, hogy Parvati fulladozott. Egyébként is undorodott a hullóktól, de tudta, hogy a hatalmas farm nagy pénzt jelentő ágazata a kígyótenyésztés, s ez nem keveset hoz a Ramesh klánnak, főként Navinnak, aki kétkézzel szórja a pénzt.

- Én is részesülök a haszonból, igaz, csak kis mértékben - állapította meg magában. A bevétel 70 százaléka az övé, miután az ő szervezete szállítja a kobrából kicsepegtetett mérget több kórházba, amelyet gyógyításra és kutatásra használnak fel. Erre a célra a farmon 600 indiai kobra van. Mirigyeik olyan mérgező anyagot termelnek, amelynek kuráre típusú hatása van.

Most elhatározta Navin, hogy bővíti a farmot. A rizs, a cukornád, a gyapot, a juta és az olajnövényeken kívül további mezőgazdasági termékek, köles és árpa termesztését is meghonosítja. Ehhez pedig újabb és újabb földterületre van szüksége. Így aztán további pénzforrásokat akar a klánnak biztosítani, s tudta, hogy a kígyómérget nemcsak Indiában, de az egész világon az arany árában mérik.

- Mondd csak, Parvati - fordult Navin az asszonyhoz. - Mi a véleményed arról, hogy a kobraházat bővítenék, további terráriumokat építenék. Így az évi egymilliárd rúpia tiszta jövedelmünket megduplázhathatnánk, sőt ezt a pénzt újabb földekbe fektethetnénk.

- Szerintem ennek csak akkor van értelme, ha az öntözőrendszert is bővítjük, mert a rabi időszakában, a monszun előtt, mint tudod, kizárólag a saját vizünk biztosítja a növények fejlődését. Egyébként nem értelek, miért éppen a kobratenyésztést akarod bővíteni. Én úgy utálok őket!

- Meghiszem azt! De a pénzt szereted! No meg a pletykák szerint a szeretődnek valami kórházat akarsz vásárolni... Ehhez pedig még neked is pénzre van szükséged! Nem hiszem, hogy a Tükör Csarnokból a bankszámlád annyit gyarapodna! Vagy tévednék?

- Jó, ne veszekedjünk! S honnan szerzel újabb állatokat?

- Azt bízd rám! - szólt éles hangon a fiatalember. - Ne üsd az orrod az én ügyeimbe, csak akkor, ha én kérlek rá! Szóval a bankszámládról utalj át nekem 1 millió rúpiát. Ezzel beszállsz az újabb üzletbe. Megfelelő az ajánlatom?

- S mennyi lesz a hasznom belőle?

- Egy év múlva a dupláját kapod vissza...

Az asszony egy percig fejben számolt, majd igennel válaszolt.

Az ültetvény többi részét is ellenőrizték, bár ebben Parvatinak csak kis részesedése volt.

- De ha már itt vagyok - mondta magának - legalább kinyitom a szememet, ki tudja hátha később még több pénzt fektetek bele... Bár így is igencsak sok a munkám... A lányaim... A thairöldi plasztikai sebészet megszervezése... Rövidesen átküldjük Navin első emberét Burihoz. Kíváncsi vagyok, valóban megváltozik-e az arca? Micsoda haramia képe van Gandharnak... Navin ragaszkodik hozzá, hogy megváltozzon. Igaz, az egész indiai rendőrség keresi már két hónapja. Az utcai plakátok, a különböző felhívások, a jutalmak arra csábítják majd az embereket, hogy előbb-utóbb feladják Navin jobbkezét...

Délután 2 órára fejezték be a szemlét. Amikor visszaindultak Bombaybe, Navin közölte:

- Sitát ne engedd más férfi karjába! Ez parancs!!!

- Mióta parancsolgatsz te nekem? Ezt még az apád sem tette meg!
- Mert a szerencsétlent annakidején jól befűzted! De most más törvények uralkodnak. Sítát akarom! Este meglátogatom. Készítsd fel rá, még nagyon tudatlan szegényke.

A Tükör Csarnokban teljes fejetlenség uralkodott. Sunita asszony ruháját tépdésve és sikoltozva kiabálta a belépő Parvatinak:

- Én nem tehetek róla! Nem vagyok vétkes! Bocsáss meg!
- Beszélj már értelmesen mi történt?
- Sita Kansut eltűnt...
- Micsoda? Megőrültél? Hogy tűnhet el a lány innen a házból?
- Tudod asszonyom, ő nagyon szeret templomokba járni, s megengedtem neki, hogy délelőtt átmenjen hajóval az Elefánta szigetre és megnézzék a táncoló Siva szobrát és a barlangokat. Megígértettem vele, hogy délután három órákor már itthon lesz. Aztán se híre, se hamva... már arra gondoltam, hogy szólok a Ramesh klán embereinek. De nem mertem Navin miatt..., a bosszújától félek... nagyon félek...

Parvati a hírtől annyira megdöbben, hogy egy pillanatra megszédült és kénytelen volt leülni.

- Visnu segíts! - sóhajtotta. - Át kell jutnom a szigetre és megkeresem a lányt - döntött azonnal. - Ha Navin ezt megtudja, képes tönkretenni!

- Álljon elő az autóm, és azonnal kerítsetek egy bárkát is! Sunita, te maradj itt, és egy fegyveres őr jöjjön velem... Megyek a szigetre!... Megtalálom azt a lányt, ha addig élek is.

Amikor a hajó kikötött a szigeten, Parvati sietős léptekkel igyekezett a barlang bejárata felé. Ekkor pillantotta meg Sítát, amint egy fehér férfi mellett lépkedett.

- Megőrültél! - üvöltött rá az asszony és egy hatalmas pofont kent le a lánynak. - Eltűnsz, nem tud rólad senki! Ezt még megkeserülöd! Indulás! Megyünk haza!

A kutatócsoport tagjai földbegyökerezett lábbal nézték, amint az asszony a hajánál fogva cibálja a lányt, és számukra érthetetlen nyelvű szöveget hadar.

- Kérem asszonyom - lépett Parvatihoz Rinaldo Carpini. - A kislány velünk volt a barlangban, s nézte a munkánkat. Igaz keveset tud angolul, de nagyon érdeklődő. Ne bántsa!

- Uram - hajolt meg Parvati az illendőség szerint -, ne szóljon az én ügyeimbe! Ez a lány elszökött a Tükör Csarnokból és mindenki őt kereste! Majdnem óriási bajom lett ebből - azzal elengedte Sita haját, és a karjánál fogva húzta a hajóra.

Rinaldo olasz vérmérsékletéhez híven nem állta meg szó nélkül:

- A vén kerítőnő!

- Ugyan hagyd már abba az egészet - lépett hozzá Samantha. - A kislány valóban csodálatosan szép és úgy látom okos is. Érdeklí az istenek története, és olyan elmélyülten figyelte a munkánkat, mintha szakember lenne. Gondolom az egyik nyilvánosház prostituáltja - engedte le hangját Samantha, aki sajnálta a lányt. Aztán többet nem is beszéltek az incidensről, csak Rinaldo nem tudott a lány képétől tágitani. Véletlenül lepillantott a földre. Egy kis bronz Ganésa szobor hevert a lába előtt. Biztosan a kislány vesztette el! Szegénykém!

16

Amint hazaértek a Tükör Csarnokba az asszony bezárta a lányt a szobájába, és közölte vele:

- Siess készülődj, Navin nemsokára itt lesz nálad!

Sita a 16 évével nem értette teljesen miért kapta a pofont, s miért nem szabad neki a kedves, fehér emberekkel szóbaállni, s a munkájukat megfigyelni? Lelkében bosszút forralt Parvati ellen, aki megszegyenyítette a szép fehér férfi előtt, s gondolatban ismét felidézte Rinaldo kedvességét.

Ekkor vette észre, hogy elvesztette a kis Ganésa szobrát, amely a talizmánja volt. Sírva fakadt. Majd kivette a száriját a szekrényből és öltözködni kezdett. Félt, hogy látogatója összeszidja, ha nem lesz kész.

Amikor Navin karjaiban tartotta Sitát, újból és újból fellángolt benne a visszafoghatatlan vágy, amely megőrjítette. Sita olyan volt, mint egy viaszbaba... s talán ez is tüzelte egyre jobban a férfit...

A szeretkezés önfeledt órái után Navin kedveskedve kérte:

- Meséld el mit csináltál egész nap!... - Ő maga is meglepődött, mert eddigi életében nőkkel csak szeretkezett, vagy uralkodott rajtuk. A beszélgetés idegen volt számára.

A kérdésre Sitából elemi erővel tört fel a keserűség:

- Parvati asszony megpofozott, az idegen fehér előtt... az Elefanta barlangnál...

Végül elmesélte, hogyan találkozott a fehér kutatókkal és milyen érdekes munkát végeztek.

- Nem csináltam semmi rosszat! Miért kell engem megbüntetni?

Navin csak hallgatta és lelkében egyre jobban forrt a méreg Parvati ellen.

- Megmondtam ennek az idióta nőnek, hogy vigyázzon Sitára! Ez a lány hogyan kujtoroghat a városon át a kikötőbe és a szigetre? No ezért még megfizet ez a pénzéhes nőszemély! Aztán eszébe jutott, hogy talán nem is jött rosszkor a találkozás a kutatókkal. Neki is szüksége volt egy szakemberre, aki pontosan megállapítja, hogy az Avatárak barlangjában található Siva, amely egészen különleges alkotás, mennyit érhet valójában. Ez talán azért is eltérő a többi Siva ábrázolásától, mert az isten táncot járva egy démont pusztít el. Navin és az apja is rendszeresen csempészett külföldre eredeti szobrokat, képeket és egyéb műértékeket dollárért. Hálózata kiterjedt volt. Ebben az üzletágban is a Ramesh klán emberei vettek részt, de a részletekről semmit sem tudtak.

- Sita segítségével megtaláljuk azt a fickót! Pénzért nyilván mindenre kapható lesz... - töprengött Navin.

17

Harish Gandhar meglehetősen kövér ember volt. Igaz, még csak a harmincnyolcadik évét taposta, de már legalább ötven műtárgy, kép, szobor lopásában vett részt, nem szólva a farmon előállított kábítószerek columbiai eladásáról! Navin megbízott benne, jobban mint testvérében, aki állandóan kritizálta a teljhatalmú fiatal főnököt. Kunal Ramesh, aki két évvel volt fiatalabb Navinnál, nem értett egyet azzal, hogy Harisht átküldik Thaiföldre és megváltoztatják az arcát.

- Mit értesz te ehhez? Nemhiába apánk az én kezembe tette le az egész örökséget, az üzletek irányítását. Nekem szükségem van Harishra, ő ismeri a columbiai láncolatot, s nélküle nehéz lenne most bejutni kábítószerral a piacra! S ha onnan kiszorulunk, megnézhetjük magunkat!... Egyébként is döntöttem. Elkíséred Harisht Thaiföldre, te kiválóan beszélsz angolul - vált gúnyossá Navin hangja. Mindig becsmérően szólt testvéréről, aki állandóan a könyveket bújta és az üzlet nem érdekelte.

- Meddig kell Bangkokban maradnom?
- Te szerencsétlen! Ezt nem én döntöm el, hanem a sebész, Chon Buri! Valószínűleg két hónapig Thaiföldön lébecolhatsz... Élvezheted a thai lányokat, a masszázszalonokat... főleg a Kleopátra örömeit...
- Hagyd már abba! Ha elutazom, nem tehetem le az utolsó vizsgám az egyetemen, és nem kapom meg a diplomámat!
- Na és? Kit érdekel ez? Úgysem a művészettörténeti fizetésedből élsz majd, hanem az általad megvetett üzleteimből! De elég a fecsegésből! A reggel induló Air India járatra már megváltottam a jegyeket!
- Nem lesz ebből baj, Navin? Hiszen Harish Gandhart itthon keresi a rendőrség!
- Te ostoba! Ezért kell megváltoztatnunk az arcát! A repülőgépen két emberem kísér benneteket. Mindent elrendeztem. Nem lesz semmi baj... A kapitány kapott tőlem egy csomó dohányt. Ne félj! Ha Thaiföldre érkezel, a repülőtéren várnak, méghozzá Krissana Summa, a Kleopátra tulajdonosa és emberei.
Kunal még egyszer ránézett bátyjára és csak ennyit mondott:
- Ebből egyszer még baj lesz! Túl magasra igyekszel, könnyen leesel majd... - ezzel kiment a szobából.

18

Amikor Kunal és Harish megérkeztek Bangkokba, az útlevel- és vámvizsgálat után, ahogy a kijárat felé haladtak, megcsodálták a repülőtér tisztaságát és a modern technikáját.

- Bezzeg, Bombayben a repülőtér ehhez képest szegényes, piszkos és elhanyagolt - állapította meg Kunal.

Az előcsarnokban még körül sem nézett, amikor egy magas, csinos, középkorú asszony fogta meg a karját:

- Örülök uram, hogy szerencsésen megérkezett, az asszonyom már várja önöket a kocsiban -, ezzel a kijárat felé tolt a két férfit.

Krissana, amikor a hátsó ülésre mellé telepedett Kunal, azonnal látta, hogy a férfi arca magasfokú intelligenciát tükröz, s az angol tudása valóban nem hagy kívánnivalót maga után. Bemutatkoztak, majd elindult a hatalmas amerikai Buick, és a Kleopátra Szalonba vitte őket.

Kunal első meglepetésében szólni sem tudott. Mert igaz, Bombayben is óriási a forgalom, de az Bangkokhoz képest vidéki városnak tűnt. A Kleopátra Szalon légkondicionált termeinek szolid, ám előkelő pompája lenyűgözte.

- Szeretném, ha ön, Kunal itt lakna a Kleopátra Szalonban! Ez a legbiztonságosabb. Már készítettem magának egy külön lakosztályt. A barátját holnap reggel bevisszük a kórházba, a főorvos úr majd mindent elmond. Most vacsorázzanak és pihenjenek, hiszen Bombaytől a repülőút eléggé fárasztó.

Másnap reggel a napfény beragyogta a várost. Kunalnak még jobban szembetűnt a gazdagság és a pompa, a csodálatos épületek és a templomok, amit az autóból látott. Számára rövid pillanatnak tűnt csupán, és már megálltak az I. Ráma Sebészeti Klinika előtt.

Krissana asszony azonnal Chon Buri főorvoshoz vezette a két férfit.

A kölcsönös üdvözlések után a főorvos tömören közölte, hogy előbb meg kell csináltatnia az összes laboratóriumi és egyéb vizsgálatokat, utána tud nyilatkozni a műtétről.

- Mennyi ideig kell itt maradnia a barátomnak? - kérdezte Kunal.

- Előre nem tudom, de körülbelül két hónapra számíthatnak. Ezt már közöltem a testvérével is... Kérem, most hagyja itt a betegünket. Holnap, ha estefelé visszajön, már többet tudok mondani. - Ezután a csengőhöz nyúlt, behívta az ápolónőt és kiadta utasításait: - Kérem az ötös szobában helyezték el Harish Gandhar urat! Azonnal vegyenek vért és vizeletet, csináltassanak EKG-t, és teljes laboratóriumi kontrollt, különös tekintettel az összes vércsoport tulajdonságra, az alsoportokat is beleértve!

Másnap reggel Chon Buri főorvos behozta Gandhart a vizsgálóba. Átlapozta a leleteit, amelyek már elkészültek. Megmérte a beteg vérnyomását, melyet ugyan kicsit magasnak talált, mire ráfirkálta a kórlapjára a gyógyszerelési utasításokhoz, hogy reggelenként kettő szem Pindololt adjanak neki. Ezek után leült vele szemben egy kerek forgatható kis székre és milliméterről milliméterre gondosan szemügyre vette a férfi arcát. A középkorú páciens igen jó kondícióban volt, arca kerek, kövérkés, arccsontja kissé előreugrott, s mint Chon Buri megállapította kis maxilláris ráharapása is volt az alsó fogsorára.

- Ideális helyzet - morogta magában -, de alapos fogyókúrára is foglak, hogy hozzá vékonyodj egy kicsit az új arcodhoz!...

Finom, acélból készült, hajlékony, tizedmilliméter beosztású mérőszalagot vett elő és igen gondosan lemérte a férfi arcának alsó és felső részét egyaránt.

- Kérem Kitti Piluk doktort, azonnal jöjjön be - szólt a mellette álló nővérhez.

A fiatal orvos pillanatok alatt megjelent főnöke szobájában.

- Kérlek - szólt hozzá meglehetősen zordan Chon Buri -, intézkedj. Betegünket két nap múlva operáljuk, mandibula előretolást hajtunk végre. Gondoskodj, hogy szájbész kollégánk is jelen legyen a műtétnél! Te és Flexner doktor leszte az asszisztenseim. A beteget addig is a gondjaidra bízom. Kicsit magas a vérnyomása, de ráírtam a kórlapjára, hogy napi két szem Pindololt adjatok neki.

Kitti Piluk doktor a következő két napban izgatottan járkált a betegek között. Élete első állkapocs előretolási műtétjén vesz részt! Eddig az volt a legnagyobb bánata, hogy igazi arcplasztikát még nem látott.

- Itt a nagy lehetőségem! - sóhajtott magában, mikor forró teáját lassan szűrőcsölgette.

Ránézett az órájára és elindult a műtő-előkészítő felé bemosakodásra. A folyosón találkozott kollégájával, a Chicagóból érkezett Andrade Flexnerrel, akin szintén látszott, hogy várakozóan tekint a következő órák elé.

Az üdvözlések után szinte egyszerre léptek a zsílipelőbe, ahol letették fehér ruhájukat és felvették a műtőhöz szükséges zöld inget és nadrágot, majd elkezdték a bemosakodást. Közben megérkezett Buri főorvos is, és csatlakozott az asszisztenciához.

Mikor Piluk doktor, Buri főorvos és Flexner doktor kíséretében áthaladt a műtő fotocella vezérlésű ajtaján, újból elismerően bólintott. Már kórházi működésének első napjaiban megbámulta a csodálatos műtőt, amely egészében világoszöld színű volt. A padlót ugyanilyen árnyalatú hézagmentes műanyag borította, a falakra hasonló színű csempét raktak, még a mennyezet színe is azonos volt.

A műtő közepén óriási krómacélból készült műtőasztal állt, melyet néhány lábpedál segítségével az operáló sebész bármilyen irányban, vagy szögben milliméterről milliméterre megdönthetett.

A szokásos, hatalmas, számos halogén égővel ellátott műtőlámpa helyett itt különböző szögben három ilyen óriási lámpa lógott a mennyezetről. Mint első alkalommal Flexner doktor mondta, amikor körülvezette új kollégáját a kórházban, Buri főorvosnak a műtétjeihez

háromszor annyi fényre van szüksége, mint egy normál sebésznek! A lámpák természetesen iszonyú hőséget árasztottak, de a hőmérséklet elviselhető volt. A műtőben alig észlelhető, halk surrogás volt állandóan hallható, amely a steril gézlapokkal bevont központi légkondicionálótól származott.

A falakon a túlnyomásos altatáshoz szükséges legmodernebb műszerek digitális kijelzői villogtak és természetesen nem hiányzott mellőlük egy hatcsatornás EKG monitorja sem.

Mikor a műtőbe léptek, a beteg már a műtőasztalon feküdt. Arcát és bal csípőtájékát kivéve mindenütt steril zöld izoláló kendőkkel volt borítva. Az aneszteziológus, a két műtősnő és a műtősegéd mélyen meghajoltak, amikor a főorvos belépett és halk jóreggellettel üdvözölték, amelyre Buri bólintott.

- A narkózis? - fordult Buri az aneszteziológus felé.

- Hat perce gépen van, légzés, szívműködés kifogástalan, vérnyomás 120/80, 70-es frekvencia.

- Köszönöm - bólintott a főorvos, majd Flexner felé fordult. - Légy szíves a csípőtárajt kipreparálni, kétszer másfél centis spongiosa pótlására lesz szükségem. Szélessége körülbelül 3 centiméter legyen, ha sok, lemetszek belőle. - Ezzel a beteg fejéhez lépett. - Szájterpeszt és két nagyobb sima lapocot kérek szólt a műtősnőhöz.

Ujjaival szétnyitotta Gandhar száját, beletette a szájterpeszt és csaknem maximális távolságra nyitotta. Behelyezte az egyik lapocot és a végét Piluk kezébe nyomta.

- Húzd meg jól, fiam és az izomzatot kampózd le, hogy jól hozzáférjek a mandibulához.

- Szikét! - fordult a műtősnő felé.

A főorvos gyakorlott mozdulatokkal megnyitotta a mucosát, és az izmok közé hatolt. Profuz vérzés indult meg, a főorvos azonban csöppet sem törődött vele, sőt kissé ingerülten mordult a másik asszisztensre, aki szájsebész volt:

- Adj már egy kicsit erősebb elszívást, hiszen nem látok semmit!...

Az fokozta az elszívást és közben sűrűn váltogatva tamponálta is a főorvos keze előtt a metszési helyeket.

- Fűrész kérek - szólt a műtősnőhöz.

Az egy leginkább fogorvosi fűrőhöz hasonló csövet nyújtott felé, melynek végén mintegy három centiméter átmérőjű, kör alakú, gyémántporral borított fűrész volt, mely egy pillanattal később halk, sivító hanggal vágott a beteg állkapocs csontjába.

- Hogy állsz a csípővel Andrade? - fordult Buri doktor Flexner felé.

- Az első spongiosa pótlás készen van, már csak egy milliméter tartja, szólj, ha leválaszthatom.

- Kérem!

Flexner egy közepes méretű peanba két gézlapocská közé fogva átnyújtotta a kért csontdarabot. Buri ügyes mozdulattal becsúsztatta az elfűrészelt mandibula közé, éppen hogy csak egy milliméternyi látszott ki belőle.

- Erre nincs itt semmi szükség - szólt Piluknak -, vedd le egyenesre a fűrészszel, én addig tartom.

Kittiben meghűlt a vér, mert életében még soha nem volt ilyen fűrész a kezében! Amellett a másik keze teljesen foglalt volt a lapocokkal és kampókkal. Rendkívül óvatosan megindította a gépet. A főorvos bal kézzel egy túfógó nyelét helyezte a mandibula mellé, és a szemével intett a fiatal sebésznek:

- Emellett vezesd óvatosan végig, így pontosan ülni fog a csont!

Kitti Piluk doktor maga sem akarta hinni, amint egy másodperccel később a szájszész asszisztens egy csipesszel kiemelte a csontszilánkot.

- Fixáld kérlek az egészet, csak a mucosa-varratot ne tedd rá, hogy lássuk a másik oldalon egyforma-e. Ezzel a lapocot és kampót áthelyezte a beteg arcának másik oldalára. Intett Piluknak és elkezdtek az előbbi műveletet előlről. Mire a bal oldalon is átvágták a mandibulát, Flexner már készen volt a másik darab spongiosa pótlás kipreparálásával a csípőből.

- Zárhatom a csípőt, főorvos úr?

- Igen, azt hiszem, több csontra nem lesz szükség. Mikor elkészültek a beültetéssel, Buri intett a szájszésznek: - Varrhatod a mucosát és az izomzatot is. Itt látok egy kisebb vérzést, ezt először légy szíves coaguláld!

Az orvos nekilátott, Buri pedig kísértelt a műtőből, hogy levetkőzzön.

Mire az orvosok befejezték a varratok behelyezését, Buri már fehér köpenyben visszatért a műtőbe és így szólt:

- Nos, lássuk uraim mit csináltunk! Vegyétek le a fejről az izoláló kendőket!

Mikor ez megtörtént nemcsak Piluk doktor, de még a jóval gyakorlottabb Flexner doktor is szinte döbbenet nézték a beteg arcát. Ha nem tudták volna, hogy ki az, egyikük sem ismerte volna fel, annyira megváltozott egész arckifejezése, az előrehozott arccsont miatt.

Buri csendesen elmosolyodott és így szólt:

- Látom, meg vagytok elégedve az eredménnyel! Köszönöm a tökéletes asszisztenciát! Néhány napig bőségesen, kaphat fájdalomcsillapítót Gandhar úr, ha szükséges éjszakára altatót is. Enyhe peroxidos lokális sebkezelést kapjon, ott másra nincs szükség. Folyékony vagy pépes táplálék, ahogy szoktuk! A vizontlátásra! - fordult mindannyiuk felé.

Piluk és Flexner doktor a folyosón is a műtétről beszéltek.

- Nemhiába, még Amerikában is óriási híre van Burinak! - fordult Flexner fiatal kollégája felé. Ilyen csodálatos arcátváltoztatást még soha nem láttam! Ennek az embernek a keze kész varázslat!

- Buddha ajándéka - szólalt meg Piluk doktor, aki büszke volt főnökére és arra, hogy Buri hírneve nemcsak Thaiföldön ismert, hanem Amerikában is.

19

Samantha odanyújtotta a szantálfából készült táncoló Siva szobrát Rinaldónak.

- Nézd meg, milyen csodálatos munka! Már sok szantálfa szobrot láttam, de ilyen aprólékos kidolgozást még nem.

- Hol vetted?

- Képzeld, amikor megérkeztünk a szigetről, a szobámban találtam az asztalon.

Rinaldo kedvesen nézett a lányra:

- Ejnye, ejnye Samantha, neked Indiában is vannak titkos hódolód?

- Hidd el, fogalmam sincs ki küldte a szobrot... hacsak... nem Melton doktor lepett meg vele.

- Ki is az?

- Hát nem emlékszel, nála feküdtem a kórházban. Azóta kétszer találkoztam vele. Igaz, csak nagyon rövid időre, mert állandóan rohant. Egyszer itt a szállodában ittunk egy kávét,

másodszor pedig elvitt kocsival a Szent Tamás katedrálishoz, utána sétáltunk a tengerparton. Hát ennyi az egész!

Ebben a pillanatban kopogtak a szoba ajtaján, és az indiai szobainas egy levelet hozott ezüsttálcán.

- Ugye ön Rinaldo Carpini úr? Tessék - nyújtotta át a fehér borítékot, és kiment a szobából.

- No már látom, ma nem dolgozunk - sóhajtott Samantha. - Bontsd fel a levelet, mi van benne? Egy szép indiai lány hív találkozóra?

Rinaldo olvasni kezdte az angol nyelven írt szöveget:

"Tisztelt Carpini úr! Holnap, amikor a csoport a három arcú istenséget tanulmányozza, jobbról a Brahmát, a teremtőt, balról a Sivát, a pusztítót, középen pedig Visnut, a megőrzőt, ön ne menjen el a sokfejű istenség mellől. Egy indiai férfi elhozza hozzám. Nagyszabású üzletet ajánlok önnek! Nem bánja meg! A csoportnak ne szóljon a levélről.

Egy Siva-tisztelő"

Mindketten elolvasták a levelet, de nem lettek okosabbak.

- Szóljak erről Stephennek? - kérdezte Rinaldo.

- Ne! Újabban úgyis olyan ingerlékeny, elégedetlen a kutatásunkkal. Nem tudom mit képzelsz, ebben a hőségben hogy tudnánk gyorsabban haladni - sóhajtott Samantha. - Az a tanácsom, várd meg az indiai férfit, faggasd ki miről van szó. Én mindenesetre a közeledben leszek, hátha segítenem kell. Rendben lesz így?

- Igen... azt hiszem igen... kíváncsi vagyok mi van e mögött?

Másnap a megállapodásuk szerint, amikor a csoport három másik tagja elhagyta a sokfejű istenséget és a Siva hasznosságát ábrázoló szobrokhoz mentek, Samantha és Rinaldo hátrább maradt.

A lány az egyik mélyedésben állt meg, amely félhomályban volt mintegy három méterre kollégájától. Állt és várt. Aztán megunt és visszament a sokfejű istenséghez, de sem Rinaldót, sem a levélben írt indiai férfit nem látta. Körülnézett. Egyszerre félni kezdett... lenézett a földre ismét maga előtt látta képzeletében a kobrát... Aztán megnyugodott... sehol semmi... majd egy halk sziszegő hang közeledett... Samantha megdermedt... a sziszegés erősödött, a lába földbegyökerezett... nem tudott lépni, félt a sötétségtől... aztán hirtelen vakító, éles fény világította meg a termet.

Stephen halogénlámpával a kezében jött vissza.

- Kerestelek benneteket! Hol vagytok ennyi ideig? Megbeszéltük, hogy a csoport együtt dolgozik! Mi a fenét csináltok itt? - Majd feljebb emelte a lámpát, és akkor vette észre, hogy Samantha halottsapadt arccal meredt rá, a lány a remegéstől szólni sem tudott...

- Eltűnt Rinaldo! Elrabolták!

- Megőrültél Samantha? Ez meg micsoda ostobaság!

- Gyertek, gyertek! - kiabált Stephen a többieknek. - Samanthát a levegőre kell vinnünk...

Közben megérkezett Patricia és Edward is.

- Mi történt? - kérdezték egyszerre.

- Én sem tudom pontosan, de ha Samantha megnyugszik, majd elmeséli.

Közben a lánynak Patricia vizet hozott. Néhány perc múlva Samantha elmesélte az előző nap érkezett levelet és megállapodásukat Rinaldóval.

- Nekem miért nem szóltatok? - üvöltött rá Stephen, aki azonnal meg is bánta az éles

hangot.

- Hát... hát... tudni akartuk, mi van az egész mögött... - suttogta a felzaklatott lány. - Egyébként, amikor Rinaldóra vártam, ismét sziszegést hallottam a barlangban... mintha kígyó csúszott volna felém...

- Szegénykém - simogatta meg Samantha haját Patricia. - Ne képzelődj, mert a végén még az idegeid felmondják a szolgálatot...

- Samantha, te maradj itt kint a levegőn, mi hárman megkeressük Rinaldót - szólt Edward.

Amikor a lány egyedül maradt, próbált megnyugodni. Rágyújtott egy cigarettára újból végiggondolt mindent. Már legalább egy órát várakozott, amikor borús arccal visszatértek a többiek.

- Rinaldo valóban eltűnt... gyertek, menjünk, nézzük meg a szállodában, ha nem találjuk, bejelentjük a rendőrségen -, fordult a többiekhez Hayter.

- Nem korai ez még? - kérdezte Patricia.

- Nem. Az én vállamon van a kutatócsoport tagjainak biztonsága - válaszolta Stephen.

Rinaldo nem ment vissza a szállodába. Még vártak egy rövid ideig, aztán lementek az utcára és taxival a rendőrségre siettek. Mintegy félórai autózás után megérkeztek a Bombayi Főkapitányságra, ahol azonnal fogadták az európaiakat.

A nyomozó osztály főfelügyelője a magas, szikrázó szemű, kellemes modorú fiatal férfi, Tilak Solanki két hónappal ezelőtt érkezett haza a Scotland Yardról. Egyéves tanulmányúton volt. Kitűnően megtanult angolul és igyekezett átvenni az európai szokásokat.

A vendégeknek azonnal teát hozatott, aztán figyelmesen meghallgatta Stephen Hayter beszámolóját. Majd Samantha Meighhez intézett kérdéseket. A lány igyekezett tömören és világosan elmondani az általa ismerteket.

Tilak Solanki mindent feljegyzett, és megállapodott a kutatókkal, hogy megkezdni a nyomozást, s rövidesen tájékoztatja őket.

Stephen javasolta, hogy sétáljanak egyet, miután ma már senkinek sincs hangulata dolgozni. Így aztán elmentek a tengerparti sugárúton, a Marine Drive-on a Malabár-hegy felé. Még itt, ezen az elegáns helyen sem tudtak úgy végigmenni, hogy a koldusok és az árusok meg ne rohanták volna őket. Ezen a környéken a buja trópusi növényzet számos milliomosnak nyújt menedéket, ide legfeljebb csak a tenger mormolása jut el.

- Érdekes - állapította meg Samantha -, csak itt látok pávatollból font legyezőket! Olyan szépek! - Nem tudott ellenállni és 10 rúpiáért vett egyet. Patricia egy ezüsből készült Visnu szobrocskát vásárolt, amelynek vonásai szelídséget árasztottak.

Egy jó órai gyaloglás után elérték a párszik temetkezési helyét, amelyet egy hatalmas park vett körül. Gyerekek játszottak, felnőttek fagyaltot ettek, üdítőt iszogattak.

- Ahogy közeledtek a Hallgatás Tornyai felé, az egyre félelmetesebb látványt nyújtott. Ez a világon az egyedüli hely, ahol a párszik temetkeznek - olvasta Stephen a társaságnak az útikönyvből.

- Tudjátok - fordult a többiek felé -, a párszik az iszlám hódítás elől menekülve a VII. században vándoroltak be Perzsiából Indiába. A történet szerint a király nem akarta beengedni őket. Ekkor az indiaiak egy edényt megtöltöttek tejjel, jelezvén, hogy itt már minden hely foglalt. Ám az élelmes párszik - mosolyodott el Stephen - egy pénzermét csúszattak a tejesedénybe, anélkül, hogy kiömlött volna a tartalma. Így akarták az ittenieknek bebizonyítani, hogy számukra is van hely.

- Jó, jó Stephen! De azt még nem értem, miért hívják ezt a monstrumot - mutatott Edward a tornyokra - hallgatásnak? Ez valamit szimbolizál?

- Nem, nem egészen. A Hallgatás Tornyait csak azok az emberek láthatják, akik a halottakat hordágyon félviszik a toronyba. A tornyok tetején, nézzetek csak fel - magyarázta tovább Stephen -, egy tölcészerű bemélyedés látható, s a párkányon három barázdásor fut körül. A könyv szerint ide helyezik a halottakat! A külsőbe a férfiakat, a középsőbe a nőket, a belsőbe a gyerekeket. A tetemeteket meztelenül fektetik a barázdába, majd magukra hagyják.

- Úristen! - kiáltott fel Samantha. - S akkor mi lesz a szerencsétlen halottakkal?

- Semmi. A torony peremén és a környező fákon várakozó varjúk és keselyűk, nézzetek csak fel mennyien vannak, alig várják, hogy lecsaphassanak. Néhány perc alatt felfalják a halottakat, csupán a csontváz marad... A csontokat pedig később beszórják a központi kútba, ahol a trópusi nap elporlasztja őket...

- Ez valami egészen embertelen dolog, ilyet még nem is hallottam... - sóhajtott Edward, akit férfi létére megviselt a történet.

- Pedig a párszik másképp vélekednek. Miután a testet tisztátalannak tartják, s a halál után csak a lélek marad. Az ő hitük szerint a tisztátalan test beszennyezné a földeket, ha eltemetnék, ha pedig a szabad ég alatt bomlana el, akkor a levegőt fertőznék. Miután vallásuk a tüzet és a vizet is tiltja a temetkezésre, ez marad az egyetlen lehetőség.

Egy kis ideig mindannyian elgondolkoztak a hallottakon és a látottakon.

- Egy konyak vagy whisky ezután mindenkire ráferne - sóhajtott Edward, és már indult is a kijárat felé.

20

Amint kilépett a Kleopátra Szalonból Kunal Ramesh, elhatározta, hogy egy kicsit gyalogol és körülnéz a fővárosban, utána megy be a kórházba, hogy meglátogassa Harisht.

Körsétáját először a Patpong Roadon kezdte. Ez délelőtt teljesen kihaltnak tűnt, mivel itt döntően az éjszakai élet exkluzív intézményei voltak. Így aztán jókora kerülővel az I. Ráma Road forgalmas kereszteződésben találta magát. Továbbment és az Erawan Hotel előtti, vaskorlással védett kis téren egy hindu szentélyt pillantott meg, ahol Siva isten tiszteletére emelt fehér, négy oszlopon nyugvó tető alatt pihent az aranyozott szobor.

- Mennyi ember! - tűnődött Kunal. - Csak azt nem értem, hogy ha itt Thaiföldön a buddhizmus a fő vallás, miért járulnak Siva elé az emberek?

Végül közelebb jutott a szoborhoz és akkor látta, hogy az asztalon illatozó jázminvirágok állnak, s a homokkal teli bronzedényekbe füstölő rudacskákat raknak a hívők, kérve Siva kegyét.

Egy fiatal férfi angolul szólította meg:

- Ugye ön nem thai?

- Nem, indiai vagyok.

- Látom meglepődött ezen a nagy tömegen. Tudja a szentély körül a nap minden órájában találhat hívőket. Holnap lesz Bangkokban a lottóhúzás, s ilyenkor különösen sokan fohászknak Sivához. A fiúgyermekre vágyódó asszonyok is gyakran keresik fel a szentélyt.

A fiatalember láthatóan még szívesen beszélgetett volna az idegennel, de Kunal az órájára pillantott és tudta, hogy sietnie kell a kórházba.

- Köszönöm az ismertetést - hajolt meg Kunal, és leintett egy taxit.

Ahogy végigment a kórház folyosóján, ismételten megállapította, hogy ilyen patyolat tisztaságot Indiában nem talál. Kopogtatott az ajtón, majd belépett. Kezében egy kis táskában üdítő italokat hozott.

Ránézett az ágyon fekvő férfire, majd bocsánatkérően szólt:

- Elnézést uram, úgy látszik eltévesztettem a szobaszámot -, s már indult is kifelé, amikor Harish Gandhar mély hangján megszólalt:

- Úgy látszik Buri főorvos úr remek munkát végzett! Nem ismeresz meg Kunal?

A fiatalember visszafordult, s a csodálkozástól szólni sem tudott. A kissé kövérkés arcú, csapott állú férfi megváltozott: a vékony, hosszú arc, a csontok elrendezése, sőt még a szemének állása is teljesen más volt!

- Teremtőm! Most, hogy beszélsz, megismerem a hangod! De a külsőd!!! Más emberré lettél! Ezt nem hittem volna soha, hogy egy sebészi kés átváltoztathat egy embert - húzta az ágy mellé a széket, majd az éjjeliszekrényre tette a dobozos üdítőket.

- Hogy vagy Harish? Mesélj! Fájt a műtét helye?

- Persze, ahogy megmozdulok érzem, különösen, ha eszem. De itt állati rendesek, ha nyöszörgök azonnal kapok fájdalomcsillapítót. Aztán meg egy nagyon csinos nővérke mindig a rendelkezésemre áll! Okos fiú a te bátyád Kunal! Navin nélkül nem lehetnék más ember! Nem tudom, hogy mennyibe került ez a műtét a Ramesh klánnak, de azzal tisztában vagyok, hogy újjá varázsoltak!

Kunal még mindig nem tért egészen magához. El sem tudta képzelni, hogy egy ember arca ennyire megváltozzék.

- Úgy látszik Navinnak igaza van - állapította meg. - Harish Gandhar a jobbkeze, s most majd ismét rábízhat milliárdos üzleteket! Senki az égvilágon nem ismeri fel!

Félórai beszélgetés után látszott, hogy a beteg álmosodik. Kunal elköszönt és elhatározta, hogy visszamegy a Kleopátra Szalonba, aztán dönt az esti programról.

Krissana már várta:

- Jöjjön, jöjjön Kunal! Egy fiatal teremtés, Siriluek készen áll a szórakoztatására. Ő az én legügyesebb lányom! Zuhanyozzon le, aztán menjen le a masszázs szalonba, meglátja felfrissül majd!

Mikor megpillantotta a fehér vászonruhába öltözött lányt, azonnal megkérdezte:

- Ön Siriluek kisasszony?

- Nem. Ő fent várja az első emeleti szobában. Nekem csak az a feladatom, hogy felfrissítsem önt...

Az üdítő masszírozás végén Kunal úgy érezte, hogy mozdulni sem bír. A lány azonban óvatos mozdulatokkal bekente az egész testét kellemes illatú krémmel, amelytől egyszerre elmúlt a fáradtsága, csak valami szokatlan bizsergést érzett az ágyéka táján.

- Uram - hajolt meg a lány -, fáradjon fel Siriluek szobájába!

Kunal lába szinte földbe gyökeredett, amikor belépett a kicsi, ám kiváló ízléssel berendezett helyiségbe, és megpillantotta az ágyon heverő, sáfrányszínű selyemruhába öltözött lányt. Soha életében még így nem hatott rá nő. Alakja olyan volt, mint a nádszál, a haja éjfékete, szemei csillogtak, mintha gyémánt fénye tükröződött volna vissza bennük. Hangja bársonylepelként lengte körül a férfit.

- Először talán hozatom a vacsorát - állt fel és hajolt meg vendége előtt -, nyilván megéhezett a városnézés és a barátja kórházi látogatása után.

A vacsora fenséges volt. Utána Siriluek a férfi lábához telepedett és elnyújtott thai dallamra halkán énekelt, amely az indiai fülnek rendkívül kellemes és vonzó volt.

Ezután lassan vetkőzni kezdett, Kunal egyre jobban gyötörte a vágy, hogy karjaiba kapja a lányt. De tudta, hogy a produkciót meg kell várnia, hiszen Siriluek thai szokás szerint kívánta felkelteni a férfi tüzét. Amikor forrón átölelte a lányt, másodpercek alatt magáévá tette, mert égető szenvedélyével nem bírta már.

Az éjszaka Kunal számára csodálatos szerelemben és szeretkezésben telt el. Úgy érezte, hogy a földi paradicsom a lány testében lakozik, s ő elérte azt, amit soha nem tudott elképzelni! Már a hajnal fényei osontak a szobába, amikor Kunal elszundikált. Csupán másodpercekig tarthatott az alvás, mert a folyosóról éles hangú kiabálás, rohanó léptek zaja hallatszott be a lány szobájába.

A férfi nem értette a thai nyelvet, csak a riadalomból következtetett, hogy a Kleopátra Szalont, valami váratlan esemény zavarta meg. Siriluek felvette brokátból készült köpenyét, kiszaladt a folyosóra:

- Bocsáss meg Kunal, megnézem mi történt, azonnal visszajövök...

A férfi rágyújtott egy cigarettára és húzott egyet az asztalra készített konyakból. Az ital átjárta testét, s ismét vágya kerekedett felül... Újból várta a szeretkezés önfelelt pillanatát...

Siriluek sápadt arccal tért vissza.

- Mi történt?

- Krissana asszony pihenőházából megszökött egy indiai lány, s most mindenhol keresik.

- Indiai? Én azt hittem, hogy csak thai lányok vannak itt... S mi az a pihenőház?

- Ne haragudj Kunal, de a részleteket én sem ismerem. A ház vezetője, Wat Bung néhány perce érkezett ide, s most Krissana asszonnyal tárgyalnak. Gondolom - tette hozzá a lány -, ez nagyon kellemetlen história, az indiai lányokért Krissana asszony fizetett! - Aztán eszébe jutott, hogy Kunal is indiai és többet nem szólt az eseményről.

- Szegény lány! - sajnálkozott Kunal. - Micsoda emberek! Leánykereskedelemmel foglalkozni! Nem értem, mindez a XX. században történik?

- Ne beszéljünk róla - simult a lány a férfihez. - Többet én sem tudok az ügyről. Gyere kedvesem, pihenjünk még egy kicsit...

21

A szerencsétlen indiai Laxmi megzavarodott, amikor megtudta, hogy Parvati eladta Krissana asszonynak, s Samut Sakhonban a pihenőházban férfiakkal kell megosztania az ágyát. Az első néhány nap után úgy döntött, nem szól senkinek, megszököik! A meglehetősen butácska teremtés nem gondolta végig hol talál menedéket, csak mintegy üzőtt állatka menekülni próbált. Undorodott a férfiaktól, egész teste remegett, ha átölelte a vendég, s az aktus után állandóan sírógörcs tört fel belőle...

Este 8 órakor még nem érkezett vendége, ezért gyorsan cselekedett... Magára kapta vékony lenge ruhájára a kicsit vastagabb kendőjét, s amikor a folyosó üres volt, nesztelen léptekkel a hátsó kijárat felé indult.

Szerencséjére senkivel sem találkozott. A parkba ért, először nem tudott tájékozódni, végül jobbra indult. Mintegy kétórányi gyaloglás után úgy érezte, hogy már nem bírja az iramot és az egyik pálmafa alá heveredett. Kicsit elszunyókált. Majd félóra múlva arra ébredt, hogy

fázik. A környék kihalt volt... Félt a sötétől... az ismeretlentől... majd elindult...

Körülbelül negyedórát gyalogolt, amikor az ösvény mellett balról halvány pislákoló fényt látott. Laxmi nagyon megörült. Gondolta, hogy ahol világosság és fény van, ott emberek is vannak, akik talán segítenek rajta.

Futva indult. Néhány perc múlva meglátta a fény forrását. A bokrok között egy ütött-kopott, pálmalevelekkel borított kunyhó állt, ennek ajtaján szűrődött ki a sárgás fény. Laxmi megtorpant, kicsit habozott, majd elszántan kinyitotta az ajtót.

A látványtól földbe gyökeredett a lába! A kunyhó közepén pislákoló petróleumlámpa mellett egy férfi ült a földön. Vállait szürkére piszkolódott vászonlepel borította, arca azonban a szó legszorosabb értelmében nem volt!...

Orra helyén csak egy üreg tátongott, egyik füle és felső ajka is hiányzott... Maradék arcát, különösen a pislákoló fénynél félelmetes fintorba húzta a "szürke démon", melyet Laxmi már otthonról ismert, mert Indiában így hívták a leprásokat...

Kifelé hátrált az ajtóból, a férfi azonban már észrevette és hirtelen mozdulattal elkapta a karját!

A lány előtt ismeretlen nyelven néhány szót nyögött, és állapotától fel sem tételezhető fizikai erővel a földön lévő gyékényre rántotta a lányt! Laxmi sikoltozni kezdett...

A férfi azonban hihetetlen erővel lenyomta, száját egy mocskos gyolcsdarabbal betömte és mire magához tért volna már erőszakot követett el rajta. Csonka ujjú kezeivel leszorította a lány nyakát és őriőngő extázisában talán észre sem vette, hogy Laxmi már nem kap levegőt!

Mikor Wat Bung emberei betódultak az ajtón, akiket szintén a fény vonzott oda, csak azt látták, hogy a lány teste fölé egy természetes férfi magasodik, aki öklével üti a fiatal teremtet. Csaknem egyszerre rántották elő fegyverüket és golyózáport zúdítottak a férfire. A kunyhónak még a fala is tele lett vérrel, és a nagykaliberű golyók szinte ledobták a férfi testét a lányról.

Az egyik fegyveres a vérrel átitatott szobán keresztül odament a lányhoz és azonnal látta, hogy halott...

- Vigyük vissza a pihenőházba és temessük el a szerencsétlent! Szökéséért súlyosabb büntetést kapott Buddhától, mint amit megérdemelt...

A férfiak egy pokrócba göngyölték a könnyű testet és elindultak az éjszakába...

22

Már este 10 óra is elmúlt, de Daniel Melton nem hagyta abba a munkát. A kórház az újabb ENSZ segély keretén belül korszerű automata spektrofotométert kapott, amivel Daniel éppen a kobra mérget vizsgálta. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy a kobra mérge, amely neurotoxikus, kurare szerű hatásáról közismert, mégis mintha haemorrhagiás anyagokat is tartalmazna, ami pedig inkább a viperafajtákra jellemző! Több esetben trombolasztinaktiválást, protrombin- és fibrinogén-lebontást tapasztalt több olyan betegnél, akiket sikerült megmentenie a Mahatma Gandhi Kórházban.

Eddig ilyen irányú vizsgálatait a megfelelő műszer hiánya gátolta, így most alig tudott betelni az új lehetőségekkel. Elmélyült munkáját az asztalon lévő telefon éles hangja zavarta meg.

- Melton - morogta a kagylóba rosszkedvűen. A betegfelvételi ambulancia közölte vele, hogy egy igen súlyos állapotban lévő, feltehetőleg maláriás beteget hozott be a mentő

vidékről.

- Vizsgálata halaszthatatlannak tűnik - mondta a mély férfihang.

- Küldjék fel az osztályomra, a hármaskörteremben van hely, azonnal megyek! - válaszolta Melton. Lele Ramnak közel 41 fokos láza volt, iszonyatos hidegrázás gyötörte, egész teste úszott a verejtékben. Meltonnak nem sokat kellett vizsgálgatnia, hogy megerősítse az akut maláriás roham diagnózisát. Beadta neki vénásan a hatalmas adag chlorchinaldolt és ráírta a lázlapjára a további utasításait. Kicsit aggódva nyomogatta még a beteg nyakát, mintha valami enyhe visszatartást érzett volna. Tarkómerevsége lenne?... De aztán elvetette ezt a gondolatot, miután az agyi malária egyéb tüneteit nem észlelte...

- Mindenesetre holnap megmutatom Guptának, az semmiképp nem fog ártani. Mára a laboratóriumi munkámnak már így is lóttek... - morogta magában.

Visszament a szobájába, levette a köpenyét, ledőlt az ágyra. A nővérnek a lelkére kötötte, ha a maláriás beteg láza emelkedne, azonnal szóljon neki. A félhomályban Daniel eltűnődött Samanthán és Parvatin. Végül a két nő álombeli képével elaludt...

Advani Gupta dolgozószobájában üldögélt. Noha már éjfél is elmúlt, még nem jött álom a szemére. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

- Gupta.

- Jó estét főorvos úr! Szeretnék kérni öntől egy baráti szívességet! Ugye tudja, kivel beszél?

- Igen. Megismertem a hangodat...

- Az ön osztályára ma éjszaka a mentő bevitt egy súlyos maláriás beteget, a neve Lele Ram...

- No és?...

- Ez a férfi tegnap estig a Ramesh farm kobra tenyészetén dolgozott. Aztán a szégyentelen a már elkészített mérgekből ellopott és eladott jelentős mennyiséget! Amikor rájöttünk erre, elszökött. A Bombay felé vezető útra tért. Valaki megtalálta és értesítette a mentőket. A részleteket nem tudom, de nem is érdekel!

- S tőlem mit kérsz?

- Főorvos úr szeretném megbüntetni Ramot! Azt kívánom, hogy ne lássa meg a felkelő napot, s még ma éjszaka Siva ölelő karjaiba kerüljön. Az ön honoráriumát a szokásos módon rendezzük. Köszönöm!

A telefonáló meg sem várta a választ, letette a kagylót. Gupta nagyot sóhajtott, majd bement a szobájába, átöltözött és indult a kórházba.

Kocsijával mindössze 15 percet kellett mennie, az éjszakai gyér forgalom nem gátolta a haladásban. Ahogy az osztályára ért először Daniel Meltont kereste, de a nővértől megtudta, hogy az ügyeletes orvos lepihent a szobájában. Ezért csak ennyit mondott:

- Hagyja! Majd én megnézem a beteget - ezzel elindult a laboratórium felé.

- Nincs szüksége segítségre? - szólt a főorvos után a nővér.

- Nem, nem, köszönöm, pihenjen csak - és Gupta belépett a laboratóriumba.

Zsebéből vékony aranyláncra fűzött kis kulcsot vett elő. Kinyitotta a mérgekszekerény ajtaját, elgondolkozva nézegette a különféle kígyófajok mérgeit. Végül olajos barna szeme megállt egy dobozon, melyre egyetlen szó volt írva: MAMBA.

A dobozból kivett négy ampullát, majd visszатette a helyére és gondosan bezárta a szekrényt. Kihúzta az egyik fiókot, két fecskendő és két vékony, közepes hosszúságú tűt vett elő. Lereszelte az ampullákat és kettőt-kettőt felszívott belőle a fecskendőbe. A tűk

védőkupakját óvatosan visszahelyezte, zsebre vágta a fecskendőket és kilépett a laboratóriumból. Körülnézett, de a folyosón nem volt senki.

Gyors léptekkel elindult a hármaskörterem felé. Óvatosan kinyitotta az ajtót és belépett. Lele Ram láza a gyógyszerektől valamelyest csökkent, így kicsit elszundikált.

Az orvos lépteire félig felébredt, aki megnyugtatóan mosolygott rá:

- Pihenjen csak tovább barátom, mindössze még egy injekciót adok, hogy reggelre rendbe jöjjön.

Felhajtotta a fehér lepedőt és a belső farpofába egymástól körülbelül 3 centire egyszerre nyomta be a két injekciós tűt.

- Fogadjon Siva ölelő karjaiba... - mondta halkán, és kiment a szobából.

Lele Ram testén néhány perc múlva heves görcsroham futott át, mély hörgő lélegzetet vett, a levegő azonban bent szorult a tüdejében, mert leállt a szív működése...

23

Rinaldo Carpini arra ébredt, hogy a szobában félhomály dereng. Az ágya melletti kis asztalkán egy kannában tea volt. Különböztelenül teljesen üres volt a helyiség. Megtapogatta fejét, még mindig érezte az ütés nyomát. Próbált visszaemlékezni mi is történt, de képzeletében csak egy magas, sovány férfi arca tűnt fel, aki gyors mozdulattal valamilyen zsákszerűséget húzott a fejére, amitől Rinaldo majd megfulladt. Aztán ütést mértek a fejére... amitől zuhant... zuhant a semmibe...

Most, amikor kezdett magához térni, képtelen volt ennél többre visszaemlékezni. Kotorászni kezdett a zsebében és örömmel állapította meg, hogy cigarettáját és öngyújtóját meghagyták, csak az iratait vették el. Rágyújtott. Töltött magának a kannából egy csésze teát.

- Micsoda figyelmesség! - gondolta ironikusan. - Ezek valamit akarnak tőlem, nem kívánnak eltenni láb alól... vagy csak akkor, ha a feladatot elvégeztem... De milyen munkáról lehet szó? És hogy szúrtak ki engem...

Még a cigarettáját sem szívta végig, amikor nyílt az ajtó és két fegyveres férfi jött be. Az egyik tudott néhány szót angolul, és nyers hangon szólt:

- Uram, a főnök beszélni kíván önnel. Kérem, ne kelljen erőszakot alkalmaznunk, jöjjön velünk! Ezzel összekötözte Rinaldo kezét a fejére egy kendőt kötött és kituszkolta a szobából. Autóba ültették, s Rinaldo számítása szerint mintegy félórás száguldás után megérkeztek. A szemérről csak ekkor vették le a kötést. A férfi hunyorgott az erős fénytől, aztán körülnézett a tágas és pazar berendezésű szobában. Aranyozott fotelben egy középkorú fekete, szakállas férfi ült, mellette két fiatal testőre állt.

- Üdvözlök a házámban - hajolt meg a vendéglátó -, foglalj helyet, érezd itthon magad!

Rinaldo dühöngött a szemtelenségen, hogy elrabolták, azt sem tudja miért, utána pedig nyájas hangon próbálják leplezni szándékukat a banditák! Mert azzal tisztában volt, hogy valami sötét ügybe kívánják berángatni. Így aztán morcosan válaszolt:

- Kérem, magyarázzák meg, miért raboltak el, mi a szándékuk velem?

- Lassan, lassan Rinaldo Carpini úr! - szólt a főnök kiváló angolással. - Mindennek eljön az ideje.

Összecsapta kezét, és két, száriba öltözött fiatal nő egy kerek asztalkát tolt be, rajta indiai édességek, kávé, tea, és különféle italok.

- Reggelizzünk, jó? Gondolom megéhezett. Utána beszélgetünk.
- Nem kell semmi, amíg nem tudom, miért csinálták velem ezt a...
- Tisztelt uram, az éhség rossz tanácsadó! Higgyen nekem! Legalább kávét igyon, utána mindent elmesélek.

Rinaldo, miután fáradt és agyongyötört volt, elfogadta a kávét, mert úgy érezte, hogy a beszélgetéshez erőt kell gyűjtenie.

- Amija Maharja vagyok - szólalt meg a férfi -, és a hatalmam sokkal nagyobb mint Naviné.

- Ki az a Navin? - kérdezte Rinaldo, akinek fogalma sem volt a két klánról.

- Egyikünknek pusztulnia kell Bombayből - emelte fel hangját a férfi. - Tudom, embereim jelentették, hogy Navin felvette már önnel a kapcsolatot... Ezt akartuk megakadályozni... ezért hoztuk el...

- Mi az, hogy hoztak, raboltak! - kiáltott fel Carpini.

- Kérem, ne a részletekkel foglalkozzunk! Szóval én is azt akarom Öntől, amit Navin... mondja el, mit kellett volna tennie...

- Én semmit sem értek, semmiről sem tudok! Egy tény, hogy a szállodában kaptam egy levelet... - s Rinaldo sorrendben elmondta a történeteket.

A Maharja klán vezetője szótlanul nézte az olasz kutatót.

- Lehet, hogy a férfinak igaza van, és fogalma sincs arról, mit kellett volna tennie? Bár ez így lehetetlennek tűnik...

Testőreihez fordult és hindi nyelven néhány mondatot szólt hozzájuk, aztán ismét Rinaldót kérdezte:

- Eddig csak Bombayben dolgozott a csoportjuk?

- Igen. Delhiben néhány napot töltöttünk. Itt pedig az Elefanta barlangokban most kezdtük meg a felmérést.

- Elhiszem mindezt, de valami mégsem áll össze nekem. Navin hogyan jött rá, hogy európaiak dolgoznak a barlangokban és mihez kívánta az ön közreműködését?

- Kérem uram, engedjen vissza a többiekhez és ígérem, ha ismét kapok egy levelet, értesítem önt. Úgysem veszik hasznomat, azonkívül a kollégáim már biztosan jelentették eltűnésemet a rendőrségnek... Keresni fognak...

- Itt aztán kereshetik - nevetett fel Maharja... - az életben meg nem találják...

- Bombayben vagyok?

- Hát... nem egészen... egy kicsit messzebb... De ha már nem lesz szükségünk önre, visszavisszük... Kérem legyen türelemmel... rövideSEN újból hívatni fogom, de előbb tájékozódnom kell Navinról. Viziontlátásra - állt fel a férfi, s meghajolt.

Rinaldo a meghajlásból inkább gúnyt érzett, mint udvariasságot, annál is inkább, mert a két férfi ismét összekötözte kezét, arcát befedték egy sűrű szövésű kendővel, amely alól semmit sem látott.

Újból autóba ültették és elindultak. Rinaldo nem tudta hova viszik, de mikor levették róla a kendőt, ismét abban a szobában találta magát, ahonnan elindultak vele. Ekkor vette észre, hogy az ablakon vastag rács van, az ajtót pedig őrzői vaspánttal reteszelik el, és kulccsal zárják be.

- Az ebédjét majd küldjük - fordult vissza az egyik testes férfi.

Rinaldo Carpini végleg nem értette, miért tartják fogva, mit akarnak tőle, és hol van. Kétségbeesésében kinézett az ablakon, de csak cukornád és trópusi növényültetvényeket

látott.

- Valószínűleg nem messze hoztak el Bombaytól, valami vidéki település lesz ez - sóhajtott magában.

Elkeseredettsége tetőzött, mikor eszébe jutott Róma, a munkája, szerelme Cerlina, akit ott hagyott az indiai kutatás miatt...

- Talán soha nem érek haza!... Itt kell megrohadnom... Miért? Ó istenem, csak egyszer kiszabaduljak innen!... Azonnal felbontom a szerződésemet és indulok haza! Nem érdekel semmi és senki!

Érezte, hogy a hátán patakokban folyik a verejték, az egész szoba olyan volt, mint egy forró katlan.

- Valahol egy völgyben lehetek - meditált. - Ilyen meleg még Bombayben sem volt... igaz ott a tenger, a hűs szellő... - Aztán gondolataiban felmerült a szökés lehetősége. De a szabadulására semmi okos nem jutott az eszébe...

24

Samantha és Patricia a szálloda kertjében kortyolgattak egy pohár hideg Martinit. Stephen és Edward bementek a rendőrségre, mert Tilak Solanki telefonált, hogy szeretne beszélni velük.

- Az egészet nem értem... Rinaldo soha nem volt Indiában, nem tudom, hogy bármi kétes ügyszög köze lenne - nézett Samantha kérdően kolléganőjére.

- Én sem hiszem, hogy bárki, esetleg a maffia akarná láb alól eltenni.

Pillanatok múlva megjelent a két férfi, meglehetősen rosszkedvűen.

- Mi van, mi újság? - állt fel Patricia és kérdését Edwardhoz intézte.

- Semmi - felelt a férfi. - Tilak Solanki szerint valamelyik bombayi klán rabolhatta el. A két leghírhedtebb, a Ramesh és a Maharja csoport, mindkettőnek óriási vagyona és befolyása van. A rendőrség figyeli a két klán vezetőjét és még jónéhány emberét. Remélik, hogy így előbb vagy utóbb az olasz kutató nyomára bukkannak.

- Ez valóban nem sok! - kiáltott Samantha. - Nektünk kellene nyomoznunk, nem hagyhatjuk, hogy szerencsétlen olasz kollégánk élete...

- Mit akarsz tenni Samantha? - kérdezte Edward.

- Felkeresem Daniel Melton doktort! Ő már ötödik éve él itt Indiában. Nyilván jobban ismeri a helyi viszonyokat. Hátha tud segíteni... de legalább tanácsot adni. Még ma elmegyek hozzá.

A többiek helyeslően bólintottak.

25

Godari a hallban üldögélt. Aznap még csak három férfit vitt fel a szobájába, délután 4 órától este 7-ig. Így kicsit ideges volt, mert tudta, hogy Parvati asszony összeszidja, ha nem látja el jól feladatát.

- Legalább még 6 vendéget kell boldoggá tennem - motyogta magában a lány főnökasszonya szavait ismételve. Elnyomott egy ásítást, felállt, hogy az asztalon sorakozó üdítőitalokból töltsön magának, amikor Sunita asszony megfogta a karját és így szólt hozzá:

- Kedveském! Egy vendég vár... -, s rámutatott egy szikár, jóképű férfire.

Godari végignézte a vendéget, s elkönnyvelte magában, hogy a férfi külseje megnyerő, s így örült, hogy nem öreg, csúnya, visszataszító pocakos férfit kell az ágyban kielégítenie. Már hetek óta azon töprengett, hogy megmondja Parvati asszonynak, egyre nehezebben viseli el a férfiak ölelését, és meg akarta kérni a főnöknőt, hogy inkább találjon számára más munkát, még akkor is, ha kevesebbet keresne.

Aztán végül nem mert előállni a javaslatával, mert ismerte az asszony haragját, kíméletlenségét. Így megadással tűrte a férfiak ölelő karját.

Mindezt akkor gondolta végig, amikor a szobájába kísért a jóképű férfit. Leültette, teát készített, ahogy szokta a vendégeknek, majd lassú mozdulatokkal levette száríóját.

Aztán pördült egyet és teljesen meztelenül állt a férfi előtt. Kedveskedve szólt:

- Uram, repüljünk a magasba együtt... - ezt a mondatot Parvati tanította a lányainak.

Ránézett a férfire és akkor hirtelen, mint a villám, valami megmagyarázhatatlan baljós érzés futott rajta keresztül... De nem maradt ideje töprengeni, mert a férfi magához vonta, s ujjai amelyek vékonyak és ápoltak voltak, végigszaladtak a lány testén, felkeltve benne a vágy tüzét.

Ám ebben a pillanatban meglátta a férfi szemét, amely lángolt, de egyben furcsa, zavaros kifejezés jelent meg a tekintetében. Godari megborzongott... ilyet még soha nem látott és nem érzett... Már négy éve a Tükör Csarnok prostituáltja, de soha nem félt... Most lassan, mint a kígyó egyre jobban kúszott felé a félelem...

A férfi az ágyra döntötte és magáévá tette. Ekkor már nem élvezte Godari a vendég ujjainak simogatását, mert ösztöne súgta neki:

- Vigyázz!

Amikor a férfi befejezte az aktust, a lány igyekezett kiszabadulni karjaiból, mert megmagyarázhatatlan félelme egyre erősebb és erősebb lett.

- Uram, engedje meg - mondta választékosan -, hogy lezuhanyozzak! Borzasztóan meleg van, és ha óhajtja ismét rendelkezésére állok... - De gondolatban már rohant volna kifelé az ajtón. Elhatározta, hogy nem törődik semmivel, a férfit itt hagyja, ha az ajtó közelébe ér...

Ám erre már nem volt ideje, mert az erős, izmos karok átölelték, a haját hátul összefogták és egy másodperc töredéke alatt a férfi visszarántotta az ágyra. Szemében ismét zavaros fény gyulladt, s míg balkezevel erősen leszorította a párnára, jobb karjával az ágy mellé dobott zakója felé tapogatott...

- Árulod és megszenstelenítéd a szerelmet! Ezért most megfizetsz!!! - hörögte a férfi és tekintete most már egészen vérbe borult. Godari csak azt látta, hogy jobbójában valami keskeny, fémes tárgy villan, tarkóján ütést és kis szűró fájdalmat érzett... a világ ebben a másodpercben megszűnt számára...

A férfi mintha megnyugodott volna. Felállt és félrefordította a halott lány fejét. Sűrű fekete haja alól a tarkójából kihúzott egy sárga műanyagnyelű tárgyat. Egy közönséges bőrlukasztó volt, amely csaknem minden szerszámkészletben megtalálható. Nadrágszíjakra vagy más bőrtárgyakra lyukat fűrnak vele. A férfi zsebkendőjébe göngyöltte a szerszámot és gondosan megvizsgálta a halott lány fejét.

Még neki is, aki tudta, hova szűrt jó néhány percbe telt, amíg a lány sűrű haja között azt a parányi sebhelyet megtalálta a nyakszirtecsont peremén. A seb szinte egyáltalán nem vérzett. Elégedetten elmosolyodott - orvos legyen a talpán, aki ezt megtalálja...

Bement a fürdőszobába, lezuhanyozott, felöltözött. Kilépett a félhomályos folyosóra,

körülnézett, aztán a már jó előre megtekintett hátsó lépcsőn macskaszerű lépteivel kisurrant a Tükör Csarnokból.

- Szerencse most nem láthat senki, így bizonyítani sem lehet, mikor távoztam a lánytól... - aztán sietősebbre fogta lépteit és elindult a kivilágított utcán.

Sunita asszony ügyesen osztotta be a lányokat. Már este tíz óra volt és a vendégek száma egyre nőtt. Minden lány foglalt volt. Ekkor jutott eszébe, hogy Godari mi a fenét csinál ennyi ideig a szobájában? Három órát nem tölthet egy férfivel! Ezt Parvati nem engedi, csak akkor, ha a vendég előre szól és fizet, hogy az egész éjszakát a Tükör Csarnokban kívánja egy lánnyal tölteni. Sunita dühöngött, aztán elhatározta, hogy az egyik szolgát felküldi Godariért.

Közben újabb és újabb férfiak érkeztek és Sunita azt sem tudta, hol áll a feje, amikor a szolgálólány sápadt arccal jött vissza, s a fülébe csak ennyit suttogott:

- Asszonyom hiába kopogtattam, nem jött ki senki a szobából...

- A fene egye meg Godarit! - dühöngött Sunita. - Kénytelen leszek érte menni!

Ezzel fogta magát és elindult az emeletre. A nyolcas szobánál megállt. Nem hallott semmit. Erősen kopogtatni, majd dörömbölni kezdett. Rossz érzés kerítette hatalmába.

Rátette kezét a kilincsre, egy pillanatig várt, aztán határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót. A szobában égett a kislámpa. Látta, hogy Godari az ágyon fekszik a haja kibontva, nem mozdul: - ez elaludt! No megkapja a magáét!

- Kelj fel te hétalvó! Ha Parvati asszony megtudja, hogy tele van a ház, te meg itt szundikálsz, megnézheted magad!

Mikor erre sem jött válasz még közelebb ment a lányhoz... Akkorát sikoltott, hogy a szomszédos szobákban is meghallották... Az asszony látta, hogy Godari halott.

Azonnal Parvatihoz futott és tájékoztatta mindenről. A főnőkasszony és Sunita visszament a lány szobájába és mindketten egyetértettek abban, hogy a szerencsétlen lány meghalt...

- De hogyan? - tette fel a kérdést Parvati. - Mit tegyünk? Ha értesítjük a rendőrséget, vége a házam hírnevének, elmaradnak a vendégek! Jaj, nem is akarom ezt végiggondolni, de egy orvosnak mégiscsak látnia kellene ezt a szerencsétlen teremtést! Ilyen fiatalon távozott az élők sorából...

A szobában dulakodásnak vagy bármi erőszakos cselekedetnek semmi nyoma nem volt. Így aztán Parvati kicsit megnyugodott, és hirtelen mentő ötlete támadt!

- Danielt kérem meg, hogy jöjjön és vizsgálja meg a szerencsétlent! Ennyit igazán megtehet... - aztán hirtelen baljós érzés futott át rajta... lement a hallba és megsimogatta Ganésa elefántfejét... - Segíts meg, ne legyen ebből semmi baj... - suttogta a szobornak.

Magára kapta köpenyét és szólt az egyik lánynak:

- Kerítsétek elő Alit, álljon a ház elé a kocsival, azonnal indulni akarok!

Amikor beszállt a Toyotába, csak ennyit mondott:

- Vigyél gyorsan a Mahatma Gandhi Kórházhoz. Tudod ugye, a Harkness Roadon van. De igyekezz!

- Igenis asszonyom.

Parvati tudta, hogy Melton doktor a kórházban van. Délelőtt beszéltek telefonon, amikor Daniel beszámolt az új műszerekről és arról, hogy ügyelete alatt lesz ideje kipróbálni a készülékeket.

A kórház kapujában az őr mélyen meghajolt az asszony előtt, akinek - noha még soha nem járt a kórházban - meg sem kellett mondani a nevét, mert Bombayben rengetegen

ismerték.

- Jó estét! Melton doktort hol találom?

- Ahogy felér az első emeletre, azonnal balra forduljon és ott van a szobája.

Parvati azonban nem az ügyeletes szobába ment, hanem a folyosón lassú léptekkel haladó nővérnek szólt, hogy Melton doktort várja.

Daniel el sem tudta képzelni, ki keresi. Amint belépett, igencsak meglepődött az asszony látogatásán. Hozzáment és átölelte:

- Mi baj van kedvesem! Micsoda meglepetés! Még soha nem jöttél be a kórházba hozzám! Csak nincs valami baj... - pillantott Parvati sápadt arcára.

- Daniel, kérlek segíts!

- Ül le kedvesem, nyugodj meg, aztán mondd el miben segíthetek?

Parvati igyekezett összeszedni magát és néhány szóban beszámolt Godariról.

- Miért nem hívod a lányok orvosát, vagy a rendőrséget? Én mint tudod, itt elsősorban a trópusi betegségek után kutatok, no meg eredetileg is belgyógyász vagyok, és nem ismerem eléggé az igazságügyi orvostant...

- Nem akarok mást hívni, csak téged! Azt hiszem, a lányt valami kór vitte el, a szobában Sunitával együtt semmiféle nyomot nem találtunk, ami arra utalna, hogy erőszak történt volna... Kérlek, kérlek Daniel! Segíts! Nem szeretnék senkit beavatni az ügybe, tudod, azonnal egész Bombayben híre megy... és akkor nézhetem magam...

- Rendben, Parvati. De cserébe, majd én is kérek tőled valamit!

- Bármit, csak gyere, induljunk már!

Melton doktor szólt a nővérnek, hogy sürgős ügyben el kell mennie és félóra múlva visszajön. Indiában - gondolta a férfi - nem veszik olyan szigorúan az ügyeletet. A többi kolléga is időnként eltávozik, ami Európában súlyos büntetést vonna maga után. De itt???

Amikor Daniel meglátta Godari holttestét, először semmiféle támpontot nem talált, ami indokolta volna egy egészséges fiatal lány hirtelen halálát. Gondosan megnézte a szemeit, amelyeken azonban csak a rémülettől tágra meredt tekintetét vélte felfedezni...

Aztán megvizsgálta a nyakát, a kötőhártyáit, hogy nem talál-e fojtogatásra, vagy fulladásra utaló jeleket, azonban semmi ilyen nem volt. Végignézte a lány testét, majd finom ujjjaival szinte milliméterről milliméterre végigtapogatta a koponyáját, azonban ütésnek nyomát sem találta. Elgondolkozva húzta ki kezét a lány haja közül, amikor hirtelen észrevette, hogy egyik ujjának hegyén parányi vércseppecske van!

Megfordította a holttestet és most már a tarkórészén kezdte a hollófekete hajat aprólékosan széthúzni a fejbőrrel. Végül a nyakszirtcsont pereme mellett megtalálta az ujján lévő vércsepp párját! Táskájából egy vattadarabot vett elő, óvatosan letörölte vele a vért. Helyén egy parányi legfeljebb egy-két milliméter átmérőjű lyukacska látható, ezt fedte a vércsepp.

Közelebb hajolva alaposan megvizsgálta és megtapogatta a környékét.

- Atya Úristen!!! - kiáltott fel! - Parvati, gyere ide, és nézd meg! Ezt a lányt valami nagyon hegyes, keskeny éles tárggyal, mint például, egy vékonyabb kötőtű, tarkón szúrták. Szerencsétlen teremtés! Nyilvánvaló, hogy a szúrás elérte a nyúltagyat, sőt valószínűleg az úgynevezett hidat is, amely az agyban helyezkedik el, és érintése azonnal halált okoz! Hívni kellene a rendőrséget! Itt gyilkosság történt! Az önkézéség ebben az esetben teljesen kizárt!!! Még azt is megkockáztatom, hogy a gyilkos, aki mindezt tette, némi anatómiai ismerettel is rendelkezett. Életemben még nem láttam ilyen pontos szúrást!

Parvati egy pillanatig hallgatott majd suttogva szólt.

- Nem, nem hívom a rendőrséget! Ezen a lányon úgysem tudunk segíteni... De a házamnak vége lenne... Nem tudhatja meg senki! Sunitában teljesen megbízom. Godarinak a szülei már nem élnek, rokonai nincsenek, majd én gondoskodom a temetésről - halkult el az asszony hangja.

- De kedvesem, mit tehetsz te arról, hogy gyilkosság történt a Tükör Csarnokban?

- Látszik nem érted, nem vagy indiai! Ha Navin, és a Ramesh klán erről tudomást szerez, jó néhány egyéb üzletből is kihagy!

Daniel látta, hogy az asszony hajthatatlan. Úgy érezte ez a legjobb alkalom, hogy Rinaldo Carpini eltűnéséről szóljon és kérje az asszony segítségét. Felvázolta mindazt, ami a kutatókkal történt.

Parvati csak annyit kérdezett:

- Neked miért olyan fontos, hogy azt az olasz férfit megtaláljam?

- Mert európai volt, s egy honfitársam kérte a segítségemet!... Látod, rám is számíthatnál, most neked kell lépned! Ismered a klánokat, nem?

Parvati halkan szólt:

- Gyere a szobámba, igyunk valamit, aztán menj vissza a kórházba. Rövid időn belül megkapod amit kértél... De te is hallgass Godariról!

26

Kunal Ramesh már közel egy hónapja volt a Kleopátra Szalon vendége és a 19 éves Siriluek szeretője. A fiatalembernek, ahogy múlt az idő, egyre növekedett a honvágya. Alig várta, hogy Harisht Burin főorvos gyógyulnak minősítse és végre hazatérjenek.

Krissana asszony is látta a fiatalemberen, hogy egyre ingerlékenyebb, csak Siriluek volt kivétel, akivel Kunal mindig igen figyelmes és gondoskodó volt. Már a második héten Kunal azt kérte Krissana asszonytól, hogy Siriluek ne teljesítsen szolgálatot a Kleopátrában, ő kifizeti azt az összeget, amelyet az asszony mindezért kér.

A két fiatal között egyre szorosabb érzelmi szálak szövődtek. Kunal már-már azt latolgatta magában, hogy a lányt hazaviszi Indiába és elveszi feleségül.

- De egy prostituáltat? - gondolkozott el. Rájött, hogy előbb Navinnal kell tisztáznia, hogy egy thai lányt befogadna-e a klán? - Ha nem, akkor is el tudom tartani... Bár ez nem olyan egyszerű, mert ha a bátyámmal ellenkeznék, bosszút állna!

Kekiszínű nadrágot és dzsekit vett fel, mert Krissana asszony megígérte, hogy elviszi magával a Samut Sakhon pihenőházba. Kunal beszélni akart az indiai lányokkal. Amióta az a borzalmas szerencsétlenség történt Laxmival, a Kelopátra szalon lányai erről pusmogtak. Így jutott Kunal fülébe is a gyilkosság, s mindenáron látni akarta a két indiai lányt.

Ezért aztán örömmel vállalkozott, hogy egy napot eltöltsön a pihenőházban.

Az úton Krissana asszony szótlán volt. Nyomasztotta, hogy bátyja, Chon Buri nem osztotta meg vele a Ramesh klántól kapott pénzt Harish Gandhar műtétéért.

Visszacsengett fülébe Buri szava:

- A Kleopátrából és a pihenőházból bőségesen megélsz!... Még Buddha is megbüntet, ha más javaira áhítozol! Értsd meg végre Krissana, az ügyeimbe nem engedek beleszólást! A pénzre szükségem van, újabb és újabb módszereket akarok kidolgozni, amelyek előbb-utóbb világhímevet szereznek nekem!

- No ez aztán szép! - csattant a nő hangja! - Bűnözőket, gengsztereket változtatsz át, és még te vágysz világsikerre! Megőrültél Chon? - Krissana bátyját keresztnevéen csak akkor szólította, ha nagyon dühös volt rá, ez a szokás gyerekkorukból maradt meg... - Neked teljesen elment a józan eszed! Gondolkozz egy kicsit! Vagy hírnév, vagy pénz! Melyiket választod?

- Te aztán ne oktass, mert egy szép napon megbánod! - suttogott a férfi és szeméből gyűlölet sugárzott... - Az én kórházamban te egy buta liba vagy! Csak a Kleopátrában lehetsz nagymenő!

- Elfelejtetted Chon, hány pacienst szereztél meg rajtam keresztül? Milyen rövid a memóriád! Ez az indiai férfi is...

- Elég! Dolgom van! - ezzel felállt és kiment a szobából.

Most mindez eszébe jutott az asszonynak, amint rátértek a Samut Sakhonhoz vezető útra.

- De ezt még megkeserüli Buri!

A kapuban Wat Bung fogadta az asszonyt és vendégét.

- Ha megengedik, Kunal urat körülvezetem a házban - hajolt meg.

- Később... később... először a két indiai lánnyal szeretnék találkozni - mondta halkán a vendég.

- Ahogy óhajtja! - Kezét összecsapta, thai nyelven szólt az egyik szolgáltnak, s az gyors iramban szedte a lábát. - Parancsoljanak, azonnal jönnek a lányok, de addig is készítettem teát és édes süteményt. Kunal, a házban elámult az ízléses, ám mégis fényűző tárgyakon. Minden holmin látszott, hogy aki berendezte, megfelelő összhangot teremtett a bútorok, a faliképek között, s a látogató mindenre gondolt, de arra nem, hogy lényegében a prostituáltak házában van. A Buddha szobor előtt egy tálkában rizs és friss virág...

Wat Bung rövid idő múlva felkísérte a férfit az első emeletre és betessékelte az indiai lányok kis lakosztályába.

Kunal, amikor megpillantotta a két sudár alakú, ám igen csak megszeppent lányt, először tapintatosan érdeklődni próbált, hogy kerültek ide. Az idősebbik a kezdeti zavar után elmondta, hogy Parvati asszony intézte az ő eladásukat. Elmesélték, szerencsétlen társnőjük tragédiáját... A végén már mindketten zokogtak, és egyre hajtogatták:

- Szeretnénk visszamenni Indiába, de tudjuk ott csak seprűhordozók lehetnénk...

- Hetenként hány férfival háltok?

- Az attól függ, általában két vagy három idősebb úr szórakozik velünk... de az is előfordult már, hogy ketten egyszerre álltunk a vendég rendelkezésére... Sőt az is, hogy még thai lányok is részt vettek a szórakoztatásban - hajtotta le fejét az indiai lány.

Kunal biztos volt abban, hogy nemcsak Parvati asszony lelkiismeretét terheli a lányok eladása, valahol Navin is belejött a képbe. Elhatározta, ha visszamegy Bombaybe, jobban bekapcsolódik a klán munkájába, s megpróbálja tisztességes úton megszerezni a szükséges pénzt.

- Navin azt hiszi, csak ő tudja kézben tartani a gyeplőt... No majd én megmutatom, hogy nemcsak az indiai istenek képeit és szobraikat tanulmányozom a jövőben. Ha kell, egy időre abbahagyom a művészettörténeti munkámat... Nem hagyom, hogy Navin korlátlan úr maradjon! Túl sokat megenged magának!

Késő éjszaka, amikor Sirilueket tartotta a karjaiban, megsimogatta csodálatos fényű fekete haját:

- Szeretnék magammal vinni Indiába, és feleségül venni...
A lányt először az öröm hullámai öntötték el, majd elkomorodott:
- Drága Kunal, asszonyom soha nem engedne el innen, sok pénzt hozok én neki...
- Akkor elrabollak, úgy mint az indiai lányokat Parvati - morogta maga elé a férfi, aki már döntött, hogyan és mit fog lépni...

27

Samantha az íróasztala előtt ült, szorgalmasan jegyzetelt. Stephen egyre gyorsabb tempót diktált, mivel Sampo Him halála és Rinaldo Carpini eltűnése lecsökkentette a kutatócsoport létszámát, s ez egyben növelte a munkát.

Megállapodtak, hogy reggelre mindenki elkészíti saját feljegyzései alapján az eddigi kutatások tapasztalatait, és másnap egyeztetik az ENSZ által kiadott szempontokkal. Már több mint három órája rótt a sorokat, de nem volt egészen elégedett a munkájával. Az indiai istenek világában még mindig voltak számára fehér foltok, s olyan probléma merült fel benne, amire nem tudott választ adni.

Samantha újból elkezdte olvasni az eddigi felvázolt megállapításait:

"A titokzatos hármasság, az egynek "három arca" lebeg a barlangok világában is. Ez a három pedig nem más, mint az egy és oszthatatlan lét hármasságának működése: a létrehozás, az élet fenntartása, a pusztító megújítás. A véges értelem mindegyiket különvalónak látja, de valójában ez a három, egy tökéletes egység. A teremtő megszemélyesülése Brahmá, a fenntartó és gyámolító Visnu, a pusztító és megújító pedig Siva."

"Véleményem szerint - írta tovább a kutató - a barlangcsoportban a legplasztikusabb háromarcú istenség ábrázolása a kutatásaink szerint a VII. vagy a VIII. században keletkezett. Brahmá, Siva és Visnu hármasságát alkot, azokkal a kisebb szobrokkal együtt, amelyek egy-egy indiai vallási szertartáshoz kapcsolódnak. A legtöbb szobor vagy falmélyedésben lévő faragott figura, vagy Siva különböző alakja. A barlang utolsó helyiségében Siva és Parvati esküvőjét láthatjuk, amely azonban kutatásaink szerint később keletkezett."

Itt megállt az írásban Samantha és az évszámot kihagyta. Ezen már napok óta vitatkoztak és most arra gondolt, hogy átmegy Stephenhez, s megkérdezi melyik századot írja be.

- Azt is felvetem neki, hogy írjunk-e a démonkirály szerepéről, miután ez is hozzátartozik a Siva istenség vizsgálatához... - Ránézett az órájára, s látta, hogy 11-hez közeledik a mutató. - Ilyenkor még Stephen is biztosan ír és jegyzetel, ma reggel is azt mesélte, hogy éjjel 2 óráig dolgozott.

A lány ment és kopogtatott. Majd elgondolkozva benyitott az ajtón. Ám ebben a pillanatban már visszahúzta volna a kilincset, mert az ágyon egy fiatal indiai férfi hevert meztelenül.

- Bocsánat, elnézést uram, eltévesztettem a szobaszámot - pirult el Samantha. Ekkor egy vékony köpenyben Stephen lépett be a szobába. A férfinak és Samanthának is földbe gyökerezett a lába. Aztán Stephen torka szakadtából üvöltöni kezdett:

- Megőrültél! Mit keresel itt nálam! Még a magánéletemet sem élhetem! Ha az itt látottakról szólsz valakinek... megnézheted magad! Sok a kígyó Indiában! - nevetett fel kísértetiesen a férfi.

- Bocsáss meg, én nem tudtam, hogy te... - majd zokogva visszaroht a szobájába. Rázuhant az ágyra, elemi erővel tört fel belőle a sírás. Egy jó negyedóra múlva megnyugodott, rágyújtott, a szobában lévő kis jég szekrényből elővett egy bontatlan üveg konyakot és a vizes pohárba bő kétujjnyit töltött. - Nem szólhatok erről senkinek! Mi ez a kígyó dolog? Csak nem ő tette el láb alól Sampo Hirnt, mert esetleg a fiú is hasonló szituációba került... - a gondolat a levegőben maradt és Samantha nem is akart rá válaszolni... A megdöbbenéstől még mindig nem tért magához, bár lassan a konyak hatására csillapodott a sírógörcse:

- Azt hiszem, ha az ENSZ szervei megtudnák, hogy Stephen homoszexuális, azonnal visszahívnák, vagy vizsgálatot rendelnének el, az én pályafutásomnak, sőt az életemnek is vége lenne. Eltenne láb alól! Így sem valami biztonságos a közös munka, de mit csináljak?

A reggelinél Stephen is úgy tett, mintha semmi sem történt volna. Megbeszélték, hogy két nap múlva megkezdik a Mandapésvar barlangjainak kutatását.

- Bérelek egy autót, így kellemesebb naponta 22 kilométert megtennünk. Egyszerűbb lesz a közlekedés. Sietnünk kell a munkával - nézett Samanthára a férfi, és a lány hátán a hideg futkosott a félelemtől. Patricia és Edward semmit nem vettek észre, jóízűen falatoztak.

- Negyedóra múlva a kapuban találkozunk - fordult Stephen a többiekhez. - Jól vagy Samantha? Olyan sápadt az arcod.

- Nem, nincs semmi bajom. Éjszaka sokáig dolgoztam.

- Ezt megértem, én is elfáradtam, s te tudod Samantha, hogy miben...

A többiek ezt a párbeszédet kis heccelődésnek tartották csupán, s nem vették észre, hogy gyilkos fenyegetés van mögötte...

28

Kunal elhatározta, hogy hazautazása előtt még egyszer megnéz néhány Buddha-templomot és kolostort, s a táskájában lévő három tekercs filmet elhasználja. Igen szeretett fényképezni és eddig már tíz albumnyi képet készített Bangkokról és környékéről természetesen elsősorban a templomokról és szobrokról.

- Nagyszerű, hogy két nap múlva megyünk haza! Ez a Buri doktor egy jó fej! - állapította meg. - Remek, hogy a tervezettnél három héttel előbb hagyjuk el Thaiföldet. Milyen jó lesz ismét Indiában! Ha hazaérek, meg kell szerveznem Siriluek elrablását. Indiai papírokat kell vásárolnom és valakit érte küldök. Én nem jöhetek, mert ez azonnal feltűnne Krissana asszonynak, aztán a végén eltenne láb alól.

Elindult a Wat Phra Keo legimpozánsabb és legnagyobb épülete, a templomnegyed teljes déli felét elfoglaló Smaragd Buddha templomába.

A templomot tizenkét színes, aranyozott cseréptetővel ellátott hófehér oszlopokon nyugvó medítálócsarnok vette körül. Kunal egy pillanatra megállt, elkészített néhány fotót. Aztán belépett a templomba, ahol Thaiföld legszentebbnek tartott legendás Buddha ábrázolását örökítette meg fényképezőgépe lencséje. A zöld színű nefritkőből kifaragott, 75 centiméter magas, és 45 centiméter széles szobor előtt megállt és mély áhítatot érzett.

A krónikák - emlékezett vissza Kunal olvasmányaira - ennek keletkezését a XIV. századra teszik, de biztosat egyetlen könyv sem tudott. A szobornak misztikus és csodatevő erőt tulajdonítanak, ezért messzeföldről zarándokolnak ide a buddhisták, hogy lássák és imádkozzanak hozzá. A templomtól nem messze megállt a Paritheon előtt, felment az öt magas lépcsőfokra, hogy a teraszról jó fényképeket készítsen, amelyeken majd a templomudvar is

látszik. Ebben a pillanatban egy lövés hallatszott, Kunal a karjához kapott, eltalálta a golyó.

A turisták és a helybeliek azonnal köré sereglettek, majd az egyik buddhista szerzetes fölé hajolt és csak ennyit kérdezett:

- Melyik kórházba vitessem? Hívom a mentőket!

- Igen... köszönöm - suttogta Kunal - Buri főorvos, I. Ráma Klinika - majd elvesztette eszméletét.

Mikor a szirénázó mentőkocsi befordult a klinikára, Chon Buri éppen akkor fejezte be egyik műtétjét. Asszisztensei ismét Kitti Piluk és Andrade Flexner voltak.

A főorvos kiment a folyosóra és akkor látta, hogy a mentők Kunal Ramesht hozzák hordágyon.

- Azonnal intézkedem. Mi történt a szerencsétlennel?

Szólt a nővérnek, hogy a most érkezett beteget küldjék az első emeleti műtőbe, készítsék elő a vizsgálóasztalt.

Buri megnézte a fiatalembert s látta, hogy bal karját golyó érte és erősen vérzik.

- Flexner doktor jöjjön ide! - szólt az asszisztensnek -, azonnal megoperálom a beteget.

A kis műtőt ritkábban használták, miután felszereltsége nem volt olyan, hogy komolyabb, több órás beavatkozások elvégezhetőek lettek volna benne. A plasztikai sebészetben leginkább a zsírleszívásokat, a visszatöltéseket, esetleg fibrin injekciókkal való feltöltést és hasonlókat végeztek.

Buri és Flexner első pillanatban csak azt látták, hogy Kunal ingének ujját teljesen átitatta a vér.

- Vágd le róla az inget - szólt a főorvos.

Az ing eltávolítása után láthatóvá vált, hogy a bal kar felső részén elől egy kisebb, hátsó oldalán pedig egy lényegesen nagyobb golyó ütötte seb tátong. Buri doktor felkapott egy steril gumikesztyűt és óvatosan végigtapogatta a felkart.

- Úgy tűnik nem ért csontot a lövés, talán a bicepsz felső részén haladt be és a subscapularis vagy a teres major oldalán jött ki. Biztonság okáért nézzük meg röntgenen is.

Flexner az asztal mellé tolt a hordozható röntgengépet és néhány pillanat múlva egy monitoron láthatóvá vált a beteg felső karja. A humerus teljesen sértetlen volt és golyó árnyék nem mutatkozott sehol.

- Ártalmatlan izomsebnek látszik, valószínűleg valamelyik nagyobb erek is megsérthette a lövedék, azért vérzik ennyire. Próbáljuk meg a kar hátsó oldalán a kimeneti nyílásnál felpreparálni, hátha megtaláljuk gyorsan az eret. Ez a rész úgymint meglehetősen roncsolódott, még jobb is lesz, ha szépen összevarrjuk.

A két orvos gyorsan munkának látott. Nagy szerencsájukra az első izomnyaláb félrehúzása után előtűnt az egyik artéria, melyből habosan bugyogott a vér. Flexner gyors mozdulatokkal két kochert csipett a sérült érvégekre és Burira nézett.

- Összevarrjuk, vagy lekötjük?

- Nem hiszem, hogy szükséges lenne összevarrni, anasthomisál ez majd magától is. Lekötést kérek - fordult a műtősnő felé.

Flexner a kocherek végét kiemelte, Buri pedig egy-egy catguttal lekötötte a két érvégződést. Tompa végű csipesszel gondosan megvizsgálta a seb belsejét, majd megcsóválta a fejét és így szólt:

- Hihetetlen szerencséje volt ennek az indiai fiatalembernek, még idegszálat sem tépett

el a lövedék. Sima izom és bőrvarrattal zárd a kimeneti nyílást, a bemenetét csak fertőtlenítsd, és persze kapjon bőven antibiotikumot! A kórlapjára légy szíves írd rá a fájdalomcsillapítók és altatók mennyiségét. - Ezzel Buri elhagyta a kisműtőt.

Amint a folyosón szobája felé tartott, ismételten megállapította, hogy ennek a fiatalembernek óriási szerencséje volt.

- Nem tudom, ki és miért akarta lelőni, de ezt megúsza... A többi nem az én dolgom... Ettől a műtéttől hosszú életű lehet, - hajította meg magát a Buddha szobor előtt, amely a szobájával szemben állt.

29

Samantha lassan bandukolt Daniel oldalán. A régi kormányépület előtt haladtak el.

- Itt van a híres Haffkine Intézet - mutatott az épülettömbre Melton doktor. - Egy orosz tudósról nevezték el, aki Indiába jött, itt dolgozott és felfedezte a pestis okát és gyógy módját. Egyébként ma is folynak kutatások az intézetben, egyik fő területe a kígyómarás elleni szérumok előállítás. Gyakorta jövök át én is ide, tanácsért. De nem untatom sokáig Samantha, mert 5 percen belül megérkezünk. A lakásom a Victoria kertenél van, innen a második keresztutca. Egy nagyon kellemes, szimpatikus, jó módú házaspártól bérelem a két szobát.

A ház előtt egy másodpercre megtorpant Samantha, aztán követte a férfit. Először a lány a szállodában akart találkozni az orvossal, de Melton élénken tiltakozott:

- Bocsásson meg Samantha, nem akarom, hogy bárki is megtudja együttlétünket.
- Miért? - hangzott vissza a lány fülébe saját kérdése.
- Ha a történetet elmondom, megérti majd.

A lakás ízlésesen volt berendezve. A hatalmas íróasztal az ablak előtt állt, mellette két karosszék, a szoba közepén egy alacsony dohányzóasztal, körülötte székek voltak. Az egész kis helyiség azt a benyomást keltette, hogy lakója keveset van otthon. Az ebből nyíló másik szobában egy franciaágy állt, szépen bevetve, brokátakaróval letakarva.

- Mit kér Samantha? Teát, kávét, vagy italt? Konyak, whisky és gin van itthon.
- Ha lehet gint kérek tonikkal.

- Rendben. Magamnak whiskyt töltök. - Egy tálcára tette az italokat, és a dohányzóasztalra helyezte. Mikor már kortyolgatták, Daniel így szólt:

- Megpróbálom néhány szóban elmondani, amit eddig kiderítettem az olasz kollégákkal kapcsolatban... Mint tudja, Indiában még mindig él a kasztrendszer és igen erősek a kaszthatyományok. De ettől eltérően működnek Bombayben és gondolom India más nagyobb városában is az úgynevezett klánok, amelyek külföldi mintára szakembereket, tudósokat, művészeket tömörítenek, másrészt pedig a végrehajtáshoz szükséges gengsztereket is foglalkoztatják. Egy-egy nagyobb klán tagjai meghaladhatják a 300-400 főt is. Itt Bombayben két nagy szervezet működik a Ramesh és a Maharja klán. Mindkettőnek bejegyzett cégei, birtokai vannak. Ugyanakkor bűnözőket is megbíznak és a szóbeszéd szerint kábítószerrel kezdve egészen a műkincsek értékeléséig mindenben részt vesznek.

- Egyet biztosan állíthatok - folytatta Daniel -, hogy a Ramesh klán nem rabolta el Rinaldo Carpinit, mert mire az ő emberük odaért a barlangba, már csak magát találta egyedül... Így tehát marad a feltevés, hogy Rinaldót a Maharja klán emberei rabolták el.

- De milyen célból?

- Azt nem sikerült kiderítenem. A Maharja klánnak érdekeltségei vannak Delhiben, Agrában, Dzsaipurban és még jó néhány indiai városban. Azt is megtudtam, hogy számos templom és erőd felújításához hozzájárultak. Valahol itt lesz a kutya elásva!

- Ezek után mit tehetünk?

- Talán Stephen Hayterrel kellene beszélnie, és annyit mondania, hogy tőlem megtudta, hogy a Maharja klán régiségek, indiai művészeti alkotások restaurálását anyagiakkal is támogatja.

- Jaj, nem akarok Stephennel beszélni!

- Miért? Összevesztek? Ne legyen már gyerek, Samantha! Itt Ázsiában egymásra vannak utalva, és jelenleg ő a maga főnöke.

- Éppen ez a baj...

- Nem akarja elmesélni, mi történt?

- Bocsásson meg Daniel, de nem... most még nem... Szeretném, ha elmondaná, hogyan tudott meg ennyit a két klánról, csak nem tagja valamelyiknek?

- Ugyan! Én orvos vagyok, ami pedig a híreket illeti, egy barátomtól tudtam meg.

Samantha hirtelen megérezte, hogy a férfi nem mond igazat neki.

- Talán nemcsak egy barátról van szó... esetleg egy nőről - villant az eszébe. - Melton évek óta itt él, nem hiszem, hogy szüzességet fogadott volna - fejezte be a gondolatsort.

Aztán maga sem tudta hogyan, de Daniel ágyában feküdt és érezte, hogy a férfi gyöngéden csókolja és a szerelem gyönyöre a felhőkbe repíti... Daniel szerelme és odaadása Samantha számára új érzést teremtett. Angliában az egyetemi évei alatt és utána is néhány kollégájával lefeküdt, de valójában 28 éves korára sem tudta pontosan megfogalmazni, hogy miért, de egyetlen férfi szerelme és szexualitása sem keltette fel benne az igazi vágyat. Most, itt Indiában, Melton karjaiban érezte, hogy a szenvedély pusztító lehet, s mindent elsöpörhet a körülötte lévő világból...

- Drágám! Ugye te is boldog vagy? - ölelte át a férfit, s az idő nem szabott határt gyöngédség és a birtoklás vágyának.

Hajnali három órakor Samantha újból és újból azt ismételtette:

- Csoda! Csoda! Daniel, te vagy az első férfi az életemben, aki megtanított szeretkezni!

A lány haja szétterült a párnán, arcán a heves és önfeledt pillanatok kéje tükröződött...

Daniel kiment a konyhába. Jó erős kávét készített, elővett hozzá a jégsekreányból egy banánfűzért.

- Ne haragudj - tért vissza a lányhoz -, de nincs itthon semmi ennivalóm, csak ez a kis gyümölcs. Pokolian éhes vagyok, azt hiszem te is - ezzel a lány felé nyújtott egy banánt. Amint szóltanul iszogatták a kávét, és ették a gyümölcsöt Daniel előtt felrémlt Parvati arca és hirtelen összerázkódott.

- Ha megtudná, hogy megcsalom, még megölné... Képes rá!

- Légy szíves hívjál nekem egy taxit. Visszamegyek a szállodába.

- Nem maradhatnál itt reggelig?

- Ne. haragudj Daniel, de nem. Ha esetleg keresnének...

- De kicsoda? A kollégáknak megmondtad, hogy este velem találkozol, nem?

- Igen - sóhajtott Samantha -, de jobb szeretnék a szállodában lenni. Reggel összeül a csoport és egyeztetjük az Elefanta barlangról megfigyeléseinket.

Daniel elfogadta ezt az indokot, s amíg Samantha öltözött ő is belebújít egy ruhába,

mert tudta, hogy éjszaka európai nő nem ülhet egyedül egy taxiban. Így aztán ő is elkísérte a szállodáig a lányt, s a kocsiból kiszólt:

- Holnap délután hívlak, jó, szerelmem?

30

Krissana magával vitte Sirilueket a kórházba.

- Rá kell beszélnem Burit, hogy cselekedjen - tépelődött az asszony. - Remélem nem lesz nehéz...

- Te menj most Kunal szobájába, már látogatható, én beszélek a testvéremmel.

Buri, amikor megpillantotta az ajtóban a hűgát, szelíden betessékelte.

- Gyere, gyere! Ne ácsorogj az ajtóban! Örömhírt mondok neked, az operáció kitűnően sikerült, betegünk már jobban van! Lement a láza is. Később, a teljes gyógyulás után is alig marad látható nyom a karján. Remekművet alkottam! - mosolyodott el a főorvos. - Gondolom azért jöttél, mert Navin barátunk érdeklődik... A rendőrségnek hivatalból jelentettem az ügyet. - Nyomoznak ugyan, de semmiféle indítóokot nem találtak, a tettesről nem is beszélve!

Krissana egy mély lélegzetet vett, aztán közelebb húzta székét az íróasztalhoz és suttogva mondta:

- Nem maradhat életben Kunal! A saját testvére rendelkezett így! A mesterlövész eltévesztette a célpontot! Amikor Kunal megsebesült, sokan voltak körülötte, így véletlenül a szíve helyett a karját találta el!... Navin nem akarja, hogy a testvére hazatérjen Indiába...

- És nekem ehhez mi közöm, ha szabad kérdeznem?

- Az lenne a legcélszerűbb, ha éjszaka beadnál neki valami gyógyszert, altatót, vagy mit tudom én... Te vagy az orvos! Aztán a holttestet Navin hazaviteti...

- Megőrültél! - csattant akkorát Buri hangja, hogy még a falak is beleremegetek. - Mit képzelsz rólam! Én orvos vagyok nem gyilkos!!!

- Bátyuskám, hiszen eddig is bűnözőket mentettél meg azzal, hogy átvarázsoltad az arcukat!

- Az más, te féleszű! De soha senkit nem öltem meg! A plasztikai sebészet révén életet mentettem meg...

- Hogyne - vágta rá az asszony - a rendőrség elől! A bűnözők nemcsak Thaiföldön, hanem szerte a világban, Indiában, Amerikában is tudják, hogy jó pénzért elvégzed a műtétet és újjávarázsolod őket! Te álszent! Most az egyszer az életben legyél őszinte, ezek a műtétek sok-sok pénzt jelentének neked!

- Nemcsak pénzt - vágott a mondat közepébe Buri -, hanem dicsőséget és hírnevet! Előbb-utóbb csak a plasztikai kutatásoknak, a bőrátültetéseknek, a szövetek tenyésztésének fogok élni! De hát minek tartok előadást az orvostudományról egy buta tyúknak! - nézett hűgára. - Kunal pedig, jobb ha megjegyzed és elraktározod a szűk agyadban, Thaiföldről épségben kerül haza, erről én kezeskedem! Hogy a testvére Indiában mit csinál vele és miért, az már nem az én asztalom. De figyelmeztetlek, Krissana! Ha keresztezed az utam, megjáród! Akarom, hogy Kunal épségben megérkezzen!!! Most pedig takarodj innen! Látni sem bírlak! Hosszú ideig ne kerülj a szemem elé! Ki innen - sziszegte a fogai közül.

Siriluek megsimogatta Kunal kezét és fejét.

- Drágám, annyira izgultam érted. Minden reggel és este friss virágot tettem Buddha

lábai elé az én kis szobámban. De elmentem a Wat Po csarnokba is, ahol 12 Buddha ül egy sorban, s mindegyiknek vettem rizst, füstölőt és friss virágot. Sőt a Wat Phra Keo bejáratánál új talizmánt is vásároltam, és fogadalmat tettem, ha Buddha segít neked, s meggyógyulsz, tíz héten át minden reggel hét órakor elmegyek a templomba, és viszek a boncoknak pénzt és ételt is. Látom Buddha meghallgatta imámat, mert jobban vagy szerelmem! - simogatta meg ismételten Siriluek a férfit.

- Figyelj rám kedvesem, gyere ülj közelebb, fontos mondanivalóm van számodra! Valószínűleg a kórházból egyenesen a repülőtérre vitet ki Buri doktor, hogy miért azt ne kérdezd, nem tudom. Így lehet, hogy nem leszek veled soha többet négy szemközt. Eldöntöttem, ha hazaérek Bombaybe, azonnal szerzek neked indiai papírokat, és megszóktatlek a Kleopátra Szalonból. Jegyezd meg: a megbízottam egy miniatúr Siva istenszobrot ad át neked. A jelszó pedig ez lesz: "Siva ölelő karja védelmezzen". Légy szíves mondd utánam, és ne felejtsd el!

A lány izgatottan hadarta a szöveget:

- Nem lesz ebből baj Kunal?

- Ne félj kedvesem, mindent elintézek! De senkinek ne szólj, hogy feleségül veszek.

Ugye boldog vagy?

- Igen - hebegte a lány, s látta, hogy a férfit kimerítette e néhány mondat is.

Ebben a pillanatban lépett be az ajtón Krissana asszony meglehetősen zord ábrázattal:

- Jó napot, kedves Kunal! Remélem jobban van, s nemsokára visszamegy Indiába, ahol a testvére már nagyon várja - mosolyodott el gúnyosan az asszony.

De a beteg ezt már nem érzékelt, mert a fájdalomcsillapítóktól és nyugtatóktól álomba szenderült...

- No gyere! - rántotta meg Siriluek karját az asszony. - Ma este már dolgoznod kell! Vége a lazálásnak!

- De asszonyom, megígérte Kunalnak, amíg ő Thaiföldön marad, nekem senkivel nem kell lefeküdnöm!

- Az már régen volt! Ő már nem jön vissza a Kleopátrába! Ha nem tetszik, amit mondok, le is út, fel is út! Mehetsz az utcára!

Siriluek arcán potyogtak a könnyek, amint Krissana mellé beült az autóba.

- Hagyd már abba a bögést! Utálom! Vedd tudomásul, hogy naponta legalább tíz férfit kell kielégítened! Meg ne tudjam, hogy bármi ostobaságot forgatsz a fejedben!

Amija Maharja az egész éjszakai dárídózás után meglehetősen másnaposan ébredt. Tudta, hogy Navinnal van találkozója és ehhez tiszta fejre van szüksége!

- Az lenne a legjobb, ha megegyeznénk, és újból felosztanánk egymás közt a terepet... Persze, amilyen forrófejű Navin, nem biztos, hogy szót értek vele! Kunal mennyivel jobb tárgyalópartnerem lenne! De hát ő Thaiföldön van..., s a pletyka szerint nem is tér haza... Szegény Kunal! Navin minden hatalmat a saját kezébe akar, nem enged a jussából.

Megnyomta a csengőgombot, két férfi egyszerre lépett a szobába:

- Készítsetek fürdőt, reggelit kérek, a kocsim álljon a kapu előtt, egy óra múlva indulok!

Már kifelé haladtak Bombayból, amikor Amija fejében megvillant a kérdés:

- Miért akar Navin a kígyófarmon találkozni? Igaz, az egyik testőröm itt ül a kocsimban, de mi van, ha ott lelé mint egy kutyát! Képes rá! - Aztán elhessegette a gondolatot, és saját magát is azzal nyugtatta, hogy a két klán most nem akar súrlódást egymás között...

Amikor megérkeztek a dzsungelés tájra, a kocsi egy fegyveres őr leállította:

- Bocsánat uram, Navin arra kéri önt, testőrével innen már gyalog tegye meg az utat, amely mindössze három perc.

Az üvegtetejű, óriási terrárium már látszott. Navin kilépett az ajtaján és tőle szokatlanul nyájas hangon szólalt meg:

- Üdvözöllek! Elnézést, hogy itt akartam találkozni veled, de ez így biztonságos. A mondanivalóm még saját klánom embereire sem tartozik. Gyere utánam! - ezzel elindult a csigalépcsőn felfelé.

A terrárium hátsó részében egy kis szobácska meglehetősen szegényesen volt berendezve. Két szék, egy asztal állt a közepén, amelyen tea és különféle italok sorakoztak.

A vendéglátó whiskyt töltött két pohárba, majd jégkockát szórt bele és Amija felé nyújtotta:

- Igyunk a közös munkára!

- Mondd már miről van szó, Navin! Túl sok a körítés! - vált kicsit élesebbé a vendég hangja.

- Rendben. Talán tudod, hogy én akartam Rinaldo Carpinit néhány napra vendégül látni - mosolyodott el Navin. - Te megelőztél! Szeretném az olasz régész tudását én is hasznosítani... ezért viszonzásul bevinnék a kígyófarmból származó üzleti haszonba.

- Hogyan?

- Tudom, hogy a te klánod nem tenyészt kígyókat, pedig óriási üzlet! Még apám kezdte, de én tovább bővítettem. Ezért is akartam veled itt találkozni, szeretném megmutatni neked.

- Mennyivel részesülnék a haszonból?

- Hát... mondjuk az évi bevétel 5 százalékával. Persze, ha menet közben befektetsz pénzt...

- Vagyis? Légy szíves konkrétan beszélj az összegekről! Szeretném tudni a pontos kalkulációt, és azt is, hogy miért olyan fontos neked, hogy az olasz régészt átpasszoljam? Talán valami speciális munka várna rá? Ne kertelj! Mondd meg az igazat!

Navin késett a válasszal és folytatta:

- Évente mintegy 1 milliárd rúpia tiszta haszon származik a kígyófarmból. Mindez azért

van, mert a kígyóméreg ára a világon mindenhol drága. Egyébként a kígyóméreg fehérje természetű anyagok és gyógyításhoz is használják. De én nem vagyok orvos, így ne kívánd, hogy a részleteket elmondjam, nem értek hozzá... Megvan erre nekem is a szakemberem!

- Még mindig nem mondtad meg, miért kell neked Rinaldo Carpini?

- Hát... hát... három egyforma szobrot találtak az embereim az Ambernáth-templomban.

- Hol is van ez? - kérdezte ártatlanul Amija, noha pontosan tudta miről van szó, de próbára akarta tenni Navint.

- A Dekkán-fennsíktól nem messze, kis dombok között, a völgyben. Mellette folyó, liget teszi teljessé ezt a rejtett elmélkedő helyet. A templomot - mint mondták a szakértőim, - a Szilahára-dinasztia egyik királyának emlékére építették és Siva kultuszának szentelték. Azt szeretném, ha az olasz régész is megvizsgálná a három egyforma szobrot, s megállapítaná, melyik az eredeti.

- Miért nem indiai tudósokat kérsz fel erre?

- Már megtettem, de mindenki mást és mást állapított meg.

- S a testvéred, Kunal?

- Ő most éppen Thaiföldön van, de arra válaszolj, hogy benne vagy-e az üzletben és elküldhetek-e az olasz férfiért?

Amija Maharja elgondolkodott. Tudta, hogy Navinnak csak görbe útjai vannak és egy balsejtés futott végig rajta. Aztán elhessegette, s végül beleegyezett:

- Rendben. Az olasz régészt átszállítom hozzád, s megkötjük az üzletet.

- Nagyszerű, mondd meg a címet, én érte küldök és idehozatom.

Ez a megoldás nem tetszett Maharjának.

- Előbb látni szeretném a kígyófarmot, utána köthetünk üzletet.

- Jó, legyen ahogy akarod! - Navin előrement a lépcsőn, s egy hatalmas, ötven méter hosszú és negyven méter széles párás, forró levegőjű helyiségbe léptek be. Egy-egy vitrin előtt kis feliratok sorakoztak: királykobra, vipera, indiai kobra, indiai pápaszemes kígyó, parlagi vipera, afrikai pápaszemes kígyó, vagy más néven Kleopátra kígyója, csörgőkígyók... olvasta Maharja az ismertetést. Majd egyszerre undort és félelmet érzett és kifelé indult az ajtón. Ebben a másodpercben tekintete a lába elé tévedt, mert egy enyhe szúrást érzett a bokáján... egy indiai kobra kúszott a bal lábától a terrárium felé...

- Megmart! - sikoltott Maharja - Megöltél Navin! Könyörgöm, ments meg! A vagyonomat odaadom... Élni akarok! - Többet nem tudott szólni, összerogyott...

Navin intett az őrnek, s már hozatta is a kocsiját, óvatosan belerakták a férfit, aki még élt... Navin jó előre olyan kígyót választott, hogy - a baleset után - ahogy ő mondta - Maharja éljen egy darabig, amíg Gupta főorvos megállapítja...

Amikor az autója megállt a Mahatma Gandhi Kórház előtt Gupta főorvos már a vizsgálószobában várta betegét:

- Tegyük ide az asztalra! - szólt Navinnak és kísérőjének - megpróbálom megmenteni, addig hívd fel a testvérét, jöjjön azonnal! De mit is beszélek neked, hiszen jó előre mindent elkészítetted - villant egyet Gupta szeme.

A beteg fölé hajolt, és látta, hogy az erős, izmos férfi testét erős görcsök rángatják, s lassan, nehezen lélegzik.

- Szóljanak Melton doktornak, hozzon nekem kálium-permanganátot.

Közben gyors mozdulattal a kisasztalon lévő szikéhez nyúlt és biztos kézzel H alakban

kimetszette a megharapott felületet, s bőven hagyta vérezni!

Mikor Melton belépett a szobába, a férfi még élt, de légzése egyre gyengült... Néhány perc múlva beállt az exitus...

Gupta az angol orvoshoz fordult:

- Már nem volt időm antihisztamint sem beadni. Szerencsétlen... Arra következtetek, a harapás méretéből, hogy egy indiai kobra marta meg... Már semmit sem tehettem.

- Ki ez a férfi? - kérdezte Melton, aki azonnal látta, hogy a halott nem a szegény néprétegből származik.

- Fogalmam sincs...

- E pillanatban nyílt az ajtó és egy jól öltözött fiatal, indiai férfi lépett be:

- Hogy van a bátyám? Most kaptam a hírt, hogy megmarta egy kobra. Semmi többet nem mondott a telefonáló.

- Ő már messze jár tőlünk... - hajtotta le fejét Gupta... - Nem tudtuk megmenteni, mindent elkövettünk...

Melton is bekapcsolódott:

- Sajnos ilyen esetben nincs segítség, a főorvos úr megcsinálta a metszést, de másra már nem maradt ideje.

Navin lépett be a szobába. Mélyen meghajolt Patna Maharja előtt...

- Fájdalom, fájdalom!!! Nálam volt látogatóban a kígyófarmon...véletlen baleset...

- Mit keresett nálad? Tudomásom szerint gyűlölte egymást...

- Be akart szállni a kígyófarm üzletbe. Egy pillanatra egyedül hagytam a terráriumban, s akkor... nem is értem hogyan... valószínűleg kinyitott egy...

- Menj már Navin! Ne akard bemesélni nekem ezt a történetet! Ki akartad készíteni Amiját! Nekem soha nem beszélt a kígyófarmról... Pedig mindent együtt döntöttünk el... De ezt még megkeserülöd! Megkezdődik az igazi háború! - becsapta maga mögött az ajtót, és mint a szélvész kirohant a szobából.

Melton megdöbbsent. Végre személyesen is megismerte a két klán vezetőjét... Tisztában volt azzal, hogy a kobramarás nem a véletlen műve volt... Vajon mi lesz a következő lépés?

- Nekem az a fontos, hogy Rinaldo Carpinit megtaláljuk, ehhez pedig Patna Maharja segítségét kell kérnem!... A sors rendelte, hogy én is jelen legyek!...

32

Sita egyre jobban irtózott Navintól. A férfi kezdeti kedvessége elmúlt, s már úgy bánt vele, mintha egy rongydarab lenne, amivel azt csinál, amit akar. Mikor a lány mindezt elmondta Parvati asszonnak, az ingerült hangon szidta meg:

- Ahelyett, hogy örülnél Sita! Lenézett rád a háromarcú isten, s segített a kedvenced, Ganésa, hogy ilyen jólébe kerülj! Igaz, Navin modora kicsit nyers, de jó ember ő... sokat tehet érted! Meglátod, egy szép napon még feleségül is vesz...

- Jaj, csak azt ne! Nem akarok innen a Tükör Csarnokból elmenni! Akkor végleg az ő rabságában szenvednék...

- Mit tudod lányom, mi az élet és a szenvedés!... Jobb, ha meghúzod magad, és nem mondod senkinek sem, hogy utálsz Navin ágyába bújni...

- Asszonyom, nemcsak arról van szó... - halkult el Sita hangja -, hanem tegnap éjszaka

behozott hozzám még egy férfit, s egyszerre kellett, vagyis... egymásután... lefeküdnöm velük!!! Ezt már nem bírom! Visszamegyek inkább a falumba, Vasdiban legalább nem kell ilyet tennem!!!

Parvati ettől meglepődött. Ő nem tudta, hogy Navin hajlamai enyhén szólva - fogalmazta meg magában - furcsák. Még várok egy darabig, aztán megpróbálok valamit tenni. Pedig Sita a 16 évével ideális szerető. Annyi mindent tanult már eddig is, itt a Tükör Csarnokban! Sunita asszony is elégedetten nyilatkozott róla:

- Jó modorú, szerény kislány. Sajnálom, hogy Navin karjai közé került.

Most mindez eszébe jutott Parvatinak, s még nem tudta eldönteni, mit tegyen. Majd Sitához fordult:

- Elengedlek ma Ganésa szentélyébe, kérd az elefántfejű istent, szabadítson meg Navintól.

- Ez nekem is remek lenne - mosolyodott el magában Parvati.

Sita fehér szarít vett fel, s elindult a belváros utcáin. Tudta, hogy ezt a ritka alkalmat kell kihasználnia, hogy végre elszabaduljon a Tükör Csarnokból. Amióta Navin szeretője lett, s elcsatangolt az Elefanta barlangokba, azóta nem mehetett ki az utcára. Így, ez most különös kegy volt Parvati asszony részéről.

A lány észre sem vette, hogy a Tükör Csarnoktól milyen messze ment el. Hirtelen az apró tákolmányokra figyelt fel, ahol az ágynemű vékony göngyölegét nappal a polcon tartják, csak éjszaka szedik elő. A kalyibákban rengeteg növény burjánzott. A kifeszített köteleken szárik tarkították a képet. Ez az egyik bombayi nyomomegyed, a Parel. Sita megjedte e mérhetetlen szegénység láttán!

Ismét eszébe jutott asszonya intó szava, gyorsan megfordult és igyekezett vissza a kényelmet és oltalmat biztosító nyilvánosházba.

- Még mindig jobb Navin szeszélyeit kiszolgálni, mint ide kerülni ebbe a bűzbe és nyomomegyedbe - gondolta magában.

Amint visszafelé igyekezett egyre gyorsabban szedte lábát, szeretett volna mielőbb a Tükör Csarnokban lenni. Nem tudott azonban ellenállni az egyik árus kínálgatásának, s vásárolt magának egy kis ezüst karkötőt, amelyen pici Ganésa figurák voltak. Összesen 20 rúpiája volt, 10-et kifizetett a karláncért.

Továbbment és a háta mögül egy kellemes hang szólította meg:

- Bocsánat kisasszony, de mintha már láttam volna valahol...

Sita ránézett a jól öltözött férfire, s halkan ennyit mondott:

- A Tükör Csarnokban lakom... vagyis dolgozom...

A férfi arcán szélesre terült a mosoly, s magában mormogta:

- Megvan a következő! Őt fogom megbüntetni! - ezzel továbbment, de fejben már kidolgozta tervét...

Az előcsarnokban Sunita asszony igen meleg hangon szólt hozzá:

- Jól van Sita, neked is szükséged volt levegőre, olyan sápadt az arcod, mintha beteg lennél... Mindent hallottam Parvati asszonytól! Ne sírj... megértelek... de nem tudunk semmit tenni... Egyébként ma nem jön Navin, mert mint hallottam a Maharja klán vezetőivel tárgyal, ez valószínűleg az éjszakába is elhúzódik. Így tehát, kislányom - simogatta meg Sita haját - ma szabad vagy!

- Délután akkor ismét elmehetek?

- Sajnos nem, mert ha mégis megjelenne Navin és te nem vagy itthon, abból nagy

botrány lenne. Ugye ezt te sem akarod?

- Nem, nem Sunita asszony - hajtotta le könnyes arcát Sita. - Úgy lesz, ahogy parancsolják nekem.

- Menj fel a szobádba, pihenj kicsit...

Sita végigdőlt az ágyán és elemi erővel kitört belőle a sírás. Kezével megsimogatta az apró elefántfejű isten szobrocskákat, és fohászzkodott magában, hogy szabadítsa meg Navintól! Aztán a sírástól, az izgalmaktól és a hosszú gyaloglástól elaludt. Mikor felébredt, már este volt. Az utcáról a lámpák fénye világította be a kis szobáját.

- Jó lesz felkelnem, átöltöznöm. Éhes lettem. Lemegyek és eszem valamit. - Ám ebben a pillanatban halkan kopogtattak az ajtón.

- Ki lehet az? - aztán arra gondolt, egyik társnője jön érte. Legnagyobb meglepetésére a félhomályos folyosón egy ismeretlen férfi állt előtte.

- Engedj be lányom - szólt behízelve. - A főnökasszonyod téged jelölt meg, hogy szórakoztass!

- Bocsásson meg uram - hajolt meg Sita - de tévedés lehet, valószínűleg a szobaszámot elvételte. Én kizárólag Navin Ramesh rendelkezésére állok... mással nem szabad lefeküdnöm...

A férfi elgondolkozva nézett rá, aztán egy határozott mozdulattal belökte a lányt a szobába, és a kulcsot ráfordította.

- Nem tudom, ki az a Navin, de nem is érdekel!... Mondd csak, eddig hány férfinak árultad a szerelmet pénzért?

Sita kimeredt szemmel nézett a váratlan látogatóra.

- Nem is tudom pontosan, mert asszonyom dönti el, melyik lány mikor, kinek szerez örömet - fogalmazott mesterkéltén Sita, ahogy azt tanulta.

- Szóval mégiscsak prostituált vagy? - Egy erős mozdulattal leteperte a lányt a földre, Sita kiabálni akart, de a férfi tenyerével befogta a száját. Pillanatok alatt magáévá tette, aztán a nadrágja zsebéből elővett egy kis hegyes szerszámot... elengedte a lány száját, mert látta, hogy fulladni kezd... - ha nem kiabálsz nem fog fájni!

Ezzel kitapogatta a nyakát és egyetlen mozdulattal szúrt!

Sita előtt sötét lett minden, nem érzett semmit de semmit a világon...

A férfi otthagya a lányt a földön, még egyszer megnézte, majd óvatosan kinyitotta a szoba ajtaját és kiosont a folyosóra. Szerencséjére most sem találkozott senkivel... Az utcán érezte, hogy boldog, a kielégülés mámora, a büntetés hatalma megszárdította, földöntúli lénynek érezte magát, aki mindenre képes!

- Vitaxa, eredj már fel Sitáért a szobájába! Az a lány ma még alig evett valamit. Küldd le légy szíves, beszélni akarok vele! Most végre kicsit csendesebbnek ígérkezik az éjszaka - sóhajtott Parvati, majd rágyújtott egy cigarettára.

- Siess! - kiabált a lány után. Majd felkelt, töltött magának egy pohár konyakot és leült az egyik arany sárkányhímzéses fotelba.

Pillanatok múlva sápadt arccal és dadogva hadarta Vitaxa:

- Asszonyom, asszonyom! Sita a szoba közepén fekszik, hiába ráncigáltam, nem akar megmozdulni...

Parvati úgy érezte, hogy minden tagjából kiszalad a vér, aztán megsimogatta Vitaxa arcát:

- Ne törődj vele, biztosan mélyen alszik, majd én felkeltem.

Az asszony elindult felfelé, de tudta, érezte, hogy baj van... Óriási baj! Benyitott a szobába... Sita haja szétterülve, teste a földön... lábai szétrakva... az egész lány olyan hihetetlen képet festett, mintha valaki elrendezte, volna az egészet. Parvati közelebb ment hozzá, másodpercekig nézte, majd megfogta a pulzusát, de már anélkül is látta, hogy a lány halott.

Körülnézett a szobában, de sehol semmiféle dulakodásnak nyoma sem volt. Határozott léptekkel ment az ajtó felé. Kulccsal bezárta a szobát, azt zsebébe tette, majd megkereste Sunita asszonyt, akiben úgy megbízott, mint saját magában.

Csak annyit mondott neki:

- Sita meghalt! Hívom Melton doktort... - ezzel bement a szobájába és tárcsázta a kórházat.

Kapcsolták a belgyógyászatot, ahol egy női hang szólt a készülékbe:

- Itt a belgyógyászat nővére...

- Melton doktort kérem! - szakította félbe Parvati a lány bemutatkozását.

- A doktor úr már kora este hazament. Azt mondta, ha szükségünk van rá, a lakásán hívjuk. Adjam meg a telefonszámát?

Parvati szó nélkül letette a kagylót, majd tárcsázta Daniel otthoni telefonját. Tizenhatszor csörgött ki a vonal, de senki nem vette fel a készüléket. Az asszony kétségbe esett! Hol lehet Daniel? Segítenie kell nekem... Persze mit tud tenni... majd ismételt, hogy a rendőrséget hívjam ki. Godarinál viszonylag egyszerű volt a helyzet - medítált az asszony. - Nem volt rokona, így én temettem el. De Sita? Navin azonnal érdeklődik a lány után! Neki meg kell mondanom. Ehhez pedig egy orvos kell... Okvetlenül beszélnem kell Meltonnal! Esetleg elmondom neki Navin és Sita kapcsolatát, majd meglátom. Megnyomta a csengőt. Egy lány lépett be:

- Parancsol asszonyom?

- Kérem a kocsimat, álljon a ház elé azonnal. - A földszintre érve találkozott Sunitával:
- Elmegyek Meltonért, vigyázz mindenre! Ha Navin véletlenül ma megérkezik, ne engedd be a szobába, semmilyen körülmények között sem! Értetted?

- Igen.

Még soha nem járt Daniel lakásán, de tudta a címét. Sietve megnyomta a csengőt. A kaputelefonon megismerte Daniel hangját:

- Ki az?

- Én vagyok Parvati. Felmegyek, nyisd ki a kaput, azonnal beszélnem kell veled.

A férfi egy pillanatig tanácstalanul állt az előszobában, majd zavarában csak ennyit tudott kinyögni:

- Várj meg a kocsidban, azonnal ott vagyok.

- Vendéged van, azért nem engedsz fel?

- Nem... nem... - halkult el a férfi hangja - nem akarom, hogy most felgyere.

Parvati érezte, hogy a férfi hazudik, de most nem volt ideje, hogy ezzel foglalkozzon. A legfontosabb, hogy Sita halálának az okát egy orvos közölje Navinnal!

Daniel másodpercek alatt leért. Arcán bosszúság és egyben feszültség tükröződött.

- Induljunk! - szólt az asszony a sofőrnök.

- Ismét egy hulla? - kérdezte Melton, hangjában gúny csengett...

- Ne viccelődj velem! Sitát a szobájában nemrég holtan találtuk. Sehol semmi vérnyom, dulakodás sem látszik.

- No és? Mi szükséged van rám? A múltkor is remekül elintéztél mindent - emelte fel hangosabbra Daniel az utolsó szót.

- Ez más! Ha megérkezünk, mindent elmondok.

Melton, Sita szobájában semmi nyomát nem látta az erőszaknak. De most már tudta, hol és mit keressen. Végigtapogatta a lány testét, s úgy, mint az előző áldozatnál megtalálta tarkóján a parányi kis lyukat!

- A halál oka ugyanaz, szerintem az elkövető is. Miben segíthetek neked? Hívd a rendőrséget! Ez a legokosabb...

Parvati átölelte a férfi vállát és átvitte a saját szobájába.

- Ülj le, töltök neked egy kis italt, aztán elmesélem, hogy miért nem olyan könnyű ez a helyzet. S elkezdte ecsetelni a Ramesh klán vezetőjének és Sitának a kapcsolatát. Amint Daniel hallgatta a történetet rájött, hogy Parvati valóban bajban van! A beszámoló végén mindketten tanácstalanul hallgattak...

- Az lenne a legjobb - fordult az asszony az orvoshoz -, ha te adnál egy igazolást, hogy mondjuk a lány szívbénulásban halt meg, esetleg valami gyerekkori rendellenesség volt a szívével... Ezt megmutatnám Navinnak és a lány családjának is Vasdiban...

- Mióta vagy te orvos, hogy megállapítsd a halál okát? Egyébként sem adhatok ilyen igazolást. Efféle betegségeket csak boncolással lehet bizonyítani, ez pedig errefelé igen ritka!

- Muszáj! Most az egyszer segítened kell! Viszonzásul előteremttem az angol nő barátját az olasz régészt! Áll az alku?

Melton sokáig meredt maga elé. A becsületessége és lelkiismerete viaskodott az eszével. Sita meghalt, Rinaldón pedig esetleg még lehetne segíteni. Samantha is megnyugodna végre...

Kis szünet után folytatta:

- Rendben van. Segítek. De nem adok ki írást a kezemből. Ha megjön Navin, azonnal üzenj értem a kórházba! Mondd meg neki, hogy már itt voltam, a többit bízd rám! Addig kitalálok majd valami hihető mesét...

33

Kunal a bombayi repülőtéren azonnal észrevette Navint, aki erőltetett, túlzott nyájassággal fogadta.

- Drága testvérem! Örülök, hogy meggyógyultál, végre itthon vagy! - Aztán kezét fogott Harish Gandharral, csodálkozva mondta: - Ha nem tudnám, ki vagy, meg sem ismernélek. Ugye Buri doktor keze csodálatos? Harish, rád nagy munka vár, néhány napot pihenhetsz, aztán kezdjük...

- Persze főnök! Persze! Alig várom, hogy végre ismét dolgozzak, sokat pihentem a kórházban. Minden csodálatos volt!

- Megtalálták Bangkokban a merénylődöt? - fordult Navin testvére felé.

- Nem - mondta Kunal és bátyja hangján furcsa árnyalatot érzett. Már többször felmerült benne a gondolat, hogy esetleg nagyratörő testvére akarta eltenni láb alól, de aztán mindig megnyugtatta magát, hogy ez képtelenség.

- Szeretném, ha még ma bemennél Advani Guptához, remek belgyógyász Bombayban, ő is megvizsgálna. Igen fontos feladat vár ránk, és számítok a te közreműködésedre, ehhez pedig fizikai és szellemi erőre lesz szükséged!

- De Navin, hiszen Buri doktor teljesen gyógyultnak nyilvánított!

- Nem érdekel Buri véleménye!

- Nocsak! Nocsak! Az előbb még dicsérted őt!

Navin rájött, hogy hibázott, ezért ismét elővette nyájas modorát, átölelte Kunal vállát:

- Drága testvérem, nekem te többet jelentesz, mint bárki más! Ezért szeretném, ha Gupta főorvos megvizsgálna... Az én kedvemért és a nyugalmamért megteheted. Nem?

- Jó, rendben. A jövő héten bemegyek hozzá.

- Nem, nem jó az ötlet, szeretném, ha még ma délután, vagy holnap megvizsgálna, és utána megbeszelnénk a klán ügyeit. Meghalt Amija Maharja és testvére Patna bosszút forral ellenünk.

- Miért? Csak nem mi, vagyis a Ramesh klán tette el láb alól?

- Nem, dehogy! Éppen üzletet akartunk kötni a kigyófarmunkon, amikor baleset érte.

Majd mindent részletesen megbeszélünk, most menjünk haza...

Az autóban saját gondolataikkal voltak, elfoglalva. Kunalban egyre erősebb lett a sejtés, hogy Navin keze van Maharja halálában... De úgy érezte, hogy előbb tájékozódnia kell, s aztán dönt, hogy mit tegyen. A legfontosabb, hogy mielőbb hamis papírokat szerezzen Siriluek számára és áthozassa Indiába.

- Lehet - folytatta -, hogy ehhez éppen Navin segítségére lesz szükségem, ezért sem szabad kiéleznem kapcsolatunkat.

A Tükör Csarnok előtt megállt az autó.

- Én most egy rövid időre eltűnök - szólta Navin a két férfihez. - Pihenjetek otthon, s ebédre hazaérek. - Ezzel kiugrott és sietős léptekkel ment befelé. A hallban Sunita asszonnyal találkozott, aki rémületében majdnem elejtette a kezében tartott tálcát.

- Uram - hajolt meg mélyen -, azonnal szólok Parvati asszonynak.

- Nem kell, felesleges. Egy órát Sitával akarok eltölteni! Felmegyek hozzá!

- Kérem... kérem... engedje meg, hogy előbb szóljak az asszonyomnak!

- Menj a fenébe! - tolta el az útjába akadályként álló Sunitát. - Nem kell nekem az asszonyod engedélye!

- Sita nincs itt... - akadt el a nő hangja.

- Micsoda! Megőrültél! Hova lett? Lódulj, Parvati azonnal jöjjön ide! Ezt megkeserüli!

Navin le-föl sétált a hallban és a mérgegyre jobban elborította:

- Na most megmutatom annak a rohadt Parvatinak, ki az úr még ebben a házban is!

Ha nem engedelmeskedik, vége a többi jövedelmének...

Parvati fátyollal és a gyász színeiben jelent meg Navin előtt. A férfi a megdöbbenéstől szólni sem tudott.

- Uram, Sita temetéséről én gondoskodom, méltó végtisztességet adjunk neki - hajolt földig az asszony.

- Mit beszélsz itt össze-vissza?

- Sita az éjszaka meghalt...

- Micsoda? - üvöltött fel a férfi, aki nem hitt el semmit.

- Gyere velem a szobájába - Parvati elindult, hogy élete egyik legnehezebb pillanatait átélje. Tudta, hogy Navin szangvinikus és bosszúálló. - Le kell őt szerelnem, meg kell nyugtatnom! - mormogta magában.

A lány a szobájában feküdt hófehér ruhában. A halott mellett körben virágok, a lábánál egy hatalmas Ganésa szobor.

Navin ráborult a lányra és zokogni kezdett. Parvati félreállt, aztán lassan kiment a szobából. A férfi kicsit megnyugodott. Már nem gyanakodott semmiféle áruhárra, csupán azt akarta megtudni, mi vagy ki okozta szerelme elvesztését. Imájában, amelyet Sivához küldött, kérte az Istentől a lány számára a megújulást, a békét. Noha Navin a hinduizmus híve volt, a templomokat utálta, nem hitt Brahmában és Visnuban sem, csak Sivát tisztelte, a félelmetes istenséget. Navin halkán suttozta:

- Templomodban egy új szobrot helyezek el, kérlek... segíts... Sitát vedd pártfogásodba!

Majd kiment a szobából, hogy megtudja a lány haláláról a részleteket.

Parvati csak annyit kért, hogy Navin hívja fel Melton doktort, aki megállapította a halál okát.

- Tudod, ő éppen nálam volt, amikor elszállt a lélek a testből... - ájtatoskodott az asszony.

- Te semmit sem tudsz róla?

- Én nem vagyok orvos, Melton mindent elmagyaráz.

- Hol dolgozik? Melyik kórházban?

- A Mahatma Gandhiban.

- Mi okozta a halálát?

- Valamiféle szívbántalom... de hát én nem vagyok orvos már mondtam... állítólag még gyerekkorából maradt vissza...

- Rendben - sóhajtott Navin -, most odamegyek.

Amikor belépett a kórházba, azonnal megtudta, hogy Daniel Melton Advani Gupta mellett dolgozik. Ez egy kicsit megnyugtatta a férfit:

- Jó szakember lehet, különben a főorvos nem dolgozna vele.

Melton szobája felé vette útját.

Mikor Daniel megpillantotta a belépő Navint, azonnal tudta, ki az illető és miért keresi. Bemutatkoztak egymásnak, majd az orvos igyekezett tárgyilagosan beszámolni az esetről, s latin szavakkal kísérve adta elő mondanivalóját:

- A halál oka, status thymicolymphaticushoz társult keringési insuffitieritia... Az előbbi a csecsemőmirigy megtartottsága, ami gyerekkorból marad néha vissza, s hajlamosít a hirtelen halálra...

Befejezésül hozzátette:

- A lány ezzel a betegséggel nem élhetett volna sokáig. A halál hirtelen ragadta karjaiba... Nagyon, nagyon sajnálom uram, de ez előbb-utóbb bekövetkezett volna bármikor...

- A megállapításairól ad orvosi igazolást is? - változott kicsit sunyivá Navin arca.

- Nem hiszem, hogy erre szükség lenne, de ha igen, természetes. Miután Önöknél nem boncolják a halottat, még akkor sem, ha hirtelen halállal halt meg az illető, így nem nagyon értem, hogy mi szüksége van rá. De ahogy ön gondolja!

Ezektől a nyugodt, higgadt szavaktól Navin lecsillapodott. Aztán kicsit szégyellte magát, hogy ilyen, badarságot kért az orvostól. Végül felállt, elbúcsúzott, és megköszönte Melton segítségét. Amint a folyosón kifelé ment, éppen Guptába ütközött.

- Csak nem a testvéredet hoztad el máris?

- Nem, nem. Talán holnap sikerül rábeszélnem az ellenőrzésre! Kérlek, tedd meg amit kell... megígérted nekem! Mondd csak milyen orvos ez a Melton?

- Jó belgyógyász és remek kutató, elsősorban a trópusi betegségeket, és a kígyómérgek hatásmechanizmusát vizsgálja. De miért érdekel ez téged?

- Hosszú történet, majd legközelebb elmondom - ezzel elbúcsúzott és kocsijához indult.

34

Rinaldo Carpini összebarátkozott az őreivel, bár elsősorban kézzel-lábbal értették meg egymást. Miután Indiában a legtöbben tudnak néhány szót angolul, így az olasz régész ehhez alkalmazkodott, és megpróbálta egyszerűen kifejezni magát. Napirendje annyira monoton volt, hogy ideje nagy részét szökése tervezésével töltötte.

Reggel ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi. Az egyik fegyveres őr behozta a teáját, s hozzá apró tekerics csapátit, amelyet az indiaiak hordozható faszéntüzelésű kályhájukon főznek. Majd néhány, vajjal készült parátha következett, amely a fiatalembert az olasz lángosra emlékeztette. A reggelihez sokféle zöldséget kapott, majd egy kanna kávé. Őrzője most felengedett és barátságosan kérdezte foglyától, hogy elég lesz-e a reggeli. Ez a gesztus szokatlan volt Rinaldo számára.

- Meghalt urunk, Amija Maharja - és fejével a földet verte.

Rinaldo csak nehezen értette meg, mit mond a férfi, aztán remény gyulladt a szívébe: hátha most alkalom nyílik a szökésre. A nyakán lógó aranylánchoz nyúlt, amelyet még anyjától kapott. Eldöntötte, hogy feláldozza ezt is azért, hogy végre szabaduljon innen.

Levette a vastag aranyláncot és a férfi kezébe adta. Lassú mondatokkal és élénk mozdulatokkal magyarázni kezdte, hogy az őr felejtse nyitva az ajtót...

Az őr először megdöbbsent, aztán az arany súlyát kezdte méregetni és rájött, hogy tíz perc előnyt nyugodtan adhat a fehérnek... Ha addig sikerül megszöknie, ez az ő dolga... ha nem...

Kiment s Rinaldo hallotta, hogy nem fordítja rá az acéllemezből készült pántot az ajtó külső részére. Odalépett, megtolta az ajtót, kiosont rajta. Egy buja növényzetű kertben találta magát. Először tanácstalanul állt, nem tudta merre induljon. Reménykedett abban, hogy Bombayhez közel van...

Mintegy 500 métert tett meg a háztól elvezető keskeny ösvényen, amikor messziről nádból készült kunyhókat pillantott meg. Habozott, hogy ott kérjen menedéket, aztán rájött, hogy ez nem lenne bölcs dolog.

- Messzebbre kell eljutnom, mert rövidesen keresni fognak.

A gyorsított ütemű meneteléstől megfájdult a lába. Egy pillanatra leült, majd ismét elindult. Rövid idő múlva megszűnt az ösvény, és a dzsungelben találta magát.

- Úristen! Lehet, hogy itt halok meg?

Ebben a pillanatban lábdobogást hallott a háta mögött és amint megfordult két puskával felfegyverzett ember rohant felé. Egyikben sem ismerte fel őreit, de remélte, hogy nem lövik le az erdőben, mint egy kutyát.

Ekkor éles dörrenést hallott, s bal lábában szúró fájdalmat érzett. Megtántorodott és elvágódott a földön... Aztán sötét lett minden, mint az erdő mélye...

- Te örült! - üvöltött az idősebb férfi - ebből még baj lehet! Most, hogy a főnök halott, az öccse azt üzente, engedjük szabadon Bombay külvárosában az idegent...

- Súlyos a sebe? - kérdezte a fiatalabbik.

- Nem, nem hiszem! A lábát érte csak a golyó... Még él...

Megfogták Rinaldót és berakták a főúton álló autóba. Mentek vagy tizenöt kilométert, amikor Bombayhez közel, a tengerpart kietlen részén kiemelték a sebesültet és letették a homokra. Majd futva elmenekültek.

35

Vadonatúj luxusszállókkal övezett Dzsuhu parton nyaralt a párszi vallású Rao házaspár. Nemcsak gazdagok voltak, hanem jólelkűek, műveltek. Barátaik, környezetük tisztelte, becsülte őket.

Bombayben Janardan Raónak két bankja volt, felesége pedig egy impozáns étterem tulajdonosának mondhatta magát. Suvarna asszony már két éve nem volt szabadságon, ezért rábeszélte férjét, hogy három napra jöjjenek el ide, erre az üdülőhelyre.

Az eltöltött napok után visszaindultak a városba. Hatalmas amerikai Plymouth autójukkal közben megálltak Mahim Creek tengerpartján, hogy még egy búcsúpillantást vessenek a tájra.

- Gyere, sétáljunk egyet! - fordult a férjéhez Suvarna.

A csodálatos parton enyhe, kellemes szellő lengedezett. Még csak rövid utat tettek meg, amikor Janardan felkiáltott:

- Nézz csak oda kedvesem! Valaki fekszik a homokban! Lehet, hogy egy nyaraló és az erős napfény megártott neki... Menjünk oda és ébresszük fel!

Amikor észrevették Rinaldót, a férfi lába már teljesen átázott a vértől, eszméletlenül feküdt a homokban...

A férfi természetéhez híven azonnal cselekedett:

- Maradj itt Suvarna, megyek, s az első szállodából hívom a mentőket. Nem hagyhatunk így itt senkit! ... Fehér az illető... valaki lelőtte - hajolt még egyszer a sebesülthöz.

A mentők félóra múlva megérkeztek Bombayből. A házaspár követte a szirénázó autót, mert tudták, hogy a kórházban azonnal megjelenik a rendőrség, s nekik tanúvallomást kell tenniük.

A mentőautó a Mahatma Gandhi Kórházba vitte a beteget, egyenesen a sebészeti ambulanciára. Az ügyeletes, Sharad Yargop adjunktus azonnal megvizsgálta, sebtében még egy röntgenfelvételt is készített, ami megerősítette diagnózisát, amit magában már felvázolt: nagykaliberű lövedék a patella felett valamivel, eltörte a femurt. Mindenképpen meg kell nyitni, hiszen a femur szilánkosan törött, mint az a felvételen is látható. Intézkedett, hogy a beteget vigyék azonnal a műtőbe, hívják az asszisztenseit, maga pedig elindult bemosakodni.

Mikor halványkék steril köpenyében belépett a műtőbe, két asszisztense már szorgosan dolgozott a beteg lábán. Láta, hogy alorvosa már gépre tette a beteget, s azzal indították a narkózist. Elismerően bólintott, s az instrumentáló asztalra csak egy pillantást vetett, hogy a szükséges műszereket készítették-e ki. Megnyugodva látta, hogy igen! Közel három éve dolgozott már mellette fiatal kollégája, s barátai azzal szokták heccelni, hogy már azt is tudja, mit fog főnöke gondolni!...

- Felpreparáljuk a térdizületet a patellától felfelé. Nézzétek a röntgenfelvételt - mutatott rá Yargop adjunktus a műtő falán kivilágítva lógó filmre. - Nagyon valószínű, hogy nemcsak a femurt törte el a golyó, de teleszóródott csontszilánkokkal a capsulaarticularis és környéke is.

A három orvos rutinos mozdulatokkal fogott a műtőhez. A vérző ereket gyorsan

megtalálták. A nagyobbakat Yargop adjunktus lekötötte, a kisebbeket pedig intésére a fiatal orvos coagulálta az elektrocauterrel.

Yargop a megtisztított felületen látta, hogy az egész ízület környéke, még a szalagok is valóban tele vannak csontszilánkokkal.

- Tompavégű csipeszt kérek - nyújtotta ki jobbját. Miután a csontszilánkok egy részét eltávolította, látta, hogy a combcsont beízesülése fölött annyira roncsolt a terület, hogy azt már lehetetlen összehozni.

- Nos, uraim, most választás előtt állunk: vagy amputáljuk az egész lábat térdtől lefelé, vagy két-három centiméterrel rövidítünk a lábon. Ez ugyan azt jelenti, hogy a beteg sántítani fog egész életében, viszont nem lesz féllábú! Gondolom egyetértenek velem?

Mindkét orvos bólintott és nekiláttak, hogy egyenesre vágják a törött, roncsolt csontvéget. Miután ezzel végeztek Yargop adjunktus acéldróttal rögzítette a csontvégződést és így szólt fiatal munkatársához:

- A musculus quadriceps végét legyen szíves összevarni a másik oldallal, mert félek, hogy e nélkül nemcsak rövidebb lenne a lába, hanem merev is!

A fiatal orvos gyors, ügyes öltésekkel egyesítette az izomnyalábot.

- Jól van, azt hiszem a többit rábízhatjuk a természetre is, most már csak zárunk kell a felületet. Miután a seb még kezelésre szorul, a rögzítést acélsínekkal csináljuk, legfeljebb majd később begipszeljük.

- Fejezzék be a bőrvarratokat, utána átvitethetik az osztályra!

Az adjunktus a zsilipelőn keresztül elhagyta a műtőt. Ledobta gumikesztyűit, maszkját, kék műtősköpenyét és elindult a szobája felé. A folyosón Tilak Solanki főfelügyelő lépett hozzá. Bemutatkozott és csak annyit kérdezett:

- Mikor lesz a beteg kihallgatható állapotban?

- Legjobb lenne, ha holnap jönne vissza! A műtétet mély narkózisban kellett végeznünk, valószínű, hogy ha a beteg magához is tér, nem sok hasznát fogja venni...

- Európai a beteg?

- Igen - válaszolt az adjunktus - megítélésem szerint harminc év körüli fiatalember.

- Köszönöm - válaszolt Solanki főfelügyelő -, ez azért fontos, mert a közelmúltban egy nemzetközi kutatócsoport egyik tagja eltűnt, s rendőrségünk azóta is keresi. Arra gondolok, hogy az ön betege az illető. Mindenesetre a kutatókat értesítem, hogy jöjjenek be, és nézzék meg a fiatalembert.

Ezután a főfelügyelő még meghallgatta a sebesültet megtaláló Rao házaspárt és vallomásukat feljegyezte. Megkérte őket, hogy menjenek be a rendőrségre a jegyzőkönyvet aláírni.

Navin megállapodott Parvatival, hogy az asszony értesíti Sita anyját és bátyját a lány tragikus hirtelen haláláról, és egyben vállalja a temetés összes költségeit. Ha a rokonok úgy akarják, falujában Vasdiban temetik el.

Melton indiai tartózkodása alatt még nem vett részt hindu temetésen, ezért mikor Parvati megkérdezte, hogy ott akar-e lenni a szertartáson, Daniel igent mondott.

Parvati magával vitte Meltont, míg Navin saját kocsijával követte őket. Mintegy félórányi autózás után elérték a falut, amely a tengerparton feküdt. Már minden készen állt, s a

hindu szokás szerint nemcsak Sita rokonai, hanem az egész falu részt vett a szertartáson.

Itt is, mint mindenhol Indiában a temetkezési hely vagy a tengerparton, vagy egy folyó közelében volt. Vasdiban a zsúfoltan beépített partról nyúlt a tengerbe a szögletesen kialakított kőemlény, az úgynevezett hamvasztóhely. Ezen égetik el a holttestet. Rendszerint éjjel-nappal égnék a máglyák.

Parvati, Navin és Melton doktor egymás mellett állt. Látták, amint a lepelbe csavart vékony kis testet a lány családja hozta a tengerpartra, s közreműködtek a hamvasztást megelőző rituális szertartások elvégzésében. A halottat hosszú póznára kötözve megmártották a tengerben, amely - a hindu vallás szerint - megtisztulást hoz a testi lét utolsó perceiben.

Ezt követően a hamvasztómester kibontotta a lepelből a felöltötött halottat, s Sita testét elhelyezték az előre elkészített máglyára. Még mielőtt meggyújtották, a család és a közvetlen barátok, így Navin, Parvati és Melton is illatosítószereket szórtak a fahasábokra.

- Látod Daniel - fordult Parvati a férjéhez -, a hamvasztómester munkája nálunk Indiában nagy szakértelmet kíván, s igen felelősségteljes a feladat! Tudod - folytatta - a hindu felfogás szerint a halottat teljesen el kell hamvasztani, még a nagyobb csontdarabok sem maradhatnak vissza. Ezért a nehezen porladó, tüzesen izzó csontokra, hogy az enyészetet megkönnyítsék, hideg vizet csepegtetnek, amittől a csontok szilánkokra hullanak szét.

- Hát én bizony nem sok jelét látom itt nálatok a kegyeletnek - mondta halkán Melton doktor.

- Ugyan, nálunk ez a kegyelet jele! De gyere - fogta meg a férfi karját -, most legalább három órát várnunk kell, amíg befejezik a hamvasztást, s ilyenkor az a szokás, hogy a család tagjai beszélgetnek a vendégekkel. Ebből mi sem maradhatunk ki.

S elindultak a halászfalu végére, ahol Sita családjának a háza állt.

Melton arra gondolt, hogy bár ötödik éve él Indiában, valójában nem tudja megérteni mindazokat a vallási tanokat, amelyek olyan szerteágazóak, hogy az európai elme fél sem foghatja. Tudta, hogy a hindu ember vágya és reménye, hogy az igaz étellel megszabadulhat a lélekvandorlás gyötrelmeitől és elnyerheti a megváltást, a legfőbb istennel, Brahmával történő egyesülést.

De senki sem tudja, hogy az elhunyt valójában elnyerte-e a megváltást, vagy gondolatai és tettei miatt esetleg újra kell születnie. Ebben az isteni igazságosságban ki-ki vándorútra kel és az új testben vagy megtisztul, vagy mélyebbre süllyed, s más emberként, vagy kutyaként, vagy rovarként, vagy más élőlényként életre kelve mindent előről kezd. A hindu tanok szerint minél alacsonyabb rendű élőlényben történik az újjászületés, annál hosszabb ideig tart a lélekvandorlás, amíg újból emberi testet ölthet, - elmélkedett a hindu vallásról.

Közben a vendégeknek körbehordták a teát, míg a gyerekek játszottak és kiabáltak. Parvati, Navin és Melton a vendégek főhelyére kerültek és lassan, szertartásosan kortyolgatták az üdítő italt. Ilyenkor még a szegényebbek is a drága, de csodálatos aromájú Supremo teát kínálgatták. Melton alig bírt lenyelni néhány kortyot. Orvos lévén megszokta a halált, most mégis elgondolkozott élete értelmén. Mélységesen megdöbbsent attól, hogy ezt a szerencsétlen kislányt senki sem siratja meg úgy, mint Európában. Egyetlen könnyes arcú embert sem látott, még Sita anyja sem sírt... ezt pedig Melton egyszerűen érthetetlennek tartotta...

- Menjünk Daniel! - lépett hozzá Parvati. - Most kezdődik a szertartás, mi is adjuk meg a végtisztességet.

Az elhunyt hamvai körül a család és a meghívottak összegyűltek, miközben a

hamvasztómester eltávolította az el nem égett fadarabokat, így csupán néhány marék hamu maradt vissza. Mindenki vizet öntött a hamvakra, s beleszórták a tengerbe.

- A szertartás ezzel véget ért - lépett Navin Meltonhoz, látva, hogy a férfi nem tudja mi következik. - Doktor úr - sóhajtott Navin -, tudja nálunk akár koldusról, vagy akár királyról legyen szó... a befejezés mindig azonos, az élet megy tovább a maga kifürkészhetetlen útján.

- Meghívlak benneteket egy italra a Tükör Csarnokba - lépett a beszélgetőkhöz Parvati. - Rendben? Új lányokat kell találnom... most beszéltem itt néhány asszonnyal, akik szívesen odaadnák a lányukat, persze megfelelő ellenszolgáltatásért, de valahogy nemigen tetszenek... nem olyanok, mint Sita... fáragatlanok...Bár az egyiket, lehet, hogy most hazaviszem: Gyere Navin, nézd meg te is. Itt áll a ház előtt.

Ezzel odaléptek a meglehetősen ócska kalyibához, ahol egy fekete kendős asszony éppen magyarázott valamit, a hosszú feketehajú, nádszál karcsú lánynak, aki egyszerű szarit viselt, a lábán pedig mindössze egy papucs volt.

Parvati hozzálépett:

- Tudsz néhány szót angolul?

- Igen madam - hajolt meg Nilam Gorhe kecsesen. Közben az anyja is beleszólt a beszélgetésbe.

- Madam ez a Nilam, nagyon okos, értelmes kislány, négy osztályt is kitanult...

- Hány éves vagy?

A lány kérdően nézett az anyjára, aki azonnal rávágta, hogy 18! Parvati azonban gyakorlott szemével látta, hogy a fiatal teremtés, legfeljebb ha 16 éves lehet.

- Persze, nekem mindegy - gondolta magában, hiszen szerencsétlen Sita is mindössze 16 éves volt.

- De csak akkor mehet a lány Bombaybe, ha előre kapok 5 ezer rúpiát érte!

Parvati nagyot nézett, aztán számolni kezdett magában, s végül kimondta:

- Most fizetek 3 ezer rúpiát, s lányát felruházom, s mindenre megtanítom, amire az életben szüksége lesz.

- Ez az utolsó szava?

- Ez! - Parvati tudta, ha elindul, mint akit nem érdekel tovább az üzlet, úgymint utána jönnek. Ebben a pillanatban feltűnt a tenger felől, egy valódi szépség! A lány és egy férfi feléjük közeledett, mindketten mélyen meghajoltak, majd a férfi elmondta, hogy a lány anyja meghalt, most akarja egy falubeli fiúval összeházasítani, de ha az asszony elvinné magával a városba, az apa boldog lepne.

- Hogy hívnak?

- Kasturi Raja - hajolt meg még mélyebben a fiatal teremtés, akinek mozdulataiból olyan báj és finomság áradt, hogy Parvati is meglepődött. Mintha saját tükörképét látta volna... persze húsz évvel ezelőtti arcát, alakját és veleszületett intelligenciáját, amelyről percekben belül meggyőződött, amint kérdéseire tisztelettudón választ kapott Kasturitól.

- Mennyit fizessenek a lányért? Most magammal is vinném esetleg.

- Asszonyomra bízom - mondta a férfi -, de szeretnék legalább 5 ezer rúpiát kapni, mert halász vagyok, s a bárkám tönkrement...

Parvati most nem alkudozott.

- Rendben van! Hozza a lány ruháit, s kapja a pénzt!

- A lányomnak csak ez az egy szárijája van, meg a saruja - jött zavarba az apja, - meg egy...

- Rendben, nem kell semmi! ... Gyere a kocsimhoz, megkapod a pénzt!

Amikor Nilam Gorhe anyja látta, hogy a faluból egy másik lányt vásárolt meg az előkelő asszonyság, azonnal utána futott s sírós hangon szólt:

- Vigye magával az én kis Nilamomat, ő is van olyan csinos, mint a Raja család csemetéje, meg okosabb is...

- Nem kell! - szólt zordan Parvati, aztán eszébe jutott, hogy Sita és Godari helyett két lány kell neki, sőt ahogy egyre többen járnak a Tükör Csarnokba, újabb lányokra lesz szüksége. - No meg rövidesen Thaiföldre ismét szállítanom kell Krissana asszonyhoz!

- Na jól van, elviszem őt is! - ezzel elindult a kocsija felé. Táskájából kivette a pénzt, fizetett a két lányért, majd beültette őket Melton mellé.

- Daniel, házamnak két új lakója lesz - mutatott a meglehetősen rosszul öltözött lányokra, de ő tudta, hogy Sunita asszony hetek alatt újjávarázsolja őket,

- Te tudod Parvati, ez már nem az én ügyem.

- Indulj! - szólt a sofőrnek az asszony, majd körülnézett, s nem látta Navin kocsiját.

- Navin elment? - kérdezte Meltontól.

- Igen. De azt üzenté, este meglátogat, valami farmról akar beszélni.

- A kórházba még?

- Igen. Légy szíves ott tegyél ki!

37

Tilak Solanki Rinaldo Carpini ágyához egy széket húzott, igyekezett gyorsan végezni a beszélgetéssel. Látszott, hogy az operált betegnek még erős fájdalmai vannak.

- Kérem Carpini úr, ha vissza tudna emlékezni az elrablásától a szökéséig mindenre, s főként arra, hogy hol tartották fogva?

Rinaldo nem sokat tudott mondani. Talán az egyetlen használható nyom volt, hogy dzsungelés területen menekült, s ez meglehetősen ritka Bombay környékén. A fiatal olasz régész elmesélte, hogy fogvatartótól rendszeresen kapott enni, nem bántották, de a mai napig sem érti mit akartak tőle.

- Amikor a menekülésem alatt lelőttek, messziről láttam üldözőimet, de - bocsásson meg főfelügyelő úr -, ha most ide betoppannának, akkor sem ismemém meg őket! Indiaiak voltak, vállukon puska, felvillant valami, utána elvesztettem az eszméletemet.

Látszott, hogy a fiatalembert a rövid beszélgetés is kifárasztotta.

- Kollégái már meglátogatták, ugye? - kérdezte a főfelügyelő.

- Igen, ma reggel, amikor felébredtem, már mindannyian itt álltak az ágyam körül...

Tilak Solanki még egyszer rápillantott az ágyban fekvő férfire, tovább akarta kérdezni tőle, de Rinaldo már mély álomba zuhant.

A felügyelő megkereste Sharad Yargop adjunktust, s tőle érdeklődött a fiatalember állapotára iránt.

- Reméljük, hogy meggyógyul. Persze - tette hozzá a sebész - egész életében sántítani fog. De inkább ezt választottam, mint...

- Igen, igen - válaszolt a felügyelő. - Holnap ismét bejövök hozzá, hátha eszébe jutnak újabb momentumok. Hogy ki és miért rabolta el a férfit, még most sem tudom - mondta búcsúzóul -, de nagyon bízom benne, hogy leleplezem!... Valamelyik klán keze lehet ebben... talán Carpini az olasz maffiával van kapcsolatban... ki tudja...

Patricia és Edward barátsága egyre jobban szerelemmé alakult. Az amerikai régész agglegény típus volt, s soha nem gondolt házasságra. A francia vallástörténész pedig még nem találkozott olyan férfivel, akit férjül szeretett volna. Sok barátja volt Párizsban, még több férfival feküdt le, de elsősorban a futó kalandok szintjét érték el. Most Edward személye, vagy talán az egymásrautaltság összekapcsolta őket. Patricia nem akart a férfitől semmit, de az esti sétálgatások, a közös munka, no meg Stephen egyre ingerültebb magatartása, véd- és dacsövetséget alakított ki bennük. Samantha Meigh - mint Patriciának elmondta - beleszeretett Melton doktorba -, s már előre félt az elválástól.

- Mint te is tudod, ha a héten befejezzük az Elefanta barlangokban a munkát, továbbra is Bombayben maradunk, mert kocsival közel van az Abzsabtai barlangcsoport. Így drága barátnóm - ölte át Patricia a lány vállát -, Daniellel változatlanul találkozhatasz.

- Úgy utálok ezt a szemét Stephent! - csattant Samantha hangja. - Képtelen felfogni, hogy a két hiányzó kutató munkáját mi nem győzzük.

- Ne vedd úgy a szívedre Haytert! Azt meg kell értened, hogy időre be akarja fejeztetni velünk a munkát, s valóban csak négyen maradtunk.

- Miért nem kér segítséget?

- Azt mondta, mire a nemzetközi szervezet találna megfelelő embereket, már vége is a munkának.

- Kicsit sántít ez az okfejtés, nem gondolod Patricia?

- Hát nem is tudom... Persze, Rinaldo az orvos szerint két hónapon belül talán ismét dolgozhat.

- Ki tudja? - húzta össze szemét Samantha. Ránézett az órájára és ijedten állapította meg, hogyha sokat fecsegnek elkésnek a megbeszélésről!

Amikor a két lány leért a hallba, Stephen és Edward már beszélgetett. Hayter ránézett az órájára, majd bólintott és így szólt:

- No akkor menjünk ki a kertbe, odavitetem az írógépet is és kezdjük a munkát. Szeretném, ha ma végeznénk és holnap végleges formába öntenénk az anyagot.

- De megígértük, hogy Rinaldóhoz is bemegyünk holnap reggel? Elfeledkeztél róla?

- Ó a kedves kis gondoskodó kolléganő!!! - csattant Hayter hangja. - Úgy látszik Samantha, te nem vagy tisztában azzal, mi a kötelességed. Először a munka, aztán a randevúztatás! Tudok róla, hogy Melton doktor teszi neked a szépet!

- Mi közöd hozzá! Te beszélsz, aki... - de azonnal megbánta, amit mondani akart és nem fejezte be a mondatot.

- Az idő halad, fejezzétek be a vitát - szólt közbe Edward. - Samanthának egyébként igaza van, Rinaldóhoz be kell mennünk! Inkább éjszaka is dolgozom, de azt nem hagyhatjuk, hogy az a szerencsétlen, fiú várjon bennünket. Képzelműitek, milyen szörnyű neki abban a kórházban. Ő még nem is tudja, hogy egész életében sántítani fog...

- Rendben, akkor kezdjük a munkát - halkult le Stephen hangja, de közben olyan tekintetet vetett Samanthára, mintha a halálát kívánta volna.

Körbeülték az asztalt, mindenki maga elé terítette a jegyzetét és Patricia kezdte el először olvasni a leírtakat.

- "Az Elefanta szigeten elsősorban vallástörténeti emlékeket, szobrokat kutattam,

amelyek szerintem a VI. vagy jó esetben a VII. századból maradtak fenn. Az összes barlangtemplomot ebben a korban hinduk vájták a sziklafalba. A buddhizmus ekkor már hanyatlóban volt Indiában, s egyre inkább a hinduizmus felé fordultak az emberek. Megítélésem szerint - vett egy mély levegőt a lány - a hindu vallás előretörésének remek bizonyítéka a barlangtemplom, amit a vallás legfőbb isteneinek Brahmának, Visnunak és Sivának szenteltek. A negyedik részben a három külön arc: Brahmá, Visnu és Siva a saját lényegét hordozza, de mégis oszthatatlan egésszé olvad össze."

- Kedves Patricia, nem kellene Siváról többet írnod? Mint te is tudod, megbízásunk elsősorban e mítoszra és vallástörténeti kutatásokra terjed - szólt kicsit feddően Stephen.

- Igen, ez így igaz, de te is tudod jól, hogy nem választhatjuk szét teljesen a három istenséget, még abban az esetben sem, ha a legnagyobb helyet Sivának szenteljük.

- Szerintem a legjobb lenne, ha Siva különféle megtestesülési formáit emelnék ki - kapcsolódott a vitába Samantha. - De nem hagyhatjuk figyelmen kívül Parvatit, a feleségét, és Ganésát a fiát, vagyis az elefántfejű istent sem, aki...

- Ugyan Samantha! Te mindig akadémikusodsz! Folytasd csak Patricia, ne törődj semmivel! Jobb, ha először a vallástörténeti részeket átmegegyünk és azt próbáljuk összefoglalni. De arra kérlek, hogy az ismert tényeket ne hangoztasd a feljegyzésedben, hanem lehetőleg újakat állapíts meg - mondta atyáskodva Stephen.

Hajnali két óráig dolgoztak, és elkészültek a feljegyzések összesítésével.

- Délelőtt, amikor legépeljük az egészet, kérem, mindenki jöjjön a szobámba, 9 órára. Te Samantha, miután többször is közölted, hogy remekül gépelsz, most bebizonyíthatod e tudásodat is! Mert bizony, mint művészettörténész nem sok újat tettél a mi megállapításainkhoz.

- Ugyan, hagyd már Stephen - szólt közbe Patricia -, Samantha már a bemutatkozáskor elmondta, hogy más szakterületen dolgozott.

39

Kunalnak sehogy sem tetszett, hogy Navin ragaszkodott Gupta főorvos vizsgálataihoz. De végül is nem akart testvérével összeveszni, így aztán beült a kocsijába és a kórházba hajtott.

Gupta doktor várta már, és széles mozdulatokkal ölelte át a fiatalembert.

- Olyan boldog vagyok, hogy látlak, kedves Kunal. Testvéred, Navin sokat aggódott érted. Gyere menjünk be a vizsgálóba, gyorsan végzünk, aztán a szobámban iszunk egy csésze teát.

Kunal rossz érzése elmúlt, amikor Gupta doktor először a véryomását, majd a sebért vizsgálta. Aztán behívta a nővért.

- Vegyen vért a fiatalembertől, és hozzon ide egy hordozható EKG-t is.

Amikor Kunal az összes vizsgálaton túlesett, Gupta csak annyit mondott:

- Kicsit lefogytál Thaiföldön, fel kell erősítselek... Azonnal jövök... Kapsz egy injekciót... két hétig naponta beszaladsz majd, s mire a kúra végére érünk újjászületsz, mint Siva, amikor Parvatit feleségül vette.

Gupta gyors léptekkel a laboratóriumba ment. Az ottani gyógyszereszekrényből kivett négy fiolát, felszívta a mérget a fecskendőbe... majd halkán maga elé mormolta:

- Navin elégedett lesz... pillanatok alatt Siva ölelő karja fonja át Kunalt!

Visszament a fiatalemberhez.

- Húzd fel az inged ujját, azonnal kapod az erősítőt!

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó és Melton doktor falfehér arccal rohant be:

- Főorvos úr! Főorvos úr! Nagy baj van! Óriási baj! eltűnt négy ampulla mamba-méreg. Délelőtt még ott volt, amikor a gyógyszer szekrényből kivettem az oltásokat. De most mikor ezt észrevettem, azonnal értesítettem a rendőrséget, jöjjön velem és nézzük át még egyszer a mérge szekrényt! Solanki főfelügyelő pillanatok alatt itt lesz! - fejezte be zaklatottan Daniel.

Gupta keze megállt a levegőben. Nehéz lett volna megmondani, hogy a főorvos vagy Kunal arca lett fehérebb ugyanabban a másodpercben! A fiatalember rájött, hogy a mérget a főorvos neki szánhatta és azzal is tisztában volt, hogy nem saját döntése alapján...

Kunal felállt a fehér székről, Meltonhoz fordult:

- Köszönöm doktor úr, megmentette az életem! A jövőben rám mindenkor számíthat!

Majd a főorvoshoz fordult:

- Úgy gondolom, most önnek lesz szüksége erősítőkre és nem nekem! Megkezdődik a harc Navin és köztem!

Samut Sakhonban egy perc megállása nem volt Wat Bungnak. Ide a férfiak általában nem néhány órára jöttek, hanem napokra, és ez állandó készenléteket jelentett. Eddig Krissana asszony elégedett volt az 50 éves férfi munkájával, mert a vendégek áradoztak, a pihenőház csodálatos és egyben erotikus hangulatáról, amely nem volt kihívó, inkább szolidaritást sugárzott.

Wat Bung elővette jegyzeteit és felírta a lányok aznapi programját.

- Öt vendég még jöhet - szólt telefonon Krissana asszonynak a Kleopátra Szalonban. A nő igen ügyesen szervezte a férfi vendégeket. Elsősorban azokat küldte ide, akiket ismert. Kliensei többnyire az alvilág kiskirályai közül kerültek ki, akik két kézzel szórták a pénzt, mondván, hogy a könnyen jött pénz, könnyen úszik el...

Az éjszakai élet, a lányok, és a szerencsejátékok kielégítették a vendégek igényeit. Samut Sakhon hátsó traktusában kialakított játékszoba is egyre több vendéget vonzott, nem szólva az óriási bevételről - töprengett Wat Bung, aki nem volt szegény ember. Két kis masszázs szalonja volt, amely ugyan nem vetekedhetett a Kleopátrával, de öreg napjaira, mint sokszor mondogatta magának, biztos megélhetést jelentett.

A pihenőház vezetését valójában azért vállalta el, mert tisztában volt vele, hogy Krissana hetenként csak egy alkalommal ellenőrzi a bevételt és így neki is jócskán jut plusz pénz az extra szolgáltatásokért.

- No, és a vágyaimat csak itt, ilyen körülmények között elégíthetem ki - mormogta. Felállt, a szekrényből elővette japán Sharp típusú mini videófelvevőjét. A készített filmeket önmaga szórakoztatására szánta. Nem akart vele semmi mást elérni, csak az ismételt vetítéskor élvezni... élvezni... a látottakat! Wat tudta, hogy a saját masszázs szalonjában ilyen zavartalanul nem videózhatna, már csak a szalon kis méretei miatt sem. Lányai a vendégeket összesen négy szobában fogadták így nem volt lehetősége a videófelvevő elhelyezésére. Arra sem, hogy zavartalanul levetítse a lányok szeretkezését. Egyébként elve volt, hogy a saját szalonjában senkivel nem fekszik le, mert az rossz vért szülne. - De itt a lehetőségeim korlátlanok!

Wat Bung elindult az első emeletre, hogy az egyik falmélyedésbe elhelyezze a felvevőt. A hetes szobában a vendég aznap éjszakára két lányt kért...

- No ez jó multság lesz! - kuncogott magában Wat. - Ezt mindenképpen fel kell vennem!... Bár egyik lány sem az én esetem, olyan soványak, nyápicok. De a vendég kívánsága parancs!

Bekapcsolta a készüléket, benézett a szobába a falba vájt kis lyukon, kicsit elmerült a két lány erotikus táncában, amint a vendég kívánságának eleget téve a szoba közepére feküdtek, s a zene ütemére az immár fiatalnak nem mondható férfi először az egyiket majd a másikat birtokba vette.

- No ebben a házban ennél már sokkal izgatóbb jeleneteket is láttam, semmi baj, holnap is lesz egy nap. - Aztán fordult egyet és visszament az irodájába...

Manfát, a 21 éves thaiföldi lányt a Kleopátra Szalonból küldte ide Krissana, hogy segítsen a munkában. Közben Summa asszony már üzent Parvatinak, hogy újabb indiai lányokra van szüksége. Ugyancsak megbízott Manfában, s azért is küldte a pihenőházba, mert az a halvány gyanúja támadt, hogy Wat Bung átveri a pénzügyekkel! Nem panaszkodhatott ugyan a bevételre, de a szerencsejátékokból és a pihenőházból sokkal többre számított, mint

heti 20 ezer baht! Így aztán megbízta Manfát, hogy tartsa nyitva a szemét, és ha valami gyanús momentumot észlel, azonnal jelentse.

A lány a hosszú homályos folyosón ment, amikor szembe jött vele Wat Bung a videójával. A férfi egy másodpercre meglepődött:

- Mit keresel te itt?

- A szobámba megyek... A mai könyveléssel már végeztem.

Wat ezt a magyarázatot elfogadhatónak tartotta, mégis felcsattanó hangon szólt a lányra:

- Akkor meg mit kémkedsz utánam!

Manfa ekkor jobban megnézte a férfit és észrevette a kezében a videófelvevőt! Az éles hang és a felvevőgép gyanús lett neki, s eldöntötte, hogy alkalomadtán jelenti majd Krissanának.

- Hátha egyszer én lehetek majd a főnök? A lányok is jobban járnának velem... Ez a szentelen Wat Bung újabban igen sokat megenged magának...

41

A fehér farmernadrágos férfi lassan sétált az utcán. Nagy vallási felvonulás volt mindenütt. Doboló és csörgőket rázó, ritmusosan táncoló emberek ezrei lepték el az úttestet, és hosszú sorokban vonultak a tengerpart felé. Az elefántfejű Ganésa isten tiszteletére rendezett ceremónia Bombay leglátványosabb ünnepe volt.

Ganésa hatalmas, műanyagból és gipszből készített, élénk színű, vagy aranyozott szobraiit vállukon vitték az óceán partjára, ahol vízre bocsátották. A családok a házi szentélyből elhozták az isten szobrát és a megszentelt helyre vitték, majd megmártották az óceán vizében.

- Valójában én is hiszek Ganésában - meditált a férfi. - Az elefántfejű istenség Siva és Parvati egyik gyermeke, az akadályok elhárítója. Nekem pedig szükségem van segítségére! Az én feladatom, hogy megtisztítsam a várost! Eddig a Tükör Csarnokban két lánytól szabadítottam meg a világot és ez az isteneknek tetsző cselekedet volt...

De ez nem elég - bandukolt tovább, s egyre jobban hatalmába kerítette a vágy, hogy újabb áldozatot találjon.

- Új helyet kell felfedeznem! - Továbbment. Bombayben nem nehéz megtalálni a lányok házeit, akik testüket áruba bocsátják, maguk és családjuk mindennapi betevő falatjáért - merengett magában. - De nekem olyan ház kell, ahol a gazdagok töltik az idejüket, s a szerelmet, a testi örömeiket pénzért vásárolják...

A férfi elért a Mumbadévi templomhoz, onnan balra fordult, majd látta, amint hatalmas neonbetűs reklámtábla hirdette: "Térj be vándor, örömeid határtalan".

- Ez az! - sóhajtott fel -, megtaláltam. Először a terepet kell felderítenem. Talán egy nap elég lesz erre. Akkor holnap ismét egy lányt küldhetek Siva ölelő karjaiba. Megtörölte homlokát, belülről érezte a remegést... A várakozás izgalmát...

Megnyomta a hatalmas rézből készült csengőt, kinyílt az ajtó és ő belépett. A hallban itt is, mint a többi hasonló házban, lenge ruhában üldögéltek a lányok és nevetgéltek. Felső testük szabad volt, csak a festék hívta fel mellbimbójukra a figyelmet. A férfiben a belső remegés tovább erősödött. Megnézte a lányokat, s kiválasztott egy tizennégy év körülinek látszót.

- Gyere - fogta meg a lány karját.
- Bocsánat uram, a madamnak szólni kell, meddig kívánja az örömeiket igénybe venni - hajolt meg a lány, és kezeit összekulcsolta. Apró szemei kicsit félve néztek a férfire, látszott rajta, hogy kezdő a szakmában.

- Ez jó lesz - hümmögte magában a férfi! - Felmegyek vele a szobájába, körülnézek, és holnap jön az igazi ölelésem!!!

A vendég több mint egy órát töltött el a kislánnyal, aki valóban igencsak kezdő volt a prostituáltak között. A szeretkezés pillanatában bevallotta a férfinak, hogy ő a harmadik az életében.

- De hamar belejövök, nemsokára igazi gyönyört szerzek majd... - mondta zavartan. A férfi elhatározta, hogy ez lesz a következő...

42

Melton reggel végigment az osztályon. Szerette korán megtartani a kisvizitet, utána pedig, amíg Gupta nem kezdte el a főorvosi beszámoltatást, ha volt ideje újabb oltások, ellenszérumok kidolgozására szentelte idejét a laboratóriumban. Rendszerint azonban erre csak délután került sor, mert sokszor 20-30 beteget is el kellett látnia. Segítségére volt a fiatal Ali Kulkarni, indiai belgyógyász, aki nemrég tette le szakvizsgáját. Daniel valahogy soha nem érezte közel magához a fiatal kollégát. Igyekezett kedves és segítőkész lenni vele, de mintha egy belső hang azt súgta volna neki, hogy a fiatalember mindenről referál a főorvosnak. Ám a valóságban ennek semmi jelét nem látta, mégis időnként újból és újból erre a megállapításra jutott. Amint befejezte reggeli körútját, a fiatal Ali jött vele szemben a folyosón.

- Hallottam, hogy tegnap itt volt a rendőrség, mert Ön bejelentette, hogy négy ampulla mambakigyóméreg eltűnt... Kire gyanakszik kedves Melton doktor? - tette fel az ártatlannak tűnő kérdést Kulkarni.

- Senkire, kolléga úr. Gupta főorvos feladata, hogy megkeresse a tettest, no meg a rendőrségé, és nem az enyém!

- De ugye ön használ ilyen szérumot a kutatásaihoz, amelyekbe eddig nem avatott be engem.

Melton fejébe szállt a vér. Tudta, hogy a fiatalember provokálja, éppen ezért igyekezett nem beugrani a meglehetősen kétes értékű kérdéseinek.

- Valóban, én is használok mamba-szérumot. De minden esetben beírom a méregkönyvbe, hogy mit veszek el, és szigorúan ellenőrzöm a készleteket. De ezt ön is jól tudja, nem? Azonkívül, a leggyakrabban kobraméreggel kísérletezem, Gupta főorvos tudtával. A megbízatásom a trópusi betegségek kutatására, ezen belül a kígyóméreg elleni szerek kiprobálására vonatkozik. De ha a kedves kolléga urat részletesebben érdekli a munkám, kérjen engedélyt a főorvos úrtól és eddigi feljegyzéseimet szívesen átadom. - Ezzel sarkon fordult és bement a szobájába. Rágyújtott s örömteli érzés fogta el, hogy hat hónap múlva visszatérhet Angliába! Már alig várta, hogy hazai földre tegye a lábát, egyre inkább elege lett a csodálatos Keletről, az indiai mesékből és főként Parvati féltékenységi jeleneteiből. Mióta Samantha belépett az életébe, s Parvati ezt megsejtette, egyre jobban gyötrődött.

Eloltotta cigarettáját, amikor megszólalt a telefon.

- Melton.

- Itt Kunal Ramesh beszél. Elnézést a zavarásért, de szeretnék önnel találkozni. Mikor

van ideje?

Egy pillanatra Meltonnak nem jutott eszébe ki is az a Kunal Ramesh, aztán kapcsolt.

- Boldogan, ma este nem vagyok ügyeletes, ráérek. Hol találkozunk?
- Önért megyek kocsival, mondjuk délután 6 órakor megfelel?
- Rendben, akkor várom. Viszontlátásra.
- Viszontlátásra.

Danielnek a nap pillanatok alatt elröpült, miután délelőtt négy maláriás és három szívinfarktusos beteget kellett ellátnia, így arra sem maradt ideje, hogy a kutatólaboratóriumba betegye a lábát. A belgyógyászatban működő intenzív osztály felszereltsége meglehetősen régimódi és primitív volt. Csupán két monitor és egy régi EKG, valamint lélegeztető berendezés állt az orvosok rendelkezésére. Így aztán ha egy-egy súlyosabb beteg került hozzájuk, aki intenzív kezelésre szorult, Melton a legnagyobb erőfeszítéssel is, csak egyet-egyét tudott megmenteni, legtöbbjük már a második napon meghalt. Gyakorta hiányoztak a megfelelő gyógyszerek is, mert az ellátás nem állt magas fokon:

- Erről persze nem Gupta tehet - állapította meg magában Daniel, amint éppen a fecskendőbe felszívott két ampulla Xavin injekciót, s vénásan beadta a coronaria-sclerosisban szenvedő betegnek. Gupta állandóan ostromolta az egészségügyi hatóságokat a jobb gyógyszerellátásért, és műszerekért, de mindig azt válaszolták, hogy nincs elég pénz. Gyakorlatilag csak akkor kaptak egy-egy új műszert vagy berendezést, ha ENSZ vagy UNIDO szállítmányok érkeztek.

Délután öt óráig Melton meg sem állt. A saját munkáján kívül áthívták a sebészetre konzultálni, sőt a nőgyógyászati pavilonban egy beteg asszonyt kellett belgyógyászati szempontból ellenőrizni, hogy kibírja-e a tervezett műtétet, mert mint megállapították a kollégák gyermekfej nagyságú miómája van, amit el akartak távolítani.

Amikor mindennel végzett, a zuhanyzóban átöltözött. Rágyújtott, néhány percre leült pihenni, aztán elindult, hogy Kunallal találkozzék.

A kapunál már várta a metáلكék Toyota Corolla, amelynek kormányja mögött Kunal ült. Amint észrevette a közeledő orvost, kiszállt, kezet nyújtott és barátságosan üdvözölte.

- Nem akartam a sofőrömet magammal hozni... Kettesben szerettem volna önnel találkozni és beszélgetni... ugye nincs ellene kifogása?

Beültek a kocsiba, s Kunal óvatosan, de elég sebesen haladt át a városon. Amikor már elhagyták Bombayt Melton megszólalt:

- Hova megyünk?

- Szeretném megmutatni magának a kígyófarmunkat!... Jó okom van rá... kérem, bízzék bennem... Testvérem, Navin ma Delhibe repült, így nem lesz aki zavarjon bennünket. Az örök pedig nem beszélnek, gyűlölik a bátyámat... Tudja kedves doktor úr, eddig én nem foglalkoztam a klán ügyeivel... kizárólag a tanulmányaimnak, az indiai művészettörténetnek szenteltem az időm... De most változott a helyzet... Navin gyilkos!!! Klánunk ezt nem tűrheti!... Ő tette el láb alól Amija Maharját is... Ma már tudom... A bosszú az ő lételeme...

Az út hátralevő részében a két férfi hallgatott. Kunal jobbra fordult a főútvonalról és egy keskeny ösvényen lassan hajtott végig. A nap már lebukott és az egész tájat hirtelen éjszakai sötétség borította be. Mintegy 10 perces út után, egy emeletes ház előtt álltak meg - megérkeztünk, parancsoljon - udvariaskodott az indiai férfi.

- Ha érdekli önt, megmutatom a kígyófarmunkat, ha nem, akkor felmegyünk az első emeleti szobába, ott nyugodtan beszélhetünk.

- Persze, persze, szeretném látni a terráriumot! Gondolom jó néhány érdekes kígyófajtát tartanak.

- Jöjjön utánam, előre megyek...

A méretektől, a hatalmas terráriumoktól Melton megdöbbsent. Nem így képzelte!

- Úristen! Hiszen itt annyi kígyó van, hogy ezek mérgeből akár dollármilliókat is lehetne szerezni, de embereket is megölni! - Eszébe villant, Gupta mozdulata a fecskendővel...

Lassan ment végig a termen, minden terrárium előtt megállt. Meglehetősen sok időt töltött az indiai kobra előtt, amelyből legalább százat látott.

- Kik fejik le a kígyómérget? S mit csinál Navin ezzel?

- Boldogan válaszolnék rá, de nem tudok. Soha nem kapcsolódtam be ebbe a munkába sem, de azt hiszem, hogy a kígyómérget eladja, de hogy és kinek, arról fogalmam sincs. Azt sem tudom, hogy kígyókból mennyi méreg jöhet össze!

- Nem lehet őket gyakorta megfejteni, a fajtáiktól függ mindez, átlagosan három és hat hónap között gyűlik bennük össze annyi méreg, hogy azt szérumként fel lehessen dolgozni. Nagyon érdekes, amit itt láttam, hálás vagyok önnek ezért. Indiában eddig még soha nem jutottam el kígyófarmra, pedig már Gupta főorvosnak is többször felvettem, hogy egy ilyen megtekintése a munkámhoz tartozna.

- Menjünk a szobámba, és ott beszéljünk!

Amint beléptek Melton látta, hogy Kunal mindent előre elkészített. Az asztalon gőzölgő tea, aprósütemények, gyümölcsök, egy másik tálcán konyak, gin és whiskys üvegek sorakoztak.

- Tölthetek?

- Igen, whiskyt kérek.

Mindketten felhajtották az italt, s Kunal azonnal mondanivalója közepébe vágott.

- Nem tudok szavakat találni, és eléggé megköszönni, hogy megmentette az életem. Ha ön nem jön be a szobába, Gupta beadja a mérget... Kis szünet után ismét folytatta: - Mikor Navin meglátott, leírhatatlan volt a meglepetése. Ezzel elárulta, hogy az életemre tör! A Ramesh klán villája a párszi-temető közelében van az óriási parkban. Én oda ritkán megyek, mert a Nehru park mellett van egy kis lakásom. Eddig ott nyugodtan tanulhattam és nem kívántam soha a klán ügyeibe bekapcsolódni. De most igen! - váltott élesre Kunal hangszíne. - Aztán elkezdtem a munkámat. Apám öreg barátját beavattam a titokba, mert tudtam, hogy ő is gyűlöli Navint. Így aztán tegnap este együtt átkutattuk bátyám szobáját, aki olyan meggondolatlan volt, hogy feljegyzéseit az íróasztal fiókjában hagyta. Ott találtam ezt - nyújtott át egy papírt Meltonnak.

- Nem tudom elolvasni, mert nem angol szöveg.

- Az első helyen az ön neve áll: Daniel Melton, aki Gupta ellen dolgozik... Második helyen számomra ismeretlen női név szerepel: Samantha Meigh, itt Parvati megbízásából kell lépni. A harmadik helyen az írás még négy indiai társamat sorolja fel, de gondolom önt ez már nem érdekli. Egyébként arról is meggyőződtem a többi feljegyzésből, hogy Navin igen széles körű kábítószercsempész hálózatot épített ki nemcsak Amerikában, hanem Nyugat-Európában is, sőt a kígyómérgekkel is kereskedik. Ha valaki az útjában áll, elteszi láb alól! Az ön személye doktor úr, veszélyes lehet Guptának, így került fel az ön neve a halálra ítélték listájára. Samantha Meigről nem tudok semmit és azt sem értem, hogy kerül kapcsolatba Parvati asszonnyal, nem hiszem, hogy prostituált lenne, miután a neve angolos.

Melton a fentiek hallatán úgy érezte, mintha megnyílna alatta a föld. Azonnal tisztán

látta, hogy Parvati megszerezte Samantha teljes nevét és felbérelte Navint, hogy ölje meg.

- Kérek még egy italt - remegett egy kissé az orvos hangja. Azon medítált, mennyit mondjon el Kunalnak, Parvati és az ő viszonyáról, valamint Samantha szerepéről. Aztán rájött, hogy a fiatalember segítségére szüksége van, hiszen a lány élete és a sajátja is veszélybe került.

- Csak azt nem értem - gondolkodott tovább -, ha Parvati elteteti Samanthát láb alól, miért akar engem is megöletni? Vagy ez utóbbi kizárólag Gupta és Navin együttes döntése?

A csend szinte tapinthatóvá vált, amikor Kunal megszólalt:

- Melton doktor, a klánt én fenn akarom tartani, de tisztességesen akarok kereskedni. Tudja, óriási földjeink, farmjaink vannak, de szerteágazóak az egyéb üzleti és pénzügyi érdekeltségeink is. Nem kívánom ezzel untatni önt, de elképzelhető, hogy később a segítségét kérem. Mondja csak Melton doktor, nem tudja, ki lehet az a Samantha Meigh?

Daniel néhány másodpercig habozott, aztán eldöntötte, hogy őszinte lesz a férfihez, így lassan és részletesen beszámolt Parvatihoz fűződő viszonyáról, amely évek óta tart. Majd ezután elmondta, hogy került Indiába, beszámolt a kórházban végzett munkájáról, végül kicsit akadozva ugyan, de elmesélte, Samantha Meigh-hez fűződő kapcsolatát. Semmit nem hallgatott el, csupán a Tükör Csarnokban történt gyilkosságokról nem szólt...

- Ez aztán végleg nem tartozik senkire - gondolta.

A két férfi annyira belemerült a beszélgetésbe, csak azt vették észre, hogy éjfél körül jár az idő. Mindenben megállapodtak, s Kunal hazavitte kocsiján Meltont.

43

Még másodszori elolvasás után is remegett Stephen kezében a néhány soros levél. "Mindent tudunk magáról!... A fiúkat szereti!... Elcsábította az öcsémet... Hetek óta az ön ágyában alszik... Ezért fizessen!!! Tegyen egy borítékba 10 ezer rúpiát, és holnap este helyezze az előcsarnokban lévő Siva szobor talpazatára! Ha nem ad pénzt megbánja!"

- Ki lehet ez a szemét? Samantha? Csak ő tud a kapcsolatomról! - Aztán elvetette ezt az ötletet, megpróbált logikusan gondolkodni. Azonnal rájött, hogy a lány természetéből fakadóan soha nem írt volna névtelen levelet. Azonkívül - töprengett magában a férfi - nem tudhatta, hogy a fiúnak van egy nővére is, aki a szomszéd étteremben a Rendez Vousban pincérnő. - De azt is nehezen tudom elhinni, hogy ő legyen a zsaroló, miután az öccse minden éjszaka 500 rúpiát kap tőlem, ami bizony hatalmas pénz az ittenieknek.

Le-föl járkált a szobában, de nem lett okosabb.

- A bankszámlámon igaz van 10 ezer rúpia sőt még több is, de ha egyszer engedek a zsarolásnak, akkor soha nem lesz vége! Egy ideig nem hívom fel Niránt a szobámba. Nem szabad odaadnom a pénzt, s a fiút is mellőzni fogom egy darabig - döntötte el. Vége a karrieremnek, ha erre fény derül - rázkódott össze, és olyan idegesség fogta el, amilyenhez hasonlót még soha nem érzett. Minden, amit eddig tettem semmivé foszlik, ha erre rájön valaki... Zsákutcába kerülök. Ivott, és hozzá két altatót is bevett, mert a felfokozott idegállapotában képtelen volt alvásra gondolni. Éjjel álmában megcsónkítva jelent meg élete első szerelme, a 18 éves szőke Peter Collins.

Reggel az egész csoport útra készen várta Stephent. Még soha nem fordult elő, hogy késett volna, most pedig mély karikákkal a szeme alatt, gömnyedt járással lépett be és köszöntötte a többieket.

- Reggeli után azonnal indulunk! A kocsink már a parkolóban van, a program szerint

ma az Ambernáthi templomban dolgozunk.

A reggelit szótlanul fogyasztották el, mindannyian kíváncsiak voltak az előttük álló feladatra. Stephen óvatosan vezetett, miután ő sem ismerte a környéket és nem akart eltévedni. Az agrai jelzőtáblánál elfordult, néhány kilométer múlva jobbra kanyarodott a Kalyari felé, és ott megtalálta a templomot jelző táblát.

Amikor a társaság megpillantotta a dekkáni templomépítészet csodálatos remekét, mindenki egy pillanatra megállt, hogy gyönyörködjék. A templom kis dombok között feküdt. A külső falakat díszítő figurák között India híres elefántjait, táncosokat, Siva élettársát, a kedves Parvatit és a félelmetes Kálit látták.

- Az itteni munkát egy nap alatt befejezzük, és új helyre megyünk - fordult társai felé Stephen.

A többiek igencsak meglepődtek, hiszen egy nap alatt még alaposan körül sem nézhetnek. Végül Samantha szólalt meg:

- Nem értelek Stephen. Ennek az egész munkának így nincs értelme! Csak kapkodunk és rohanunk...

- Samantha, ha akarod a kutatás irányítását, szívesen átadom neked. De unom, hogy mindenre megjegyzést teszel. Döntöttem, hogy az Ellóra és az Adzsantá barlangokban folytatjuk a munkát, amely körülbelül 200 kilométerre van Bombaytól. Megnyugtatlak benneteket, hogy az itteni szállásunkat nem mondjuk fel, hetenként kétszer visszajövünk a városba. Nem vagyok kíváncsi a véleményetekre!

A társaság meglepődött. Egy teljesen új tervet ismertetett Stephen, de senki nem akart vitába keveredni vele. Ezért mindenki hallgatott.

Késő este, mikor a kutatók vacsora után elköszöntek egymástól, Stephen a recepcióra ment és kérdezte:

- Nem kaptam levelet?

- Nem uram.

Hayter kissé megnyugodott, de még így sem érezte magát biztonságban.

Samantha a szobájában néhány soros levelet írt Danielnek, amelyben közölte, hogy változott a programjuk, mivel másnap reggel elindultak az Ellóra és az Adzsantá barlangokhoz, és csak három nap múlva jönnek vissza Bombaybe.

A reggeli indulásnál kicsit szűkösen értek el a kocsiban, mert mindenki egy kisebb csomagot is hozott magával tekintettel arra, hogy néhány napig a barlang körzetében maradnak. A kocsi ablakából élvezték a táj szépségét, ahogy megpillantották a híres Igatpuri üdülőhelyet, majd a felbukkanó Aurangábád városát. Itt megálltak és a Palace Hotelban elhelyezkedtek. Megállapodtak, hogy másnap hajnalban elindulnak az ellórai barlangokhoz, s ott a híres Kaliásza-templomban kezdik el a munkát. Ezt India egyik csodájának tartják, mivel a sziklaszobrászat legkitűnőbb mesterei alkották. A templom nevét a Kailásza-hegyről kapta, amely a monda szerint Siva lakhelye, s a világ legnagyobb monolit építménye.

- Remélem - fordult Stephen a kollegák felé -, holnap behozzuk az eddigi lemaradást.

Krissana dühösen járkált le-föl a szobájában. Eddigi kedvence, Siriluek teljesen megbolondult! Ha elmegy egy férfivel a szobájába, akkor is lógó arccal kerül elő, s a vendégek már nem is keresik a lányt!

- Bezzeg mielőtt megismerte azt a szélhámos Kunalt! Ő volt a legmenőbb lányom!!! Elcsavarta fejét az indiai, így nem sok hasznom van már belőle! Hiányzik nekem Manfa is, aki meglehetősen furcsa hangon telefonált Samut Sakhonból, s arra kért menjek oda... De minek? Egy héten egyszer is sok nekem az a kirándulás!!! Aztán még csak tetézi a gondom Buri! Nem akar velem szóba állni, pedig Navin ismét üzent, hogy újabb három emberét küldi ide, s arra kért, hogy bátyám soron kívül operálja meg őket. Szüksége van a három gengszterre, s Buri annyira megváltoztatja őket, hogy még az anyjuk sem ismerne rájuk. Nem akarok megalázkodni előtte - töprengett az asszony -, de úgy látszik másként nem megy! Sajnos szükségem van Parvatira és az indiai lányokra! Egy ehhez hasonló új kapcsolat kiépítése pedig hosszú ideig tartana. Bennük pedig, már amennyire, de megbízom...

Ekkor megfogant benne az ötlet, Sirilueket elviszi Burihoz. Testvére összeveszésük óta nem kereste fél a Kleopatra Szalont, pedig tudta, hogy bátyja kizárólag hozzá jár el időnként, és akkor egy-egy lánnyal tölti az estéit. Ezek az alkalmak nem voltak sűrűek, mivel Burit az életében csak a munkája érdekelte, a többi mind-mind mellékes volt számára.

- Azt hiszem, ha ezt a lányt előre kitanítom, és a fejébe verem, hogy kedves legyen a mélyen tisztelt bátyámhoz, így talán kibékülünk. Ez most nekem nagyon fontos! - Megnyomta az asztalon lévő csengőt és hívatta a lányt.

Amikor az I. Ráma Sebészeti Klinikára megérkeztek, már késő délután volt. Krissana tudta, hogy a műtéteket elsősorban délelőtt végzik, és abban reménykedett, hogy így több ideje lesz Burinak:

- Persze ki lát bele, abba a korhadt dinnye fejébe? - morgolódott az asszony.

Buri előtt az asztalon röntgenfelvételek sorakoztak. A főorvos olyan elmélyülten nézte azokat, hogy észre sem vette, amint Krissana a lányt maga után húzva belépett. Felpillantott és kérdően nézett a hűgára:

- Hát te mit keresel itt? - Aztán észrevette a feltűnő szépségű lányt: - Tálán egy beteget hoztál nekem?

- Nem. Ajándékot! Buddha ajándéka ez a lány! - sóhajtott Krissana. - Miután már hosszú ideje nem tisztelted meg házam jelenléteddel, így arra gondoltam, örülni fogsz a lányomnak. Az ő tudása felmérhetetlen... - hajolt meg, de közben a szemével Burira sandított. Észrevette, hogy azonnal megtetszett neki Siriluek.

- Ül le te vén boszorkány! Mennyi ideig akarsz ezt a Buddha ajándékát nálam hagyni?

- Ameddig akarsz! De ismerve az elfoglaltságodat reggel érte jövök.

- Hogy hívnak? - fordult Buri a lányhoz.

- Siriluek Mingmolee - hajolt meg kecsesen. Egész lényéből olyan üdeség és tisztaság áradt, amit Buri a prostituáltaknál még nem tapasztalt.

- Mióta vagy a húgom házában?

- Lassan egy esztendeje, de nem is tudom pontosan... Az idő úgy múlik, mint az imamalom pergése - udvariaskodott a lány, akit az asszony egész délután tanított. Bár Siriluek kirítt a többiek közül, mégis néhány fennkölt mondatot a főnökasszony a fejébe vésett, miután tudta, hogy Buri szereti a választékos beszédet.

- Menj ki lányom! Szeretnék beszélni a főorvos úrral. Itt hagyom nálad ezt az értéket, de reggel érte jövök. Rendben?

- Mit kérsz cserébe?

- Semmit!... Vagyis Navin szeretné három emberét ismét hozzád küldeni...

- No jó, majd beszélünk róla! Most szükségem van a pénzre, mert egy új elgondolásom született! Persze csak elméletben, a gyakorlati megvalósításhoz pénz kell! Sok pénz!

45

A férfi körülnézett, megállt, és ismételten elolvasta a hívogató feliratot: "Térj be vándor, örömed határtalan"

- Igen, jó helyen járok - állapította meg. Ahogy belépett az előcsarnokba azonnal észrevette, a már ismert 14 éves kislányt. Egyenesen hozzáfordult: - Emlékszel rám?

- Igen uram, boldog vagyok, hogy újból felkeresett, kérem szóljon a madamnak, mennyi ideig tart rám igényt.

Még a mondatot sem fejezte be, amikor festett hajú, ízléstelen öltözetű, hivalkodó mozgású asszony lépett a férfihez:

- Örülök, hogy ismét eljött, mennyi ideig szándékozik nálunk időzni?

- Sokáig... vagyis nem... Mondjuk két órát... - ezzel elővette a tárcáját és 300 rúpiát nyomott a nő kezébe. - Elég, ugye?

- Hogyne uram!

A lány már nem volt annyira visszahúzódó, mint az előző alkalommal. Bár mozdulatain még most is látszott, hogy kezdő a szakmában, de igyekezett a férfi kedvében járni. Amikor levetette leheletkönnyű száriját és meztelenül állt a szoba közepén, bordái kissé kilátszottak, a mellei olyan kicsik voltak, mint az éretlen alma.

- Töröld le a festéket magadról, utálok, ha a nők ennyire kikészítve bújnak a férfi karjaiba!

A lány bement a mini zuhanyozóba és ledörzsölte melléről a barnás színű fehérrel kevert különleges anyagot, majd arcáról és szájáról is lemosta a festéket. Amikor visszajött a szobába a férfi már az ágyban feküdt. Látta hogy így festetlenül még kisebb és fiatalabb a lány...

- Milyen jó, hogy őt választottam! Eddig még nem sok férfi karjában feküdt, de nem is fog! Szerencséje van, hogy ráakadtam.

A szeretkezés elég hosszú ideig tartott, mert a férfiban a vágy nem akart felizzani... A kislányka vékony teste nem keltett benne semmiféle erotikát, valójában nem is kívánta magáévá tenni. De ez is hozzátartozott a saját szertartásához.

- Jobb lesz neki az istenek mellett, mint itt a földi pokolban - nézegette a férfi az áldozatát.

A kislányon látszott, hogy nem élvezi a férfi ölelését. Bár próbálta a megtanult mozdulatokat és sóhajokat előcsalogatni magából, de valójában, amikor a férfi végre nehezen eljutott a csúcsra, a lány csak feküdt alatta, mint aki nem is létezik... Aztán átfordult, s a földre ledobott zakója zsebében kereste a kis szerszámot...

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és benyitott a madam:

- Uram, már több mint három órát töltött nálunk! A megállapodás két óra volt. Be kell tartanunk a rendet, a mi házunkban csak öt szoba áll a vendégek rendelkezésére...

A férfi felugrott és torkaszakadtából üvölni kezdett.

- Ezt a szemtelenséget! Mi az, hogy csak úgy betör ide. Hogy jött be?

- De uram, a biztonság miatt nálunk minden szoba ajtaja nyitva van és az előre

meghatározott idő után a kedves vendégnek távozni kell. Így egyben ellenőrizzük a lányokat is.

A férfi úgy érezte, majd szétveti a düh! Mérgében az asszonyhoz vágta az asztalon lévő poharat ám elvétette, s így csak a nő karja horzsolódott meg.

- Kifelé! Kifelé! Soha többet nem akarom a házamban látni. Micsoda viselkedés ez! Megőrült? Hogy képzeled ezt! A többi szobában is meghallják a maga üvöltözését. Mindössze két percet adok magának, hogy távozzon, különben értesítem a rendőrséget! - majd becsapta maga után az ajtót.

A férfi gyorsan magára húzta ruháját és átkokat szórt erre a házra, és egyben a lányra is.

- Na most befürödtem! Nem tehetek már semmit! Ez a szerencsétlen teremtés, aki jobb létre szenderülhetett volna, s nem kellene élete hátralevő részében pénzért árulni a szerelmet. Én csak segíteni akartam neki.

Köszönés nélkül kirobogott a szobából.

- Ide sem jövök többet! Eddig még a legjobb hely a Tükör Csarnok volt. Az egy szolid, disztíngvált ház, nem szólva arról, hogy az ajtót is bezárhatom... nem keres senki. Legközelebb oda látogatok. - Gyors léptekkel rohant az utcán a belső feszültsége nőtön nőtt, amikor rájött, hogy becsapták és "kötelességét" nem teljesíthette... Nem küldött senkit Sivához...

46

Janardan Rao és felesége Suvarna asszony már harmadszor látogatták meg Rinaldo Carpinit. Nagyon megkedvelték az olasz fiatalembert, aki lassan ugyan, de gyógyult, bár az orvosok még nem közölték vele, hogy sántítani fog. Rinaldo újságot olvasott és azon gondolkozott, milyen rossz, hogy hozzá nem jön látogató, mert tudta, hogy kollégái csak a hét végén érkeznek vissza Bombaybe. Igaz, Melton doktor naponta többször is átszaladt hozzá, de látszott rajta, hogy nagyon elfoglalt.

Az ajtón kopogtatás hangozott:

- Tessék - szólta Rinaldo.

Suvarna lépett be, kezében egy hatalmas tálcát tartott.

- Jó napot Carpini úr! Hoztam egy kis kóstolót, tudom, a kórházban nem a legjobb a koszt, s kollégái most nincsenek itt a városban.

Közelebb ment az ágyhoz, elővett egy hófehér aszalterítőt és elkészítette a betegnek a finomságokat. Sült csirke, hozzá négyféle saláta, paradicsomos sajtos spagetti, indiai édességek és gyümölcs volt a kínálat.

Rinaldo meglepődött, de egyben nagyon boldog volt:

- Végre valaki velem is törődik! - sóhajtott, s olyan szeretettel nézett az asszonyra, mint ahogy egy férfi a nővére szokott. Suvarna nemhiába a párszik családjába tartozott, nemcsak gazdag volt, hanem művelt, okos és jó nevelésű. Átérezte, hogy a szerencsétlen olasz fiatalembernek milyen sokat jelenthet a törődés.

- Én még Indiában nem ettem olaszosan elkészített spagettit!

- Kedves Rinaldo, ugye hívhatom így, egy étterem tulajdonosának mindent meg kell tanulnia. Egyébként - nevetett fel az asszony - a főszakácsom napokig tanulmányozott egy olasz szakácskönyvet.

Mire Rinaldo az édességekhez ért, elfáradt. Mióta megoperálták alig evett, mert a

fűszeres indiai ételektől egyre jobban fáj a gyomra, s már sem rizsre, sem halra ránézni sem tudott.

Amikor befejezte a falatozást, Suvarna mindent összeszedett, a maradékot becsomagolta és becsöngette az ápolónőt.

- Lányom, a maradékot add oda az utcai koldusoknak, vidd a tálat is! - Aztán egy széket húzott a férfi ágya elé és halkán kérdezgetni kezdte munkájáról.

Rinaldo hosszú idő óta először érezte a nyugalom légkörét. Az asszonyból olyan kedvesség és báj áradt, hogy gyorsan feloldódott, és csak azt vette észre, hogy gyermekkoráról, római életéről, otthagyt szerelméről mesél. Suvarnának bevallotta, hogy igencsak megbánta, amiért eljött Indiába.

- Az egész légkör, amit a főnök maga körül teremt egyszerűen elviselhetetlen. Ezért úgy gondolom, ha felgyógyulok, mindent itt hagyok, felbontom a szerződést és visszamegyek Rómába. Csak már jobban lennék! Az orvosok nem mondanak semmit, a lábam még mindig fáj... Remélem, előbb-utóbb majd futok.

Suvarna már tudta, hogy a férfi egy életen át sántítani fog, de nem akarta megmondani neki. Úgy gondolta, jobb lesz, ha mindezt egy orvos magyarázza el.

- Kérem - könyökölt fel az ágyon Rinaldo -, most meséljen magáról. Egyszer a kollegáimmal megnéztük a párszik temetkezési helyét és bevallom, hogy kegyetlenek, félelmetesnek és borzasztónak találtam. Azok a hatalmas keselyűk, a halott meggyalázása... Bocsásson meg a mondataimért.

- Persze, egy európai embernek ez valóban furcsa. De a mi vallásunkból fakadóan, tudja zoroasztrianizmusnak hívják, az igazság ösvényén úgy kell járnunk, hogy ezt nemcsak szóban mondjuk el, hanem a tetteinkben is ezt követjük! Azt is elárulom önnek, hogy a párszik jócselekedete nem korlátozódik kizárólag a velünk egy hitet vallókra. Mi egyistenhívők vagyunk, s szent könyvünk, a Zend Aveszta, a jó és a rossz közötti harcot írja le, valamint az ember szerepét ebben a konfliktusban. Mi - tette hozzá az asszony - a templomainkban őrzött tűzzel az isten fogalmát tiszteljük, amely szerintünk ember által nem ábrázolható!

Rinaldo elgondolkozott a hallottakon. Rájött, hogy Suvarna vallása szerint cselekedett, amikor ilyen gondosan és kedvesen ellátta finomságokkal.

Az asszony, mintha kitalálta volna a gondolatát, kicsit pirulva csak ennyit mondott:

- Nemcsak a párszi vallás vezetett, amikor meglátogattam!

A csöndet Melton betoppanása szakította meg. Daniel, orvos lévén nem kopogtatott, hanem szélesre tárta az ajtót és kedvesen kérdezte:

- Jobban vagy Rinaldo? Holnap levesszük a kötést a lábadról, előtte szeretnék beszélni veled, ha nem zavarlak.

Ekkor pillantotta meg az elegáns Suvarna Raot.

- Bocsásson meg, a félhomályban nem vettem észre. Örülök, hogy látom. Hogy van?

- Köszönöm az érdeklődését doktor úr - hajolt meg Suvarna. - Jöjjön beljebb, nekem már úgyis mennem kell. - Majd a beteghez lépett és csak ennyit mondott:

- Kedves Rinaldo, imádkozom az én istenemhez, hogy gyógyítsa meg magát - ezzel kiment a szobából.

Melton tudta, hogy nehéz percei lesznek, mert a sebészkollegák őt kérték fel, mondja meg Rinaldonak, hogy sántítani fog.

- Daniel! Mondd meg az igazat! Valami baj van a lábammal?

Melton részletesen, laikus számára is érthető módon elmondta a sérülését és a műtétet.

Mikor Rinaldo meghallotta, hogy sántítani fog, zokogás rázta meg. A hír sokkot váltott ki a fiatalemberből.

Melton hozzálépett, átölelte:

- Még mindig szerencséd volt, s egy kis bicegéssel még hosszú életű lehetsz! - vigasztalta barátját.

Amikor kiment a szobából megkereste Sharad Yargop adjunktust és elmondta, hogy Rinaldo sokkot kapott, javasolta adjanak neki altatót.

Buri nézte a lányt. Siriluek elszundikált. A szobában égett a kislámpa, amely meleg fényével még bársonyosabbá varázsolta a lány bőrét.

- Valóban szép ez a teremtés, csak egy kicsit soványka! Meg kellene hizlalnom... - ízlelgette a gondolatot: - Át lehetne változtatnom... Főlé hajolt és akkor hirtelen eszébe jutott régen dédelgetett álma. - Most megvalósítom és egy új lányt varázsolok... - Már elképzelte gondolatban, hogyan folytatja le a műtétet, milyen változtatásokat csinál az arcán és a testén. Egyre izgatottabb lett!

Óvatosan felkelt az ágyból. Öntött magának egy ujjnyi konyakot, rágyújtott és tovább vizsgálgatta a lányt, ahogy telt az idő, egyre megvalósíthatóbbnak tartotta ötletét...

- Olyan leszek mint Buddha! Új életet alkotok, új embert varázsolok elő! - Szemében megvillant egy láng. - Akkor az enyém lesz örökre! Sőt!!! Senki sem fog ráismerni. Krissanával elintézem a dolgot. Kora reggel ez lesz az első teendőm. A lányt itt tartom, nem adom vissza, kell nekem... de nem így... csinálok belőle egy kicsit teltebb arcú és alakú szépséget! Ne féj drágám, nem fogsz érezni semmit! - hajolt Siriluek felé, aki még mindig aludt.

A sebész egyre izgatottabb lett.

- Lehet, hogy életem nagy vágya most válik valóra! Ha Krissana nem hozza el ezt a lányt, talán soha nem csináltam volna ilyen műtétet! De most már tudom, Buddha segít nekem!

Újból töltött magának egy konyakot és átment a másik szobába. Az íróasztalából vastag feljegyzéseket vett elő és tanulmányozni kezdte. Tollal egy fehér papírra számokat írt fel, aztán elmerült ezekben. Nem vette észre, hogy közben a lány felébredt és a nyitott ajtón belépett hozzá.

- Uram - hajolt meg Siriluek -, felöltözhetek? Látom már a reggeli fényeket, Krissana asszony mondta, korán értem jön.

Buri annyira elmerült vázlataiban, észre sem vette a belépőt.

- Mi van? Mi van? - kérdezte. A lány megismételte a mondatot.

- Ne számárkodj, a testvéremmel megbeszélem, egy darabig nálam maradsz.

Siriluekból elemi erővel tört fel a zokogás. Egy pillanat alatt eszébe jutott, hogy Kunal embere a Kleopatra Szalonban keresi majd, és így indiai szerelme üzenetét nem kaphatja meg!

Könnyes arccal fordult a férfihez:

- Meddig kellene itt maradnom?

Buri haragra getjedt:

- Nem tudom még! Ez nem a te dolgod! Krissanával mindent elintézek. Örülhetnél, hogy éjszakánként nem kell idegen férfiak ágyába bújni! Te szerencsétlen! Nem vagy tisztában velem, hogy Buddha lenézett rád, és megsegített! Nemhiába küldött hozzám... - majd kicsit csendesebben folytatta: - Nem tudom milyen leszel! De szép, nagyon szép, az biztos!

- Az úr mit akar? - kérdezte ijedten a lány, aki nem értette az elhangzottakat. - Nem kell nekem új ruha és cipő! Mindenem van! Nem maradok itt! A főorvos úr meglátogathat a Kleopatra Szalonban, mindig rendelkezésére állok! - fogta könyörgőre Siriluek a hangját. - Én ott akarok maradni! - kiáltotta Buri felé, aki gúnyosan nézte a lány kitörését.

- Milyen szép lesz - sóhajtott magában. - Az arccsontjai szélesebbek lesznek, a karja és a lába teltebb, a többin még ráérek töprengeni. Ő lesz életem első olyan embere, akit teljesen átváltoztatok, saját ízlésem szerint!...

- No aludj még! Meglátod, milyen jó dolgod lesz nálam. - Ezzel felállt és kulcsra bezárta az ajtót.

- Ha megjön Krissana, okosan kell vele beszélnem... A lány átváltoztatását neki sem mondom el!... Majd akkor látja meg, ha kész lesz a remekművem...

Reggel nyolc órakor Krissana belépett a főorvos hivatali szobájába.

- Jó reggelt Buri, hogy mulattál az éjszaka?

- Jól, csak fáradt voltam. Tegnap két nehéz műtétet végeztem el, így nagyon nehezen élveztem a lánykád nyújtotta örömeit. De van egy ötletem, hagyd itt nálam Sirilueket egy rövid időre...

- Megőrültél? Ezt meg hogy gondold, hiszen a Kleopátra egyik fő oszlopa! Ilyen okos és szép lányt keveset találsz egész Bangkokban! Dehogy hagyom. Mikor lányra van szükséged, vagy gyere el hozzám, úgy, mint eddig! Vagy házhoz szállítok egyet - mosolyodott el Krissana, aki látta a férfin, hogy ugyancsak ragaszkodik a lányhoz.

- Navin mikor küldi az embereit?

- Ha beleegyezel és vállalod a műtétet, még ma telefonálok neki, s a héten megérkeznek a pacienseid.

- Jó, rendben. A honorárium a szokásos. Megfelel

- Hogyne, hogyne! No, hol van a lány, már viszem is magammal...

- Azt nem! - csattant Buri hangja. - A lányt, itt hagyd nálam, s majd ha én jónak látom visszaviszem hozzád!

- S mennyit fizetsz mindezért?

- Semmit! Örülj, hogy szóba állok veled, s az indiai ügyfeleidet ellátom!... No most már eredj! Nem érek rá! Nemsokára megkezdem a reggeli vizitet. A lányt pedig felejtsd el... egyelőre... majd meglátjuk...

Krissana töprengett mit tegyen. Aztán arra gondolt, Buri úgyis egy-két nap múlva megunja a lányt és visszaküldi. Ezért pedig kár ilyen nagy felhajtást csinálnia... Elkészöntek egymástól s az asszony egyenesen Samut Sakhonba vitette magát.

Nem várta senki, mert Wat Bungot nem értesítette előre jöveteléről. Így aztán saját kulcsával kinyitotta a kaput s elindult az első emeletre. A ház kihaltak tűnt a délelőtti órában, s az asszony meglepődött, hogy senkivel nem találkozik. Aztán feltűnt Wat Bung, aki a hajánál fogva vonszolta az egyik indiai lányt és üvöltve kiabált vele: - Te kis rohadt szemét! Meglestél ugye? De ezt nem úszod meg! Mióta figyelsz?

A lány csak zokogott... Krissana látta, hogy Wat Bung elengedte a lányt, s akkorát rúgott bele, hogy az összeesett a folyosón.

- No most megkaptad a magadét! Nem jut többet eszedbe, hogy utánam leskelődj! Elteszlek az útból! Majd te is megkapod a magadét mint... - s ekkor megpillantotta a felé közeledő Krissanát. Arcából kifutott a vér, s nem tudott megszólalni!

- Mi a fene történik itt? Bung, beszélj! Mit műveltél ezzel a szerencsétlennel?

A férfi úgy nézett a főnöknőre, mintha kísértetet látott volna... Aztán lassan, halkán szólt:

- Megsértette a házirendet!

- Ezt meg hogy érted?

- Nem akart az egyik vendéggel felmenni a szobába - habogott Wat Bung, de látszott rajta, hogy hazudik, s nem tud egy épkezláb mesét kitalálni.

Ekkor a folyosó túlsó végéről megérkezett a 21 éves Manfa. Mikor észrevette a

jelenetet, azonnal tudta, hogy miről van szó. Magában egy fohászt mormogott Buddhának, hogy Krissana váratlanul megjelen, s így neki is alkalmá lesz beszámolni mindenről! Közben az indiai lány feltápászkodott, az ütéstől és az eséstől kék arccal ment a fürdőszoba felé. Wat Bung pedig úgy állt ott, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Képtelen volt eldönteni, mit tegyen. Végül Krissana emelkedett a helyzet magaslatára, mert így szólt:

- Lemegetek a szalonba. Hozass nekem és Manfának teát és süteményt! Majd szólok, ha beszélni akarok veled - aztán megfogta a lány karját, és magával vitte.

A hallban Manfa asszonya füléhez hajolt:

- Itt nem tudok beszélni, Wat Bung miatt, de fontos mondanivalóm van! Visszamennék önnel Bangkokba, ha ez így megfelel...

- Rendben.

Miután az asszony megbízott Manfában, eldöntötte, hogy amíg tisztázódnak a pihenőház körüli zavarok, a lányt visszaviszi a Kleopátrába.

- Aztán majd meglátom!... Talán rövidesen megérkeznek az indiai lányok is... Érdekes, a férfiak mennyire szeretik a más... a másban rejlő ígéretüket... Pedig szerintem - folytatta a gondolatsort - a thai lányok szebbek, mint az indiaiak... De hát kell a más, a változatosság!...

48

Melton boldog volt. Néhány perccel ezelőtt telefonált Samantha, hogy ismét Bombayben van, s találkozhatnak. A férfi szabad volt, így megbeszélték, hogy Daniel a kórházból egyenesen hazamegy, ott várja a lányt. Útközben finomságokat akart vásárolni, italt, süteményt, sajtot, csirkét, salátát, hogy vacsorát is készíthessen mindebből a lány tiszteletére. Magára kapta a vászonkabátját, amikor megszólalt a telefon:

- Melton.

- Segíts! Gyere azonnal! Nilam Gorhe, tudod, akit Sita temetése után vásároltam, a szobájában fekszik!... Úgy mint a többiek! Gyere, gyere, ne hagyj cserben! - mondta Parvati, kapkodva véve a levegőt...

- Nem! Nem megyek! A múltkor megtettem neked! De vége! Értesítsd a rendőrséget!

- Jönnöd kell! Muszáj! Nem hagyhatasz cserben, mert megbánod! - vált fenyegetővé a hang.

- Ez a harmadik gyilkosság! Értsd meg Parvati, téged terhel a felelősség!... Az az örült nem áll meg!... Tovább folytatja... Nem működök többet közre! - ezzel letette a telefont és kisietett a szobából.

A vásárlást gyorsan elintézte. Taxiba ült és igyekezett haza, hogy mindent előkészítsen. De a telefon után a jókedve elszállt, biztos volt benne, hogy az asszony a Tükör Csarnok hírneve miatt nem fogja a rendőrséget bevonni. De mint orvos azzal is tisztában volt, hogy ez az örült elme újból és újból lecsap és ártatlan fiatal lányok kerülnek a karmai közé.

- Lehet, hogy más nyilvánosházban is garázdálkodik, de senki nem meri jelenteni a rendőrségnek? Persze nem az én feladatam - gondolta magában. Mégis rossz érzése támadt attól, hogy orvos létére nem tesz semmit a gyilkosságok megakadályozására.

Samantha ígérete szerint hat órakor megérkezett. A lány az elmúlt napok alatt lefogyott, szeme karikás volt, látszott rajta, hogy sokat dolgozott és fáradt lehet...

- Drágám? Nagyon hajt benneteket Stephen?

- Igen is, meg nem is. Van amikor még éjjel 1 órakor is írjuk a jegyzeteket és

egyeztetjük a különböző Siva szobrok keletkezésének és a vallástörténeti kutatásának összefüggéseit. Máskor reggel elmegy, mi pedig 10 óráig várjuk a szállodában... Hogy ilyenkor hol van, és mit csinál, fogalmam sincs, de a hangulat pocsék! Egyszerűen érthetetlen a viselkedése. Még a kutatásban is összevissza keveri a beszerzett adatokat... Nem akarlak untatni a részletekkel, már alig várom, hogy befejezzük ott a munkát! Az egész valahogy olyan zűrzavaros...

Melton nem vette fel a telefont, pedig percek óta csörgött. Tudta, hogy Parvati keresi.

- Daniel, miért nem veszed fel a telefont? Nem hallod, hogy hosszan csöng? - szólta ki a konyhába a lány, amíg Melton a vacsorájukat tálcára rakta.

- Vegyem fel? - kérdezte Samantha amikor újból megszólalt a készülék.

- Nem! Nem! Senki és semmi nem érdekel!... Egyedül szeretnék maradni veled...

A lány a hanghordozásból érezte, hogy itt valami más is van, amiről Melton nem akar beszélni! A vacsorát újból megszakította a telefon berregése. Daniel végül felállt, és beleszólt a kagylóba:

- Melton beszél.

- Daniel nem hagyhat sz cserben, mert megbánod! Tudom, hogy az angol nő van nálad! Ezért nem törödsz velem!... De ezt nem teheted! Azonnal gyere ide!...

- Nem és nem!

- Ez az utolsó szavad?

- Igen! - ezzel letette a készüléket.

Samantha kérdően nézett rá.

- Nem akarsz nekem valamit elmondani? Tudod Daniel, jobb lenne, ha beavatnál ebbe a furcsa "telefonjátékba"! Bennem megbízhatok!... Valaki zsarol? Vagy fenyeget?

Melton nem tudta eldönteni elmondja-e a lánynak Parvatit és a Tükör Csarnokot, vagy inkább hallgasson róla. Aztán odalépett és átölelte:

- Ne törődjünk semmivel és senkivel! Gyere! - fogta át még szorosabban és a hálószoba felé húzta.

Egy időre elfeledkeztek a világról csak egymás szerelmét és vágyát élvezték, amely mindent elsöprő izzó lávafolyamként száguldott végig testükön... Samantha a beteljesülés percei után is úgy érezte, hogy megismerte a mennyországot, s nem kívánt visszatérni a földre... Újból és újból szeretett volna száguldani Daniellel, s a vágy tüze még mindig égette testét. Ám a férfi a lány simogatása elől szinte menekülve felkelt és hozott egy-egy pohár italt és cigarettát.

- Drága szerelmem! - fordult Samantha felé. - Nem akarok minden részletet elmondani neked, csak arra kérek, ha bárki hív, hogy menj el a Tükör Csarnokba, ne tedd! Ha rám hivatkozik az illető, ne hallgass rá!

- Mi az a Tükör Csarnok?

- Bombay legelőkelőbb nyilvánosháza! Főnökasszonya évekig a szeretőm volt - sóhajtott Daniel. - Ezt meg kellett mondanom, mert féltetek...

- Hogy hívják?

- Parvati Kohli.

- Hány éves?

- Most lesz 35, de nem látszik rajta. Amikor megkértél arra, hogy próbáljam kideríteni, hogy Rinaldo Carpinit kik és miért rabolták el, akkor is hozzá fordultam...

Samantha hallgatott. Hirtelen elszállt az öröme, s szívébe valami mérhetetlen keserűség költözött. Aztán kis idő múlva rájött, hogy Danielnek valójában nem tehet szemrehányást,

hiszen Londonban ő sem élt szűzi életet... Mindez kettőjük találkozása előtt történt!... Azt már nem akarta megtudni, hogy a férfi találkozik-e most is Parvival, mert néha jobb a bizonytalanság, mint a biztos rossz!

- Ha szeret - folytatta a gondolatsort -, úgyis előbb-utóbb otthagyja a nőt. Ha pedig futó kaland vagyok számára, úgysem tehetek ellene semmit! - Mikor mindezt végiggondolta, kicsit megnyugodott, de a lelkében lévő szomorúság nem szűnt meg.

Melton nem mondott többet a lánynak. Nem akarta semmibe belekeverni. Már nagyon bánta, hogy Kunalnak nem mesélte el a két lány meggyilkolását, mert a férfiben megbízott. Most először életében egy rossz, kellemetlen balsejtés ütött tanyát a szívében...

- Mi van akkor ha Parvati bosszúból engem feketít be a rendőrségnél? Mindkét lányt én vizsgáltam meg! - Összerázkódott. Eldöntötte, hogy másnap felkeresi Kunal és tőle kér tanácsot, mit tegyen.

49

Kunal már négy órája tanácskozott az embereivel. Azokat a megbízható szakértőket hívta össze, akik nem értettek egyet Navin politikájával. A Ramesh klán régi öregjei igencsak kedvelték a fiatal férfit. Valójában összeesküvést szöttek Navin ellen, amelynek lényege az volt, hogy az egész szervezetet átalakítsák, s a törvénybe ütköző tevékenységét megszüntessék.

- Mi lesz az emberekkel, akik ebből éltek? - kérdezte az egyik indiai férfi, aki még csak a hatvanas éveinek elejét taposta, de úgy nézett ki, mintha nyolcvan felé járna. Még gyerekkorában került a klánhoz és azóta is egyik bennfentes volt. Ő sem bízott Navinban, azt viszont elismerte, hogy érti a dolgát. - Igaz, a módszerei számomra sem elfogadhatók, de tény, hogy mindig újabb és újabb pénzforrásokat biztosít a klánnak.

Hosszas vita után megállapodtak, hogy a kábítószer exportját fokozatosan csökkentik, majd később felszámolják és helyette más üzletágakat keresnek. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

- Itt Kunal Ramesh beszél.
- Melton doktor vagyok.
- Helló Daniel, csak nincs valami baj?
- De igen, nagyon sürgősen beszélnem kell veled!
- Menjek be a kórházba?
- Ne, inkább a kórház utáni első utcában várlak egy óra múlva. Megfelel?
- Igen, ott leszek.

Amikor Kunal észrevette a felé közeledő Danielt, a férfi mozgásából és az arcáról is látta, hogy baj van. Az üdvözlések után Kunal elindította autóját és szó nélkül Bombayből kifelé haladt. Elérték a Csaupatti partot, ott leállította Kunal a kocsiját és az orvoshoz fordult:

- Itt beszélhetünk, nemigen találkozunk ismerősökkel. Mondd már végre, miben segíthetek?

- Szeretném tudni, hogy a bombayi rendőrség mennyire alapos és körültekintő...
- Hogy érted ezt? Csak nem keveredtél valamibe bele?
- De igen. Az lesz a legjobb, ha mindent elejéről kezdek.

Daniel elmesélte, a két lány meggyilkolását és azt a gyanúját is, hogy ezeket előre alaposan kitervelték, sőt azt is hozzátette, hogy a gyilkos anatómiai ismeretekkel

rendelkezhetett. Aztán részletezte az áldozatok megtalálásának körülményeit, azt is, hogy Parvati könyörgésére nem jelentette a rendőrségnek a gyilkosságokat.

- Szeretted még azt az asszonyt, vagy csak Samantha létezik számodra? Az a véleményem, hogy Parvati bosszút forral ellened. Nem volt okos, hogy a harmadik lány gyilkosságához nem mentél el, akkor azonnal értesítened kellett volna a rendőrséget. Ha most ezt Parvati megteszi, bizony barátom téged is belerángathat az ügybe - medítált az indiai férfi, aki rájött, hogy Melton doktor nagyobb bajban van, mint ő gondolta.

Mindketten némán ültek a kocsiban, csak cigarettájuk parazsa világított. Aztán Kunal törte meg a csendet és néhány szóban beszámolt az orvosnak a klán átszervezési terveiről, persze a részletekről, a pénzügyi tranzakciókról gondosan hallgatott, mert megbízott ugyan az angol orvosban, de az embereit még neki sem akarta kiszolgáltatni.

- Most egyébként is Melton van bajban, az ő gondját kell megoldanunk - töprengett Kunal. Majd halkán ennyit mondott: - Én a helyedben most azonnal elmennék Parvatihoz és tisztáznám kettőtök kapcsolatát. Ugyanakkor megtudnám tőle, értesítette-e a rendőrséget? Ez nemcsak a saját érdeked, hanem Samantháé is. Azt tanácsolom, Parvatira vigyázz! Mindenre képes! Tudtad te azt, hogy indiai lányokat ad el Thaiföldön?

- Jézusom! Nem! Hidd el fogalmam sem volt róla!

- S mi minden lehet még amiről semmit sem tudsz! Most azonnal elviszlek a Tükör Csarnokhoz, önts tiszta vizet a pohárba. Ha bármi bajod támadna, azonnal értesíts, egyik emberem ott fog kószálni a közelben.

- Honnan fogom megismerni?

- Az illető, akiben megbízom szikh vallású férfi, és ennek megfelelően öltözködik.

- De Kunal, Bombay utcáin ezer és ezer szikh öltözetű férfi sétál.

- Rendben, akkor megkérem, hogy a fejére sötétkék turbánt tegyen és a jellegzetes rövid nadrágja, amelyet a lebernyeg alatt visel, ugyanolyan színű legyen. Azonkívül elárulom a nevét is: Guru Garad Szingh. Mint tudod a szikheket mindenhol Mr. Szingh néven emlegetik, ugyanis valamennyiüket így hívják. A szó orosz-lánszívűt jelent, s a személynevük különbözteti meg őket. De ne félj, ő is figyel rád, olyan mint a párduc, téged pedig ismer.

- Honnan?

- Amikor a kigyófarmon találkoztunk, ő volt a testőröm!

- Ezt nem értem. Hiszen senki nem volt velünk...

- Daniel, még ennyi év után sem ismered az indiaiakat? A bizalmuk a fehérek iránt meglehetősen gyenge lábakon áll.

- Te sem bízol bennem, Kunal?

- Dehogynem, de téged is bárki követhetett. Most azonban ne erről beszéljünk, menj el Parvatihoz. Az indiai nők féltékenysége leírhatatlan. Ezt szegény megboldogult anyámtól tudom, az asszonyok mindenre képesek!

Elindította kocsiját és a Tükör Csarnoktól egy utcányira megállt. A kiszálló Danielnek csak ennyit mondott:

- Ganésa, a bátor istenség, a bajok elhárítója vigyázzon rád! - ezzel otthagya Melton.

Parvati jó negyed óráig várakoztatta az orvost. Mikor Melton belépett az ismert szobába, meghatottság vett rajta erőt, hiszen éveken át kellemes órákat töltött el itt...

- Foglalj helyet Daniel, máris hozatom a vacsoránkat - szólta Parvati, aki mindent úgy akart tenni, mint régen, szerelmük hajnalán. Az asztalra finomabbnál, finomabb falatok kerültek, Daniel kedvenc italai és erős kávéja. A vacsora alatt közömbös dolgokról

beszélgettek, elsősorban az asszony tartotta szóval vendégét. Aztán közük telepedett a csend. Melton nehezen szánta rá magát, hogy kifaggassa Parvatit, s már már azon medítált, hogy távozik, amikor az asszony kicsit élesebb hangon szól hozzá:

- Szegény kis Nilam Gorhe meghalt! A rendőrségnek jelentettem a balesetet. A te neved is bediktáltam, mégpedig azt, hogy a halál okát szívbénulásban állapítottad meg!!!

- Megőrültél? - ugrott fel helyéről Melton. - Hiszen én nem is láttam azt a szerencsétlen kislányt! Miért kevertél bele ebbe az ügybe? Én nem mondtam neked diagnózist!

- Dehogynem kedves Daniel. Sőt a lány anyjának is! Együtt mentünk el a faluba, az anyja ha kell mindenre megesküszik...

Az orvos lerogyott a fotelba... Tudta, hogy összeesküvés áldozata lett.

- Parvati, te tönkre akarsz tenni! Én nem tudok semmiről, semmit! Mi köze akkor a rendőrségnek az ügyhöz, ha orvost hívtál a lányhoz, mint mondtad?

- Ó kedvesem, ez igen egyszerű! A történet teljesen hihetőnek hangzik. Tilak Solanki főfelügyelőt elhívtam és elmondtam neki, hogy a Vasdi faluból származó Nilam Gorhe hirtelen rosszul lett... Téged is hívtalak, mint orvost, miután évek óta szoros szálak fűznek össze bennünket - hallgatott el egy percre az asszony, s arcán gúnyos mosoly terült szét. Aztán folytatta: - Te eljöttél, megvizsgáltad a kislányt, beadtál neki valamilyen injekciót, sajnos nem vagyok orvos, így nem tudom, hogy mit, de Nilam a te kezelésed után két órával meghalt! A halál okát is te mondtad meg! A rendőrségnek pedig azért szoltam, mért előzőleg Sitánál is te diagnosztizáltad a szerencsétlen állapotát, amikor meghalt. Arra kértem a felügyelőt, hogy beszéljen veled. Még nem keresett fel? Kicsit furcsállom, hogy ilyen gyakran halnak meg a lányok szívbénulásban, és minden esetben te voltál jelen...

Daniel arcába temette a fejét, és úgy érezte menten elájul. Forogni kezdett vele a szoba, képtelen volt egyetlen mondatot is kimondani. Szorongató, fojtogató keserű düh és harag tört fel belőle, amely egyben megbénította a nyelvét is... Ha ez így igaz lenne, végem van! Parvati miatt börtönbe kerülhetek, onnan senki nem hoz ki! Még tárgyalás sem szükséges az elítélésemhez, Gupta kapva kap az alkalmon, hogy megszabaduljon tőlem! Uram! - fohászodott - segíts meg! Hiszen te tudod, hogy ártatlan vagyok... Nem követtem el semmit, nem is láttam azt a lányt... Igaz, már az előző két esetben jelentenem kellett volna a rendőrségen, de Parvati miatt nem tettem....

- No ne keseredj el annyira! - váltott kicsit kedvesebbre az asszony. - Ha megfelelő pénzt teszek le érted a rendőrségen, nem folytatnak majd vizsgálatot ellened. Ezt megígérem. Cserében azonban én is kérek tőled egy apróságot...

- Mi legyen az? - emelte fel fejét Daniel.

- Soha többé nem beszélhetsz, nem találkozhatsz az angol nővel! Vissza kell jönnöd hozzám! Vásárolok neked egy magánkórházat itt Bombayben, te leszel a főnök és kutathatsz kedved szerint. Már mindent elterveztem! Nem szabadulsz meg tőlem! Vagy én, vagy a börtön! Remélem, tudod mit választasz! - nevetett fel az asszony és a hangja olyan kísérteties volt, hogy Daniel hátán a hideg futott végig. Képtelen volt gondolkozni. Ezért felállt és csak ennyit mondott:

- Rövidesen eljövök és megmondom, mit határoztam...

Amikor Melton kilépett a kapun, egy turbános, szakállas férfi lépett hozzá:

- Ön Daniel Melton?

- Igen.

- Kunal Ramesh küldött, elviszem hozzá.

- Majd leintett egy taxit és bement a címre. A repülőtérről felé száguldottak, itt már feltűntek Bombay igazi nyomortanyái, amelyekhez hasonlókat csak afrikai országokban lehet látni, azokban, ahol naponta százezrek halnak éhen. Az autó a Reed Line felé fordult, ahol az egyetlen úr az éhség és a nyomor, és az itt élőket csupán egy érdekli: enni akarnak, mégpedig azon az áron is, hogy testvérük vagy anyjuk néhány rúpiáért prostituált lett. A fények kezdtek elszunnyadni a házakban, s az útszéli kis tűzhelyek mellett csak a hamvadó parázs világított. Daniel nem kérdezett semmit. Mikor elhagyták a negyedet, a kocsit egy hatalmas parkban lévő kastélynak is beillő épület kapuján hajtott be.

Ahogy beléptek az előcsarnokba, minden üres volt. Egyetlen bútordarab, szőnyeg, kép vagy szobor sem volt az óriási helyiségben. Az első emeletre mentek. A harmadik ajtó előtt megálltak, amely mint egy vezényszóra kinyílt és Kunal lépett ki rajta. Intett a kísérőnek, aki azonnal eltűnt, majd Meltonhoz lépett és barátian átölelte. Betessékelte az üres szobába. Daniel meglepődve körülnézett:

- Te itt laksz?

- Nem, dehogynem! Ma délután vásároltam ezt, majd az új klánt akarom ide telepíteni. De nem ezért hívtalak ide, hogy erről beszéljünk. Tudtam, hogy Parvati miatt bajba kerülsz. Miután újból és újból végiggondoltam mindent, rájöttem, hogy segítségre lesz szükséged.

- Bizony - sóhajtott Melton -, a segítségre nagyobb szükségem van, mint te gondolnád! - Részletesen elmesélte az asszony fenyegetését, a rendőrségnek beadott meséjét. - Lehet, hogy már a lakásomon várnak rám - folytatta Daniel.

Kunal elgondolkozott. Tudta, hogy orvos barátját Parvati jócskán bemártotta a főfelügyelőnél. Miután fehér emberről van szó, mindennek alaposan utánanéznék.

- Az asszony jól összekeverte az igazságot és a hazugságot, nagyon nehéz lesz ebből a csávából kihúzni Meltont.

- Nézd csak Daniel! Én segítek neked abban, hogy ne kerülj előzetes letartóztatásba. Ehhez neked is hazudnod kell, mégpedig azt, hogy csak Sitát vizsgáltad meg és a diagnózisod helytálló volt. Miután nálunk Indiában nincs boncolás, a halottégetés után pedig senki nem tudja megállapítani a halál igazi okát. Reggel mindenesetre beszéllek a család ügyvédjével: Öreg róka, mindenkit ismer a rendőrségen... Most hazaviszlek, próbálj aludni.

50

Tilak Solanki fiatal kora ellenére egészen a főfelügyelő rangig vitte. Igazságos, okos és tárgyilagos ember volt, aki a jogi egyetem elvégzése után került a rendőrségre és szédületesen gyors karriert csinált. Rengeteget dolgozott, s nem a családja, hanem a munkája volt életének fő rugója. Nősülésre még csak nem is gondolt, szüleinél élt, s időnként váltogatta barátnőit. Most már éjfél is elmúlt de még mindig íróasztala előtt ült és Parvati Kohli bejelentését olvasta immár harmadszor. Valami nem stimmel ebben az egész ügyben! Mi lehet a szerepe az angol orvosnak a lány halálában?... Furcsa, furcsa... - tűnődött a nyomozó. - Nagyon kellemtelen lenne... az angol követségnek is jelentenem kell majd... aztán meg a kiküldő ENSZ-szervnek is... Mennyi kellemtelenség, ha valami kiderül! Mindenesetre óvatosan fogok eljárni... Honnan tudnék információt gyűjteni róla? Talán a főnökétől, Gupta főorvostól!

Solanki eldöntötte, hogy mielőtt kihallgatja Meltont, tájékozódik a személyéről, a szokásairól, a barátairól.

Rinaldo már a szobában üldögélt és angol újságot olvasott, amikor a felügyelő bement

hozzá. Solanki óvatosan Melton doktorról kezdett érdeklődni. Gyakorta meglátogatta Önt?

- Igen, igen. Daniel igazán kiváló ember, rengeteget segített nekem, főként a nehéz napok átvészelésében.

- Tudomásom szerint Melton évek óta Indiában él, nem mesélt Önnek a barátairól?

Rinaldo kicsit ingerülten válaszolt:

- Tisztelt felügyelő úr. Ha Melton barátairól, szokásairól akar érdeklődni, okosabban tenné, ha őt kérdezné, - ezzel ismét újságjába mélyedt.

A főfelügyelő azután Gupta főorvost kereste meg, aki igencsak dicsérte az angol orvos szorgalmát és szakmai tudását. Arról is beszámolt, hogy a kígyómarás elleni szérumok hatásmechanizmusát vizsgálja - bizony eddig nem sokat ért el e területen, mert a legtöbb kígyómarás pillanatok alatt végez áldozataival. Nem mondhatom el, hogy Melton doktor újat produkált volna. Itt az osztályon, mint belgyógyász megállja a helyét, bár... néha... felületesen állapítja meg a betegség okát...

- Tud erre ön példákat mondani, főorvos úr?

- Elsősorban szívbetegséggel kapcsolatban tapasztaltam, hogy hibás diagnózist állít fel.

- S ennek eddig nem volt következménye?

- Többször szóban figyelmeztettem és azt is kértem tőle, hogy alaposabban vizsgálja meg a betegeket, s ha bizonytalan, tőlem kérjen tanácsot.

- Megtette ezt?

- Nem, még soha: Ismeri az angol mentalitást, még mindig azt gondolják, hogy itt Indiában ők a felsőbbrendű lények...

- Orvosi műhibát elkövetett?

- Nem, ezt nem mondanám, de mostanában éppen a téves diagnózisok miatt csak a laboratóriumokban engedem dolgozni.

- Egyébként a fiatal osztályos orvosom Ali Kulkarni többször is panaszkodott, hogy Melton felülbírálja az ő diagnózisát.

- Beszélhetnék a fiatalemberrel?

- Hogyne. Innen a második szobában megtalálja.

Ali Kulkarni és a felügyelő néhány mondat után elváltak, mert Solanki rájött, hogy a belgyógyász a főorvos mondanivalójához képest semmi újat nem közöl vele. Ezután elhatározta, hogy Meltont keresi meg a szobájában.

Amíg az orvosra várt, látta, hogy az íróasztalon angol nyelvű könyvek sorakoznak a trópusi betegségekről, a gyógyszerekről, a kígyók fajtáiról és a mérgekről. Tovább nem nézelődhetett, mert Daniel belépett.

- Az arca olyan mint a viasz, tekintete fátyolos, mintha kábítószerrel fogyasztott volna - töprengett Solanki.

- Elnézést, hogy bejelentés nélkül magára törtem, de Parvati Kohli asszony bejelentette nekünk, hogy két prostituáltja hirtelen halállal halt meg, és ön állapította meg a diagnózist. Kérem kicsit részletesen ismertesse velem a kórképet és a körülményeket.

Melton nem válaszolt. Rájött, ha az igazat mondja akkor is, ha hazudik akkor is bajba kerül.

- Egyetlen kibúvóm talán, ha azt mondom, hogy semmiféle különleges okot nem láttam arra, hogy a rendőrségnek jelentsük a halálesetet. A két prostituáltat szívbetegség vitte el... de mi van akkor, ha az örült gyilkos újra lecsap és kiderül az igazság! Vagy ha Parvati elszólja magát és az első lányt is jelenti? Mert mindenre képes csak azért, hogy engem tönkretegyen. A

környezetében meg senki nem vallja be az igazat, lepéneli az embereit.

- Doktor úr, az előbbi kérdésemre nem válaszolt!

- Igen, én vizsgáltam meg Sitát. A diagnózisom helytálló, a másik lányt, Nilam Gorhetet nem láttam, - hajtotta le fejét Melton.

A főfelügyelő meglepődött - mi a fene ez? Hogy lehet, hogy az egyik lány vizsgálatát elismerte és a másikat nem. Mi lehet e mögött? Aztán csak annyit mondott:

- Kérem doktor úr, holnap délután fájradjon be hozzám a rendőrségre. A kihallgatásáról jegyzőkönyvet veszünk fel.

Amikor a rendőr távozott és Melton egyedül maradt, azonnal Kunal számát tárcsázta.

51

- Gyönyörű! Csodálatos lesz, ha kicsit átalakítom - mosolygott magában Buri, aki nézte a meztelenül előtte fekvő lányt. Jobb kezében egy vékony, fehér vászonból készült mérőszalagot tartott, s a mellette lévő füzetbe jegyezte az adatokat. A lány combját, hasát, csípőjét mérte. Aztán felállt és az asztalról leemelte a röntgenfelvételeket: A lány izmait, csontjait maga előtt látta.

- Remek! Remek! Mit fogok alkotni én ebből a teremtésből! Újjá varázsolom! - persze még vannak problémáim, de nem kell sietnem, megoldom azokat is. - Aztán a meztelen karcsú testre nézett és ismét, mint az elmúlt napokban annyiszor, ha megkívánta a lányt, pillanatok alatt magáévá tette. Most is ez történt...

Siriluek egyre jobban félt. Már mikor az orvos bevitte magával a kórházba és felvételeket készített róla, valami megmagyarázhatatlan szorongató érzés kerítette hatalmába. Nem értette, miért kell róla röntgenképeket készíteni? Nem beteg ő! Bár az utóbbi napokban lefogyott és az állandó sírástól egyre jobban égett a szeme. De Buri semmit nem vett észre, csak az előtte lévő nagyszerű sebészeti lehetőségeket látta.

A lány az ő számára olyan volt, mint egy élettelen anyag, kísérleti példánynak szánta, mégpedig saját dicsősége érdekében! Ő lesz az első... aztán majd jönnek a többiek! Krissanától szerzek én lányokat, akiket átváltoztathatok. A soványakat kövérré, a kövéreket sovánnyá - nevetett fel magában.

- Ma este beviszlek a kórházba. A laboratóriumban vizsgálatokat végzek majd, de ne félj, csak vért veszek... meg ... de ezt úgysem érted! Ne aggódj! Meglátod, mit varázsolok belőled.

A lány semmit nem értett. Buri szigorú őrizet alatt tartotta. Ha elment, bezárta a szobába. Ő látta el élelemmel és itallal. Siriluek csak abban bízott, hogy Kunal valahogy mégis megtudja, hogy fogságban tartják és kiszabadítja. Minden órával növekedett benne a feszültség és érezte, hogy az orvosnál valami furcsa történik, olyan mintha álmodna... Amikor a férfi magáévá tette, gyönyörűséget nem okozott a lánynak. Úgy érezte, hogy akaratán kívül elárulta szerelmét, Kunalt. Gyerekkori, thai mese jutott eszébe, amikor a lány levágta hosszú haját, hogy szerelmének élelmet szerezzen... Mit nem adnék érte, ha újra Kunal karjaiban lehetnék! Ez a vén öreg rozzant ember mit akar tőlem!

Siriluek állandóan ezen gondolkozott. Az egyedüllét és a félelem rossz tanácsadó, s a lány végigpergette magában eddigi életét. Rájött, hogy jelenlegi helyzete életmódja egyenes következménye. Ó Buddha! Engem nem keres senki... ezért mer velem Buri mindent csinálni! De mi is az a minden?! Aztán ő maga adta meg a választ:

- Durván magáévá tesz, aztán összevissza méricskéli a testem, de miért? Nemsokára magával visz a kórházba. Hátha ott megtudok valamit.

Buri este kilenc órakor jött haza. Egy hatalmas tálcán csirkét, salátát és gyümölcsöt hozott. Siriluek elé tette, s atyai hangon szólt:

- Látod, nem akarlak én éheztetni, egyél és utána indulunk a kórházba. Most nem csinállok vérvételt, meg akarom ismételni a röntgenfelvételeket. Az egyik medencecsontod kicsit ferde... No de ez az én gondom...

Néhány falat után Siriluek úgy érezte, teljesen jól lakott. Az idegességtől és az izgalomtól alig bírta lenyelni az ételt.

A kocsit Buri vezette, mégpedig meglehetősen gyorsan. Bangkokban az éjszakai forgalom megközelítette a nappalit, így aztán a főorvos ügyesen manőverezett, kihasználva minden helyet, hogy mielőbb az I. Ráma Sebészeti Klinikára érkezzék. A folyosón csak az éjszakai lámpa égett. Megfogta a lány kezét, s maga után vitte az osztályára. Majd a röntgenszobába mentek, levetkőztette a lányt és lassan, precízen minden végtagjáról külön-külön felvételeket készített. Aztán állított egyet a gépen és a fejét és az arcát kezdte tüzetesebben vizsgálni. Eszébe jutott, hogy a szobájában hagyta a mérőszalagot, s erre most szüksége lett volna. Kikapcsolta a gépet, s a lányt leültette a székre s így szólt hozzá:

- Bemegyek valamiért a szobámba, de nemsokára itt vagyok. Bezárlak! Ne öltözz fel!

Siriluek rájött, hogy Buri úgy szervezte meg számára ezt a titokzatos vizsgálatot, hogy ne találkozzék senkivel sem. Így teljesen ki van szolgáltatva az orvosnak, akit magában örülnek. könnyelt el. Szeméből potyogni kezdtek a könnyek, végig az arcán, a mellén. Észre sem vette, amikor nyílt az ajtó és egy magas fehér férfi lépett be. Felgyújtotta a lámpát, amely fényével bevonta az egész vizsgálatot.

- Hova a fenébe tettem azt a leletet? - keresgél az íróasztalon. Felnézett és megpillantotta a zokogó Sirilueket. Először azt hitte, hogy álmodik! Közelebb lépett a lányhoz és angolul kérdezte:

- Mi baj van?

Siriluek törve ugyan, de válaszolt:

- Nem enged el Buri doktor! A lakásán vagyok már hosszú ideje... félek... félek... kérem... kérem... mentsen meg, Buddha megsegíti önt ezért!

Flexner doktor mintha kővé meredt volna, úgy nézett a lányra. Első pillanatban azt hitte, egy örülttel áll szemben aztán látta, hogy a lány reszket, de nem a hidegtől, hanem a félelemtől!...

- Hogy került maga a főorvos házába?

- A Kleopátra Szalonban dolgoztam. A főnőkasszony vitt el Buri doktorhoz, mert ő a bátyja! A főorvos úr, vizsgál, méreget... meg ilyen fekete papíron felvételeket csinál rólam...

- A Kleopátrában mint prostituált dolgozott?

- Igen.

A férfi már megbánta a kérdést, hiszen köztudott, hogy Bangkokban a prostituáltak száma felmérhetetlen... A Kleopátra Szalon pedig a hírességek közé tartozik.

Éppen a következő kérdést akarta feltenni, amikor Buri próbálta kulccsal nyitni az ajtót, aztán betolta.

- Hát ez meg mi? - üvöltött torkaszakadtából. - Kolléga úr, mit keres itt éjnek idején? Mit akart a lánnyal csinálni? Megörült? Éjszaka betör ide a röntgenbe?!

- De főorvos úr! Talán elfelejtette, hogy én vagyok az ügyeletes? Egyik betegünk

röntgenfelvételét keresem. De ön mit csinál itt ezzel a szerencsétlennel? - emelte fel most már Flexner is a hangját.

Buri rájött, hogy hibát követett el. Nem gondolkozott, csak beszélt. Ezt jóvá kell tennie!

- Elnézést Flexner doktor! De a betegem csak éjszaka ér rá! Egy műtétet fogok rajta elvégezni. A szülei vidéken laknak, s én vigyázok a lányra...

- Nem igaz! Hazudik! Hazudik! - üvöltötte most már Siriluek torkaszakadtából... majd odarohant Flexnerhez, s a fehér köpenyébe kapaszkodott és zokogva könyörgött: - Ne engedjen el vele... fogva tart... a főorvos úr örült!

- Kislányom, nyugodj meg! - próbálta a meztelen testű lányt magához vonni a főorvos.
- Kérem Flexner, hozzon nekem egy Sombrevin injekciót, kénytelen leszek beadni ennek a szerencsétlennel. Így nem tudom még a felvételeket sem elkészíteni!

- Nem igaz! Nem igaz! Már napok óta behurcol ide, amikor senki nem lát és rengeteg ilyen fekete filmet készít! Meg akar ölni! Tudom!

Flexner is látta, hogy a lány önkívületi állapotba került. Ezért az ügyeletes szobában felszívott egy adag Soribrevint a fecskendőbe és visszavitte Burinak.

- Majd holnap gondolkozom ezen az egészen, - gondolta az amerikai sebész. De az biztos, hogy valami nem stimmel itt! De most ezt nem tudom megállapítani.

Az injekció két perc alatt hatott, s Siriluek mély álomba szenderült...

- Főorvos úr! Jó lenne, ha a lányt bevinnénk az egyik szobába, van szabad ágyunk. Reggel aztán folytathatná a vizsgálatokat.

Buri összehúzta a szemét és gúnyosan csak ennyit szólt:

- Legyen szíves az ügyeletét lássa el, s ne törődjön az én páciensemmel! Oda viszem, ahova akarom. Ezt jegyezze meg magának! Ha nem tartja be az utasításaimat, mehet vissza Chicagóba! - ezzel kinyitotta az ajtót és kitessekelte a férfit.

Flexner még a szobájában sem tudott napirendre térni az eset felett. A lányon az idegösszeomlás jeleit látta, de vajon csoda-e ez, hiszen mesélte, hogy Buri fogva tartja. Persze lehet hogy a lány örült, s a főorvos ezért rejtegeti... Esetleg valami sebészeti beavatkozásra szorul... Mindegy! Holnap megpróbálom kideríteni az igazat. Nézek. és látok is!... Csak nehogy én vakuljak meg tőle!... - jutott eszébe a gyerekkorában hallott szicíliai mondás: "Aki sokáig a napba néz, utána fordítva lát mindent."

52

Samantha megállt. Ellőrában a domb enyhe lejtője lehetővé tette, hogy az építők sziklatemplomaik előtt hatalmas udvart alakítsanak ki. A lány ismételten megcsodálta a festői vidéket. Közben észrevette, hogy a többiek továbbmentek, így ő is utánuk indult. Mint munkájuk során már annyiszor most is elkápráztatta, hogy az itt látható szobrok valósággal élnek. Az istennők veszekednek, Siva karjaival hadonászik, életnagyságú elefántok nyögnek terhük alatt, vaddisznók, sasok, pávák és majmok nyüzsögnek, mint egy állatkertben. Szerelmesek láthatók olyan pózokban, hogy a lány eltűnődött azon, vajon a kő miért nem vált lávává...

Aznapi feladata volt, hogy a démonpusztító Sivát elemezze. A megsemmisítés tánca olyan életszerű volt, hogy a művészettörténész nem tudott betelni a látvánnyal. A tandava, vagyis a pusztítás tánca mély nyomokat hagyott a lányban. Alig tudott elválni a

szoborcsoporttól, mikor látta, hogy a többiek már Siva hátasállata, a Nandi bika temploma felé haladnak. Indulni akart, amikor a háta mögött szuszogást hallott, majd egyre közelebb került hozzá az emberi lehelet... Nagyot sikoltott... Aztán újból és újból... A többiek végre meghallották ezt és a kihalt barlangrendszerben rohantak hozzá. Elsőként Patricia érkezett.

- Mi történt, te sikoltottál itt?

- Igen, igen... - suttogta a lány. Amikor ti tovább mentetek, valaki egészen közel jött hozzám, a nyakamba szuszogott, és éreztem, hogy a teste egyre jobban fűródik a hátamhoz. Aztán sikoltani kezdtem...

Mikor Stephen meghallotta Samantha akadozó történetét, csak ennyit mondott:

- Úgy látszik kedves kolléganő, te mindig rémeket látsz. Össze kellene szedni magad!

- De Stephen, hogy mondhatsz ilyet! - szólt a vitába Edward. - Te nem voltál itt, s nyilván Samantha igazat mond.

- Senki nem akarja megölni a mi kedves kis Samanthánkat! Éppen elegendő volt már a mélyen tisztelt kutatócsoportunk körüli krimikből!

- Vedd tudomásul Stephen, ha nem leszel velünk megértőbb és tárgyilagosabb, mindhárman feljelentjük az ENSZ illetékes szervezetének, hogy alkalmatlan vagy a vezetésre. Jegyezd meg, hiába vagy a csoport főnöke, nélkülünk nem tudsz dolgozni - emelte fel hangját Edward. Közben Samantha kissé megnyugodott. Patricia átölelte:

- Gyere, ne maradj el tőlünk, folytassuk a munkát.

A csoport átment a fő templomépületbe, amely 8 méter magas talapzaton állt, s úgy tűnt a kutatóknak, mintha kőelefántok sora tartaná. A templom alapterülete nem volt nagy, mindössze 30 x 20 méter, mégis az egészen különleges építési mód miatt a monumentalitás jegyeit viselte magán. A templom három részből állt: az előcsarnokot Nandinak, Siva bikájának szentelték, a második részt Parvati óriási szobra foglalta el, s a falakon körbe a domborműveken egy-egy megtestesülése jelent meg. A harmadik, a belső szentélyben kizárólag Siva kapott helyet, s az ő személyéhez fűződő legendákat vésték a csodálatos színű kövekbe. Ezután mindannyian a barlang remekművéhez, a "Rávana megrázza a Kailászat" monda kőbe vésett változatához jutottak el. Rávana a mondavilág szerint démonkirály volt, aki elhatározta, hogy bebizonyítja erejét, s fejével felemeli a Kailásza-hegyet. Samantha csak állt és nézte a lenyűgöző alkotást, és szinte érezte a hegy remegését, közben megnyugtatónak tűnt számára Siva zavartalan nyugalmat sugárzó alakja. Az isten mindössze lába ujját nyomta rá a hegyre, de ez elég volt ahhoz, hogy a hegy sziklabörtönébe zárja be Rávanát.

- Parvati mintha kissé félne ebben a kompozícióban - állapította meg a lány. - Úgy kapaszkodik férje karjába, mint ahogy hasonló helyzetben minden fiatal feleség tenné.

Bárcsak itt lenne Daniel és én is belekapaszkodhatnék! - sóhajtott és csatlakozott a többiekhez, hogy az ellórai két kis hindu templomot is megnézzék.

Már esteledett és mindannyian éhesek és fáradtak voltak. Az étteremben mindenki nyomott hangulatban evett. Különösen Samantha figyelt jobbra-balra, nem tudta ugyan megmagyarázni, hogy mitől, de félt.

- Lehet, hogy délelőtt képzelődtem? - Aztán megfogalmazta magában a nemleges választ. A vacsora végeztével Stephen elköszönt a többiektől és visszavonult a szobájába. Patricia szerelmesen nézett Edwardra, aki átölelte:

- Menjünk... Te maradsz Samantha?

- Félek egyedül a szobámban...

Edward és Patricia szinte egyszerre szólalt meg:

- Költözz át ma éjszakára Patricia szobájába, mi úgy is együtt leszünk.

Samantha szeme felcsillant:

- Ez nagyszerű, senki nem gondol a szobacserére.

Amikor Samantha Patricia szobájában lezuhanyozott, bekapcsolta a rádiót, a mini jégszekrényből töltött magának a megbontott konyakos üvegből egy pohárba italt, rágyújtott egy cigarettára és felidézte utolsó találkozását Daniellel. Rájött, hogy a férfi egyre közelebb és közelebb került hozzá és tudata mélyén felmerült milyen jó lenne együtt élni vele. Aztán eszébe jutott Melton furcsa története a Tükör Csarnokról és az indiai asszonyról, így elbizonytalanodott. Gondolatait tovább szötte volna, amikor halkán kopogtak az ajtón:

- Ki az?

- Az étteremből felhoztam a stóláját, ott felejtette a széken.

Samantha annyira megdöbbsent ettől a mondattól, hogy kinyitotta az ajtót és egy jóképű indiai férfit pillantott meg, aki kezében tartotta a selyemsálat. A látogató kiváló angolsággal mondta:

- A főpincér utasított, hozzam fél önnek ezt a holmit, hátha szüksége lesz rá.

- Mondja uram, honnan tudta, hogy ez az én szobám?

- A portás mondta - hebegett zavartan a férfi.

Samantha ebben a másodpercben bevágta előtte az ajtót és a biztonsági zárat is bekapcsolta.

- Úristen, honnan hallották ezek, hogy Patricia szobájába költözöm? Ki és miért akar az életemre törni! - Először fogalmazódott meg benne a gondolat: - Lehet, hogy az indiai nő...

53

Az esti fények megvilágították Bombay főutcáit. A hatalmas forgalom a nyüzsgés, az emberáradat, az utcai árusok zsvajja most valahogy idegesítette a férfit. Megállt egy pillanatra. A Tükör Csarnokban kell büntetnem... ott már ismerem a dolgokat... Minden veszély nélkül elvégezhetem a küldetésemet... Persze jó lenne más nyilvánosház is kipróbálni! Igaz a múltkor sikertelen volt a vállalkozásom. Megállt, az egyik utcai árusnál ivott egy Coca-Colát, majd továbbment gondolataiba mélyülve.

A Prince of Wales múzeum előtt találta magát, ahol az árusok olyan tömege tolongott, hogy a férfi nehezen tudott kijutni az áradatból. Egy sarkot ment tovább, amikor neonreklám hirdette: "Himalája - ha hozzánk betérsz, eljutsz a csúcsra". Kicsit tétovázott, aztán belépett. A Tükör Csarnokhoz hasonlóan ez is disztingvált bordélyháznak tűnt. Az ajtóban ugyan egy erősen kifestett indiai asszony tessékelte beljebb, a hallban hasis illata terjengett.

- Uram - hajolt meg előtte a nő -, válasszon nálunk az élvezetek között.

A fal melletti bőrből készült padkán fiatal lányok ültek, szemüket a férfire vetették, mint akit mielőbb szeretnének ágyba bujtatni. Az erotika szele lengte körül a lányokat, akik a férfihoz léptek, s kihívóan invitálták szobájukba. Egyszerre négyen mentek hozzá, hirtelen nem is tudott dönteni, kit válasszon.

- Hagyjatok! - szólt ingerülten a férfi -, nekem csak egy lány kell... Aztán rájött, hogy céljai eléréséhez, a büntetéshez nem lesz jó ez a nyilvánosház sem, mert túl sok időt töltött a hallban a lányokkal, és esetleg később felismernék. Tovább kell mennem...

Valami megmagyarázhatatlan gyengeség vett rajta erőt, fogta a hozzá legközelebb álló lányt:

- No rendben, menjünk a szobádba!

Amint elindultak a lépcsőn a férfi akkor vette észre, hogy egyik ismerőse meglehetősen dülöngélve ugyan, de egy lány támogatásával egyre közelebb és közelebb kerül hozzá. Na még az kell, hogy ez a félnótás észrevegyen! Ezzel hanyatt-homlok futott kifelé a házból. Az utcán is folytatta a futást, csak akkor állt meg, mikor már legalább négy sarokra maga mögött hagyta a nyilvánosházat.

Rágyújtott. Keze az idegességtől annyira remegett, hogy alig bírta az öngyújtóját tartani. Szeretett volna élvezni, egyben büntetni a szerelmet pénzért áruló lányokat.

- Hova menjek? - Aztán hirtelen elhatározással a Tükör Csarnok felé vette az irányt. Egyre feszültebbé vált, már-már az első útjába akadó házba betért volna, aztán a józan esze kerekedett felül. - Ha most kapkodok, mindent elronthatok!

Végül úgy döntött, hogy hazamegy.

Otthon elővette szekrényéből féltve őrzött gyűjteményét. Meztelen lányok és férfiak szeretkeztek az újságok lapjain, s amint nézte, a helyükbe képzelte magát és érezte, hogy eljut az élvezet fokára. Csak éppen a lány megölése hiányzott... így az acél lyukasztóval az újság oldalán lévő lányt ölte meg, akit maga elé képzelt! Végül apró darabokra összetépte a magazinlapot. Bement a fürdőszobájába és lezuhanyozott. Töltött magának egy pohár sört és elhatározta, hogy részletes programot dolgoz ki... - Mint eddig is, a jövőben is nyugodtan kell cselekednem, csak akkor érek el eredményt!

54

Parvati a saját szobájában üldögélt. Sunita asszonnyal megbeszélték, hogy az aznap érkező négy indiai lányt ő viszi át Thaiföldre és adja át Krissana asszonynak.

- Tudod néhány dolgot szeretnék még Krissanával megbeszélni. A testvére, Buri nagyszerű sebész, a múlt héten a Ramesh klán embereit elküldtem hozzá. Ez a Navin nagy csirkefogó! - sóhajtott Parvati. - Újabban Kasturi Raját akarja kisajátítani magának. Okos az a lány, viszi még valamire.

- Tegnap Navin egész éjszaka nála volt - szólt Sunita.

- Ezt nem is tudtam. Bezzeg nem teljesíti, amit nekem ígért! Tudod, azt az angol nőt akarom!

A beszélgetést halk kopogás zavarta meg:

- Tessék!

Kunal Ramesh lépett be. Az utóbbi időben kicsit meghízott, de férfias alakja magára vonta a figyelmet.

- Csinos, jóvágású és jó modorú férfi, mennyire különbözik Navintól! - gondolta magában Parvati.

- Örülök Kunal, hogy látlak. Foglalj helyet, és mondd el mi járatban vagy - kedélyeskedett az asszony, majd Sunitához fordult: - Légy szíves küldj be italokat!

- Nem akarlak zavarni, de a klán nevében néhány üzleti ügyünket, amelyben te is érdekelt vagy, szeretném megbeszélni - vágott mondanivalója közepébe Kunal.

- Nem is tudtam, hogy te is foglalkozol a klán ügyeivel. Eddig mindig Navinnal beszéltem meg azokat.

- Új élet kezdődik a Ramesh klánban! Navin természetesen ugyanúgy dönthet, mint én, de csak közös erővel tudjuk újjászervezni az üzleteket. Modernebb eszközökre van

szükségünk, nekünk is haladni kell a világgal!

Parvati meglepetten nézett Kunalra. Nem értette, hogy Navin hogyan és miért adta ki a vezetést a kezéből.

- Itt valami nem stimmel... Kunal eddig semmiben sem vett részt, csak az egyetemi tanulmányait folytatta. Mióta Bangkokból hazajött, azóta változott meg - de ennek okára nem tudott rájönni...

- Kedves Parvati, szeretném, ha ma este eljőnnél hozzánk, és részt vennél az üzleti megbeszélésünkön. Tudom, Navin a barátod, s te nem szívesen mondasz ellent neki, de hidd el nekem, meg kell szüntetnünk a kábítószer kereskedelmet, helyette új forrásokat kell találnunk! Még a többi törvénybeütköző tevékenységgel is fel akarok hagyni!

- A leánykereskedelmet is meg akarod szüntetni? - Parvati azonnal rájött, hogy elszólta magát. - Vagyis, mint tudod időnként indiai lányokat viszek át Krissana asszonyhoz, aki a masszázs szalonban foglalkoztatja őket... A lányoknak is jó, mert sokat kereshetnek, én pedig később is mindent tudok róluk. Persze, ha vissza akarnak térni, annak sincs semmi akadálya - változott sunyivá az asszony arca.

Kunal tudta miről van szó, és azt is, hogy ezek a szerencsétlen indiai lányok soha többet nem kerülnek haza, és életük az idegenben szörnyűbb, mintha itt bármelyik nyilvánosházba kerülnének. De ezt nem mondta meg Parvatinak, sőt ki akarta ugratni a nyulat a bokorból:

- Persze, persze, kedves Parvati, egyetértek veled. A lányoknak jó helyük van Bangkokban. Erről jut eszembe, mikor mész legközelebb Krissana asszonyhoz a lányokkal? - vált gúnyossá Kunal hangja.

- A ma esti repülőjáratra megvan a jegyünk.

- Hány lányt viszel magaddal?

- Hát... négyet. Akarod látni őket?

- Nem, nem, dehogy! - Ebben a pillanatban Kunal fejében megfogant a nagyszabású terv. Megmentem az én drága Siriluekemet... csak Meltont kell rábeszélnem... estig még mindenre lesz időm! Szerencse, hogy Siriluek hamis útlevele már az íróasztalomban van! Ez lesz a legjobb alkalom, de okosan kell mindent elintéznem.

Felállt, meghajolt és búcsúzóul csak ennyit mondott:

- Nagyon sajnálom, hogy ma este nem veszel részt a megbeszélésünkön, de a thaiföldi utat fontosnak tartom. Majd én képviselem a te érdekeidet is. Jó utat! - és ezzel kiment a szobából.

Autójával azonnal a Mahatma Gandhi Kórházba hajtott. A portáról telefonon felszólított Meltonnak, aki tíz percen belül lejött.

- Gyere Daniel, autózzunk egy kicsit és út közben mindent elmondok. - Kunal aprólékosan és részletesen ismertette Meltonnal a tervét. Ha segítesz nekem Sirilueket idehozni, cserébe elintézem, hogy a rendőrség zárja le hivatalosan is az ügyedet, többet ne foglalkozzanak veled, sőt az angol barátnőd mellé anélkül, hogy ő tudna róla egy szikh őrt rendelni ki. Ne félj, így nem történhet semmi baja.

- Rendben van. De hogy tudsz órák alatt vízumot és repülőjegyet szerezni nekem. Azonkívül Gupta engedélye nélkül nem utazhatok, s végül miután elmondtad, hogy Parvati is ezzel a járáttal utazik milyen indokot találjak, hogy őt elkísérjem? Mindezekért kedves Kunal nem tartom keresztülvihetőnek a terved, még akkor sem, ha gyorsan tudsz intézkedni.

- Bízzál bennem Daniel! A pénz megteszi a hatását! Az összes formaság elintézését

magamra vállalom, neked kizárólag a szabadságodat kell rendezni Guptával. Este 11-kor a repülőtéren mindent megkapsz. Ott találkozol majd Parvival, akinek semmit nem kell mondanod, nem lesz meglepve az utazásod miatt...

Melton néhány percig tűnődött, majd így szólt:

- Vállalom, de arra kérlek, az összes részletet beszéljük most meg.

Mintegy félórán keresztül pontról pontra egyeztették a tervet. Aztán Kunal a kórház közelében lerakta az orvost, elbúcsúztak s megállapodtak, hogy a repülőtéren találkoznak.

- Ha valami gondod támad, azonnal értesíts - szólt a kocsiból kilépő férfinak Kunal.

Mikor Gupta meghallotta, hogy Melton, fáradtságra hivatkozva, néhány napra szabadságra kíván menni, szinte fellélegzett:

- Hála Sívának! - sóhajtotta - legalább addig nem látom azt a pocsek fehér ábrázatát!... - Melton a kollégáktól elköszönt s hazament, hogy intézze az utazáshoz szükséges ügyeit, amelyekben Kunallal megállapodtak. Este a megbeszélte időben a repülőtér előcsarnokában várta barátját. Legnagyobb meglepetésére a fiatal embert nem találta, helyette egy idős férfi szólította meg:

- Ugye ön Melton doktor?

- Igen.

Átnyújtott egy táskát, amelyben az összes irat, valamint egy hosszú feljegyzés szerepelt, nevekkkel, címekkel, időpontokkal.

- Kunal Ramesh üzeni: Jó utat kíván, s meglátja Visnu segíteni fogja. - Ezzel a férfi meghajolt és eltűnt a forgatagban. Melton a bárpulthoz lépett, rendelt magának egy üveg sört, közben alaposan átvizsgálta a táskák tartalmát. Mindent a legnagyobb rendben talált. A hangosbemondó beszállásra szólította fel a Delhibe menő utasokat. Tudta, hogy a járat Delhin keresztül megy Bangkokba, így ő is elindult az útlevél- és vámvizsgálathoz. Legalább egy órát kellett várni, míg végül beszállhatott az Air India Boeing 747-es óriásgépébe. A légikisasszony az első osztályra vezette, ahol az ablak mellett kapott helyet. Beletemetkezett a BombayLife című angol újság olvasásába, észre sem vette, hogy Parvati leült mellé. Az előző sorban foglaltak helyet az indiai lányok is.

- Te hogy kerülsz ide? - szólt hozzá meleg hangon az asszony. Kunal jó alaposan mindent előkészített így Parvati tudta, hogy szerelme Bangkokba utazik!

Azt is hallotta, hogy valami kigyóméreg szérum kipróbálásán dolgozik és ahhoz kell neki az egyik thai orvos segítsége. Parvati elhatározta, hogy az út alkalmával bármi áron, de visszaszerzi szerelmét. Mielőtt elindult, megállapodott Navinnal, hogy közben az angol lányt megöleti.

A bangkoki repülőtéren Krissana asszony ugyancsak meglepődött, amikor Parvatit megpillantotta amint élénken beszélgetett egy fehér férfivel.

Mikor Melton belépett a Don Muang repülőtérre, elcsodálkozott. Mindenhol ragyogó tisztaság fogadta, automatizált berendezések, mozgó járdák, kellemes hűvös, légkondicionálás. Bombayban elszokott ettől a kényelemtől.

- Hol fogsz megszállni Daniel? - kérdezte Parvati.

- Valahol a belvárosban.

- Miután éjjel három óra van, megkérem Krissana asszonyt, hogy a Kleopátra Szalonban adjon neked is egy szobát. Gyere - fogta meg a férfi karját -, bemutatlak neki.

- Minden úgy alakul, ahogy Kunallal megbeszéltük - gondolta az orvos és bemutatkozott az asszonynak.

A Kleopátra Szalonban még javában folyt az éjszakai élet. Krissana a hátsó traktusban helyezte el Parvatit, Meltont és az indiai lányokat.

Melton arra számított, hogy Parvati a szobájába hívja. Ám az asszony nem akarta már az első nap ágyba csalni szerelmét.

55

Rinaldo készülődött, hogy elhagyja a kórházat. Nagyon rosszul esett neki, mikor megtudta, hogy Melton köszönés nélkül szabadságra ment. Hiányoztak neki kollégái is, akik egyre ritkábban jöttek látogatni, arra való hivatkozással, hogy több száz kilométerre dolgoznak a várostól.

Mikor Sharad Yargop adjunktus közölte a fiatalemberrel, hogy visszamehet a szállodába, de legalább 3-4 hétig még pihennie kell, magába roskadt. Aztán eljött hozzá ismét látogatóba Suvarna asszony, aki felajánlotta, hogy az ő házukban van bőven hely, a férfinak ez kellemesebb lesz, mint egy szálloda.

Rinaldo kis gondolkodás után elfogadta a meghívást, mert tudta, hogy igencsak egyedül lenne a nagyvárosban.

Amikor egy angol kastélynak is beillő épület előtt megállt a hatalmas Packard, hárman futottak a kocsihoz, hogy Rao asszonynak és a vendégnek segítsenek. A ház már kívülről is olyan volt, mintha egy mesebeli tündér varázsolta volna a tengerpart közelébe. Hófehér márvány, arany bevonatú, díszes elefántok, karcsú asókafák és fenyők, pálmák és trópusi virágok borították a bejáratot. Rinaldo úgy érezte, mintha a paradicsomba járna. A kapu után egy hatalmas, az európai méretű hallnak legalább az ötszöröse fogadta. Közepén egy arany tálban tűz égett, a falon gyönyörű festmények sorakoztak.

- Kedves Rinaldo - jött elé Janardan Rao -, örülök, hogy megérkezett. Azt javaslom, kicsit pihenjen a szobájában, egy óra múlva ebédelünk, ha ez megfelelő. Matadu - mutatott egy indiai fiatalemberre - csak az ön rendelkezésére áll, amíg nálunk lakik.

Rinaldo soha életében ilyen gazdagságot nem látott, a szobájában olyan kényelem és pompa uralkodott, hogy ehhez foghatót sehol nem tapasztalt.

Matadu lépett be:

- Elnézést uram, de Suvarna asszony ezt a csomagot küldette az ön részére. Azt üzeni, igyekszik este korán hazajönni, és együtt vacsorázhatnak.

Mikor Carpini kibontotta az ajándékot, selyem köntösök, pizsamák, szabadidő ruhák, fehérneműk, cipők kerültek elő. A férfi már eddig is tapasztalta, hogy Suvarna rendkívül figyelmes, de ezt a kényeztetést még soha senkitől nem kapta meg az életben!

56

Már reggel nyolc óra volt, s Melton egyre idegesebbé vált. A megbeszélés értelmében a Smaragd Buddha templom előtt kellett várakoznia egy férfire, aki átveszi tőle a lány útlevelét, de előtte elmondja angolul a jelszót. Daniel többször is ismételtette magában, hogy el ne felejtse: "Siva ölelő karja védelmezzen" mormogta.

Le-föl kezdett sétálni az aranyozott kapubejárat előtt. Még szerencse, hogy ilyenkor egész Bangkok alszik, de az árusok mindenképp - sóhajtott -, mert különben nem menekülnék előlük! Igaz, azok csak a turisták megjelenése után lepik el a templomok bejáratait, a

középleteket, a szállodák előtti kisebb parkokat... Még várt egy félórát, aztán elindult a Pasteur Intézet felé. Kunal ezt is megszervezte, hogy az igazgató fogadja, aki szintén a kígyómérgek kutatásával, a szérumok és oltások előállításával foglalkozik.

Melton megnézte a térképet s látta, hogy a Rajadamri Avenue és a IV. Ráma Road sarkára kell eljutnia, itt található a Thai Vöröskereszt egyik legrégebbi intézménye, az 1913-ban alapított Pasteur Intézet. Leintett egy taxit s bement a címre, ahova menni akart. Már azt is megtudta a Kunaltól kapott útmutatóból, hogy itt a himlő elleni védőoltások előállítására hozták létre az intézetet. A bangkoki lakosoknak itt adják be a kolera, a tífusz és a tetanusz védőoltásokat is.

Néhány perc múlva az autó megállt az épület előtt. Melton lassú léptekkel haladt a főbejáratához. A kapu zárva volt, megnyomta a csengőt.

Egy idősebb thai férfi jelent meg, meghajolt, s angolul szólt Meltonhoz:

- Uram az igazgató, Hem Nat várja önt. Ha megengedi felkísérem.

A második emeletre gyorslift vitte fel őket. A folyosó kihaltak túnt, csupán a falak mellett néhány igen nagyméretű mélyhűtő-berendezés volt.

Az igazgató szobája előtt a kísérő megállt, elbúcsúzott a vendégtől, thai szokás szerint meghajolt, szóltalanul távozott.

Hem Nat fiatalember volt. Melton még harminc évesnek sem gyanította, bár azt már első napi thai tartózkodása után látta, hogy itt a kor szinte meghatározhatatlan. A kölcsönös bemutatkozások és üdvözlések után az igazgató azonnal és igen készségesen felajánlotta, hogy először megmutatja az intézetet, s utána válaszol az angol orvos kérdéseire. Végigsétáltak a zöld borítású folyosókon, s közben az igazgató kitűnő angolsággal magyarázott:

- Talán tudja kollégám: az intézetet nagyon régen alapították. Később, a húszas-harmincas években új épületekkel szaporodtunk. Különösen a háború után nőtt meg a forgalmunk, amióta az immunológia fejlődése kezünkbe adta a kígyómérgek ellen készülő szérumok és oltóanyagok lehetőségét. Egyik részlegünk változatlanul tetanusz és kolera oltóanyagot termel, azonban ma már ennél sokkal nagyobb "a kígyórészleg". Természetesen elsősorban a Thaiföldön előforduló legveszélyesebb mérgeskígyók, például a királykobra, a csikóskrait és a pápaszemes kobra méreganyagának ellenszerét termeljük, de a világ számos országába szállítjuk a különböző viperafajok és csaknem valamennyi mérgeskígyó marása elleni specifikus oltóanyagokat.

Közben átsétáltak néhány laboratóriumon, meg-megálltak egy készülék vagy műszer előtt, melyekhez az igazgató részletes magyarázatot fűzött.

Melton érdeklődéssel figyelte és egyben meg is csodálta a fantasztikus modern műszerekkel felszerelt intézetet, mely bármelyik amerikai, vagy japán laboratóriumnak sem vált volna szégyenére!

Hem Nat végül egy tágas, zöld csempével burkolt terembe vezette, ahol a falak mellett krómosan csillogó készülékek álltak.

- Liofilizátorok. Azt hiszem intézetünk életében az volt a legnagyobb lépés mikor ezeket beállítottuk. Hiszen, mint ön is tudja, a liofilizálás segítségével ma már csaknem valamennyi kígyómérgek elleni szérumot szárított por alakjában tudjuk előállítani, ami óriási mértékben megnövelte nemcsak az eltarthatóságukat, de természetesen a szállítás lehetőségét is. Magunk, mint talán ön is látta, ugyan mélyhűtőkben tartjuk az oltóanyagokat, de tulajdonképpen akár néhány hetes szállítási időt is hatáscsökkenés nélkül kibírnak még a mi igen meleg éghajlatunk mellett is! Mindig elgondolkozom Buddha bölcsességén, aki kezünkbe

adta azt a tudományt, melynek segítségével emberek tízezreit menthetjük meg éppen azoknak az állatoknak mérgéből előállított ellenanyaggal, mely megmarta őket és halálukat okozná...

- Menjünk, igyunk egy csésze teát a szobámban - mosolygott kedvesen az igazgató. - Még beszélgethetünk, ha van kedve hozzá!

Melton örömmel vette a meghívást, miután az előzetes megállapodás szerint ismételtén csak délután 2 órakor mehetett vissza, a Smaragd Buddha templomhoz. Amint az igazgató után bandukolt a folyosón, felsóhajtott magában:

- Mi lesz, ha most sem jön el az illető? Kinek adjam majd oda a lány útlevelét? S hogyan viszem majd át Indiába Sirilueket?...

57

Minden thai újságban kinagyított fényképét közölték annak a szikár arcú, magas férfinak, aki most a vizsgáló szobában Buri előtt ült. A főorvos elgondolkodva nézte az arcát és tudta, hogy képes azt úgy átalakítani, hogy nyugodtan válthat majd repülőjegyet, s - mint mondotta - a kórházból egyenesen Amerikába megy. A fiatalember két bankot rabolt ki, s közben három rendőrt lelőtt, akik a helyszínen életüket veszítették. Így országos körözést adtak ki ellene. Mikor egy órával ezelőtt beállított a főorvoshoz, csak annyit kérdezett:

- Mit fizessek önnek, hogy soron kívül olyan útlevelárhoz juttasson, mely a jelenlegire nem is hasonlít?...

- Mennyi ideig akar az útlevelére hasonlítani? - kérdezte Buri.

- Ó, néhány napig, esetleg két hétig! Ha ennyi idő alatt nem jutok el Dél-Amerikába, akkor nekem már teljesen mindegy, kire hasonlítok holtan! - válaszolta a fiatalember.

- Mi a véleménye mondjuk tízezer dollárról? - érdeklődött Buri.

- Mennyi ideig tart a dolog? - hangzott a viszontkérdés.

- Nem egészen egy óráig. Akár azonnal utána csinálhatják a fényképeket.

- Akkor engedje meg, hogy telefonáljak, mire ön elkészül, valaki itt lesz a pénzzel.

- Rendben.

A férfi gyors léptekkel ment a folyosón lévő telefon automatához. Nem egészen egy percig beszélt és már jött is vissza.

- Kezdheti főorvos úr!

Buri az egyik üvegszekerényből néhány injekciós ampullát, fecskendőket és különböző hosszúságú tűket szedett elő.

- Pár kellemetlen szúrástól nem tudom megkímélni, de utána már hatni fog a Xylocain, és nem érez majd semmit! - Óvatos ujjakkal végigtapogatta a férfi orrát, szeme alját és az állcsontok körüli területeket. Jókora fecskendőbe felszívta a hígított érzéstelenítő oldatot, és hat-nyolc helyen bevitte az arc különböző részeibe. A férfi szeme sem rebtent, látszott, hogy ennél lényegesen nagyobb fájdalmakat is szó nélkül elviselne... A főorvos ezután nagyobb ampullákból kocsonyás, áttetsző anyagot szívott egy másik fecskendőbe. A tűje először az orrcimpa mellett, majd a száj felől a zápfogak felett hatolt az arcüregbe. Óvatosan fecskendezte be az anyagot, melytől előbb a keskeny orr vált szélessé és lapossá, majd a beesett arc kezdett kikerekedni, csaknem megköveredni! Gondosan mérte a befecskendezett anyag mennyiségét és pontosan ugyanannyit fecskendezett minden esetben az arc másik oldalába is. Végül a fül mögött lefelé haladó irányba vezetett egy hosszú tűt és a sűrű anyaggal felduzzasztotta az állcsont mindkét oldalát. Gondosan szemügyre vette munkáját és elégedetten

elmosolyodott. Az asztalkáról egy kis kézitükröt vett elő és a fiatalember elé tartotta.

- Nos, mit szól hozzá?

Mindig nagy élvezet volt számára pacienseit megfigyelni, mikor először pillantották meg az általa készített arcukat. A fiatalemberen olyan megdöbbenést látott, amikor az belenézett a tükörbe, hogy önkéntelenül elnevette magát:

- Nos, azt hiszem a saját édesanyja sem ismerné fel!

- Szent ég, ez így igaz!!! - kiáltott fel a férfi. Mennyi ideig tart ez doktor úr?

- Nos, ha egy kicsit vigyáz rá, nem ütteti ki magát, vagy más durva sérülés nem éri, úgy két-három hónapig. A fibrin ezután lassan felszívódik, az arc és az orr, visszanyeri eredeti formáját. Tartósabb beavatkozás csak műtéttel érhető el...

- Ó ez bőven elegendő, ön valóban csodát tett!!!

58

Amikor Parvati Thaiföldön volt Sunita még jobban vigyázott a Tükör Csarnokra. Este kilenckor már javában folyt az élet, de az ő szeme mindenhol ott volt. Beosztotta a lányok idejét, gondoskodott az ételekről, italokról. Megállapította, hogy Kasturi Raja rövid idő alatt óriási fejlődésen ment át. Nemhiába, Navin igényt tartott a lányra, mint utolsó alkalommal mondta.

- Meg ne tudjam, hogy mással is lefekszik, még az is lehet, hogy elviszem a saját házába - fordult vissza az ajtóból.

Most, amikor egy ismerősnek tűnő férfi belépett a szalonba, azonnal Rája felé indult. Az asszony látta, hogy kénytelen beavatkozni, mert a férfi se szó, se beszéd átölelte a lányt és már vitte volna felfelé.

- Bocsánat uram, Kasturi Raja nem tartozik az örömet szerző lányok közé.

- Hogyan? - húzta fel szemöldökét a férfi - akkor miért van itt?

- Ne haragudjon, de ez nem tartozik önre, nézzen körül annyi szép lányunk van...

- Nem! Nekem ő kell, - s tovább próbálta vonszolni a lányt.

Sunita kénytelen volt erélyesen közbelépni. Intett a kezével, s a sarokban lévő mintegy 190 centiméteres birkózónak is beillő férfi lépett a vendéghez. Megszorította a karját, mire az elengedte a lányt.

A férfi tudta, hogy tovább nem erőszakoskodhat, mivel most már megjegyzték az arcát, így nem ölheti meg a lányt... Akkor meg minek menjek vele a szobába? Aztán bosszút forralt ellene, és elhatározta, hogy később megöli.

Fordult egyet és köszönés nélkül távozott... Sunita próbálta emlékezetébe idézni hol látta ezt a férfit, de nem tudott rájönni.

- Talán már volt itt nálunk? A gondolat nem hagyta nyugodni és elhatározta, hogy ezen az éjszakán még jobban vigyáz a lányokra. Még két órát mozgósított arra az esetre, ha a férfi vissza találja jönni.

Kasturi ijedten ült a sarokban, Navint várta. A lányok irigykedtek rá, hiszen még újnak számított és a Ramesh klán feje azonnal kisajátította magának. Ez pedig azért nagy szó, mert így Parvatitól is különböző kedvezményekben részesült.

- Csak nehogy úgy járjon, mint az a szerencsétlen Sita! - suttogták egymás között a lányok.

Kasturi Raja gyűlölte Navint, de próbálta érzelmeit eltitkolni, mert tudta, hogy apját az

mentette meg a nyomortól, hogy őt eladta.

- Mi lett volna belőlem Vasdiban? Így legalább az értem kapott pénzből apám új bárkát vehetett magának. Valahogy csak kibírom ezt az erőszakos durva férfit, előbb-utóbb talán rám un. - Visnuhoz imádkozott, hogy segítse elviselni Navin ölelését és vad, tomboló szenvedélyét. Raja karcsú, nádszál alakú lány volt, aki minden egyes szeretkezés után csupán fájdalmat érzett a testében. Néha még a könnyei is kicsordultak tőle, ám Navin amint kielégítette vágyát, nem törődött vele.

Most is amikor a férfit várta, összeszorult az idegességtől a gyomra. Behunyta a szemét ekkor érezte, hogy Sunita megfogja a karját:

- Navin üzent, ma nem tud eljönni hozzád. De nem szabad senkivel sem szobára menned... látom, meglehetősen sápadt vagy, ezért megengedem, hogy sétálj egyet az utcán. Még csak 10 óra van, adok melléd egy őrt, aki vigyáz majd rád. Egy óra múlva legyél itthon! - mondta kedvesen Sunita, aki a lelke mélyén érezte, hogy ez a szerencsétlen teremtés igencsak szenved Navintól, s a jószívú asszony arra gondolt egy óra szabadságot engedélyezhet neki.

Az utcán emberáradat hömpölygött. Bombayben az élet este kezdődött. A járókelők nézelődtek, gyümölcsöt ettek, italokat vásároltak, nevetgéltek. Az árusok, a koldusok, a nézelődők előzőnlötték az utcát és ettől a sokszínű tömegtől úgy tűnt a lánynak, mintha valami vidám ünnepség lenne.

Körülbelül fél órát gyalogolt, amikor az őr mellé lépett:

- Bocsánat, de vissza kell mennünk.

Mintegy tíz percet haladtak hazafelé, amikor a lány hiába kereste őret, sehol nem látta. Megállt. Az embertömegben kicsit félrehúzódott a járdán, nem akarta, hogy elsodorják. Tűnődött, hogy mit csináljon? Várjon, vagy induljon el egyedül. Ez utóbbi mellett döntött. Szaporán szedte lábait, mert valami veszélyérzet kerekedett benne felül. Nem tudta mi az... Egy dzsaina templom mellett haladt el, amely sötét parkban húzódott meg. Egy másodpercre ismét megállt, de miután nem látta sehol az őret, továbbindult. E pillanatban feltűnt előtte az a férfi, aki néhány órával ezelőtt szobára akarta vinni a Tükör Csarnokban.

- Jó estét kisasszony - szólította meg és karjával szorosan átölelte.

- Jó estét uram!

- Hova igyekszik a bombayi éjszakában?

- Haza megyek a Tükör Csarnokba...

- Elkísérem.

- Ne, kérem, ne! Ebből még bajom lehet.

A férfi azonban nem törődött semmivel, megérlelődött benne az elhatározás... körülnézett és látta, hogy a templom háta mögött egy lélek sincs. Átölelte a lányt, mintha szerelmesek lennének és húzta maga után a park belső részébe. Közben tenyerével befogta a lány száját, nehogy kiabálni tudjon. Másodpercek alatt a sötét, bokros, fás parkba jutottak, ahol a férfi egyetlen mozdulattal leteperte a lányt, ráfeküdt és sietősen magáévá tette. A szerencsétlen teremtés akkora fájdalmat érzett, hogy sikoltani szeretett volna, de száját még mindig betapasztotta a férfikéz... Aztán támadója elővette az acél lyukasztót... áldozatát megfordította és gyors határozott mozdulattal szúrta!!! A lány már nem tudott a világ létezéséről... lelke felszállt a magasba...

A férfi megkönnyebbült.

- Sikerült! Már nem is gondoltam, hogy ma ismét büntethetek. Hogy került az utcára ez a lány? - Felkelt a bokor alól, megigazította ruháját és otthagyta a holttestet. Elindult a

lakása felé, az úton igencsak jókedve támadt. Sikerült! Sikerült! A jövőben így kell cselekednem! Megszereztem az élvezetet és egyben büntettem is...

- Ha rátalálnak - gondolta a férfi - engem senki nem gyanúsíthat... Micsoda remek megoldás... Ezt rövidesen meg kell ismételnem - határozta el, amint kinyitotta lakása ajtaját.

Közben az indiai őr, aki szem elől veszítette a lányt visszatért a Tükör Csarnokba. Remegő hangon közölte, hogy olyan nagy forgalom volt az utcákon, hogy eltűnt a lány. Sunita ingerülten szólt rá:

- Hova?

- Nem tudom, asszonyom.

Sunita lelkébe hirtelen belemart a félelem.

- Ha a lány elszökött, én iszom meg a levét! Parvatitól és Navintól is megkapom a magamét. Hol keressem? - Majd az őrhöz fordult.

- Vigyél magaddal négy embert és azonnal hozzátok vissza a lányt, neked kell tudnod, merrefelé mentetek. Lódulj!

Több mint két óra múlva a holtápadt indiai férfi halkán suttozta:

- Asszonyom, tessék kijönni a kertbe, egy csomagot hoztunk... - Az asszony hátán a hideg futott végig.

Emberei, amint a fehér lepelből kicsavarták a holttestet, a lány arca tűnt fel előtte... dulakodásnak, erőszaknak nyomát nem látta. Ránézett és tudta, hogy halott!

- Mit csináljak? - Aztán hirtelen döntött: - Vigyétek fel a lányt a szobájába, de a hátsó lépcsőn! - szólt az őröknek. Ha bármelyikőtök is egy szót szól a mai estéről, megkapja a magáét! - sziszegte a fogai közül Sunita. - Egyébként hol találtátok?

- A hozzánk közel eső dzsaina templom mögötti kertben, a bozótban...

A lányt lefektették az ágyába, Sunita mellette maradt. Újból és újból végiggondolta mit tegyen, majd gyors elhatározásra jutott. Lement a páncélszekrényhez, kivett belőle ezer rúpiát. Még ma éjszaka elvitetem a párszik temetőjébe, a Hallgatás Tornyaiba!... Holnapra már csak a csontjai maradnak... Az embereknek ott is pénzt adok, hogy hallgassanak. Még szerencse, hogy a párszik nem kérdezősködnek senkiről semmit.

- Éjszaka ugyan nincs temetés - szólt az asszonyhoz az egyik temetőőr. De amikor Sunita kezébe nyomta az ezer rúpiát, mindent előkészített, hogy az asszony kívánságának eleget tegyen. Mikor látta, hogy a szolgák viszik a holttestet a henger alakú torony tetejére, kicsit megnyugodott. A párszik temetkezési helyéről csak hajnalban ért vissza a Tükör Csarnokba. Nem szokott inni, de most négy ujjnyi konyakot töltött magának, mert úgy érezte, ha végiggondolja az éjszakai eseményeket, beleőrül a félelembe.

- Nem maradt semmi nyom a lány után... csak az örök. Azokat majd elintézzük! - döntötte el -, de ezzel megvárom Parvatit. Neki megmondom az igazat, ez lesz a legjobb. - Aztán gondolkozni kezdett, ki lehetett a tettes? Felrémlt előtte az esti incidens a Tükör Csarnokban az erőszakoskodó fiatalemberrel. - De hát ez képtelenség! Megzavarodtam! Az a férfi nem tudhatta, hogy a lányt elengedem levegőzni... A szerencsétlen teremtés még sohasem járkált Bombay utcáin, lehet hogy rablótámadás áldozata lett? Aztán ezt a képtelen ötletet is elvetette, hiszen a lánynak nem volt pénze...

gondolta magában az orvos. Pedig most már én is kíváncsi vagyok, mi az öregnek - ahogy a főorvost magában hívta - a szándéka vele? Vajon milyen műtétet kíván a lányon végrehajtani, s miért kellett ehhez teljes röntgenfelvétel? Flexner tudomása szerint Buri elsősorban az arcátváltoztatásokban volt specialista, s egyéb műtéteket csak akkor vállalt, ha külön magas honoráriumban részesült.

- Vagy ki tudja - morfondírozott az orvos -, olyan keveset ismerek én Buri ügyeiből, hiszen csak nagy ritkán vesz maga mellé mint asszisztáló orvost... Pedig lassan lejár az időm, vissza kell mennem Amerikába, és ott folytatom a praxist. Igaz, sok mindenre megtanított az öreg, de még nem mernék olyan műtétekre vállalkozni, amelyeket ő könnyen és hibátlanul elvégez. De hol lehet az a lány? - Aztán ismét visszacsengtek fülébe a sírós hangú mondatok: - Fogva tart, nem enged vissza a Kleopátra Szalonba! - Flexner hirtelen elhatározta magát. - Elmegyek a híres masszázs szalonba. Körülnézek ott... hátha megtudok valamit... Ma délután ügyis szabad vagyok.

Felvette dzsekijét, lement az utcára leintett egy taxit és bement a szalon nevét. A sofőr azonnal tudta a pontos címet. Amint Flexner belépett, látta, hogy előkelő helyre csöppent! Két lány mély hajlongások közepette leültette, hideg üdítőt hoztak neki, majd igen udvariasan kérdezték:

- Milyen masszázst parancsol az úr?

- Nem tudom... - habozott Flexner - nem ismerem a lehetőségeket...

- Azok korlátlanok nálunk - válaszolt az alacsonyabbik, s egy hirtelen mozdulattal elővett egy albumot, amelyben a masszírozó lányok, különböző testhelyzetben színes fotókon kínálták a test örömeit.

A sebész lassan lapozta az albumot, arra gondolt, hogy Buri által fogva tartott lánynak is szerepelnie kellene itt, ha valóban a Kleopátrából vitték el. Már másodszor nézte végig, de a lányt nem látta. Ekkor vette észre, hogy egy fényképhely üresen tátong:

- Innen kiesett egy fotó - fordult a lány felé. Az zavartan pislogott, majd habogva mondta:

- Igen, Siriluek szerepelt itt... de már... vagyis nem tudom... most nem dolgozik itt... a főnökasszony tudja csak... de annyi más lány van... válasszon uram!

Flexner gondolkozott, majd összehajtotta az albumot és a mellette álló lánynak intett:

- Te is megmasszírozol? De én egyebet is akarok!...

- Rendelkezésére állok uram, hajolt meg és indult a földszinti hármasszobába.

Flexner leült a mély karosszékbe, s nézte amint a lány vetkőzik. Majd hirtelen mozdulattal, mint a kígyó, rátekeredett volna a férfira, aki óvatosan, karjával lefejtette az ölelkezni akaró lányt és így szólt:

- Fizetek neked, ha őszintén elmondod, mi lett a társnóddal!

- Csak nem a rendőrségtől van az úr? - ijedt meg a lány, s azonnal távolabb ment tőle.

- Nem, nem dehogy! Nem a rendőrségtől vagyok! Ne félj tőlem - próbált egyre kedvesebb lenni Flexner, mert úgy gondolta, hogy nyomon van.

- Hát... nem is tudom... - sóhajtott a lány. - Krissana asszony megtiltotta, hogy Siriluekről beszéljünk, pedig ő olyan jó volt, kedves mindenkinek. Ő volt a legszebb itt a szalonban! Aztán egy szép napon a főnökasszony magával vitte a lányt...

- Hová? Gondolkozz! - Ezzel elővette pénztárcáját és ezer bahtot tett az asztalra. - Beszélj! Tudni akarom, hova vitték a lányt...

- Kérem, uram, lehet, hogy tévedek, de asszonyom sofőrje mesélte nekünk, hogy Buri

főorvosnál tette le egyik nap mindkettőjüket a kórháznál. Aztán Krissana asszony egyedül jött haza, s azóta nem szabad beszélünk Siriluekról. Pedig mindenkit érdekel, hova tűnt el...

Flexner rájött, hogy Buri nyilván a lakásán rejtegeti a lányt, olyan műtétet kíván rajta elvégezni, ami ma még... - De a gondolatot sem fejezhette be, mert kopogtak az ajtón.

A lány összerázkódott, megijedt.

- Ne félj, ment az ajtó felé a férfi - én mindent elintézek! Tedd el a pénzed! - Kinyitotta az ajtót és kinézett rajta. - Valami baj van, asszonyom? - kérdezte a bekukucskáló középkorú nőtől, aki feltűnően hasonlított Burira.

- Nem uram, nem, csak kicsit sokáig elidőzött, s arra gondoltam...

- Megfizetem a lány szolgálatait, ha végzek - mondta Flexner határozottan. - De engedje meg, hogy bemutakozzam, a testvérénél dolgozom, sebész vagyok és már olyan sokat hallottam a Kleopátra Masszázs Szalon különleges szolgáltatásairól, hogy felkerestem! De ugye ez nem baj? - próbálta legnyájasabb mosolyát elővenni a férfi, aki látta a nő szemében a félelmet.

- Megtisztel uram a látogatása. Addig maradjon a házamban, amíg kedve tartja - hajolt meg Krissana -, s agyában azonnal megszólalt a vészcsengő. De már kifelé ment az ajtóból.

- Hozass nekem egy nagy adag whiskyt - szólt Flexner a lánynak.

- Igenis uram. - Felvette a kis asztalon lévő fehér telefont, s thai nyelven mondott néhány szót. Három perc múlva kinyílt az ajtó, tálcán megérkezett az ital, egy 10 év körüli fiú hozta be. Óvatosan letette, elvette a pénzt, meghajolt és sietősen távozott.

Flexner lassan kortyolgatta az italt. Rájött, hogy még egy kis ideig maradnia kell, mert gyanús lenne, ha Krissanával folytatott beszélgetés után rögtön távozna. Bár szíve szerint azonnal elment volna Buri lakására, hogy körülnézzen.

A vele szemben ülő lány még mindig izgatott volt:

- Ne félj, - szólt hozzá a férfi. - Nem árurom el senkinek sem a titkot. Kinek kell fizetni a szolgáltatásaidért, mert az ezer bahtot az információért adtam?

- Ha megyünk kifelé, akkor kérik majd öntől a pénzt. Nem is akarja az örömeimet igénybe venni?...

- Nem, majd legközelebb.

Melton a Pauster Intézetben tett látogatása után beült egy vendéglőbe. Megebédelt és utána visszament a Smaragd Buddha templomhoz. Körülnézett, rágyújtott, le-föl sétált, egyre idegesebb lett. Ekkor valaki óvatosan megfogta a karját:

- "Siva ölelő karja védelmezzen" - mondta halkán a fiatal thai férfi kiváló angolsággal.
 - Már nagyon vártam, reggel is itt ácsorogtam.
 - Bocsásson meg uram, de nem tudtam jönni, mivel ki kellett derítenünk, hol van a lány.

- Hogyan?
 - Siriluek Mingmoleet Buri főorvos tartja fogva. Óvatosan kell megszerveznünk a szöktetést. Már beszéltem Kunal Rameshnel, azt üzeni önnek, menjen vissza Parvati asszonnyal Bombaybe, ha kiszabadítottuk a lányt, mi visszük át Indiába. Kérem uram, adja ide az útlevelet!

Melton elővette az iratot, átadta a férfinek. Elköszöntek egymástól és Daniel a templom kapuja előtt beszállt egy taxiba és visszament a Kleopátrába. Amikor belépett Krissana émélygős kedvességgel fogadta:

- Doktor úr, Parvati asszony kéri, látogassa meg Samut Sakhonban, a pihenőházamban.

Melton egy percre meglepődött, aztán rájött, hogy miután nincs semmi dolga a fővárosban, mindegy hol tölti az idejét.

A pihenőház kényelmes luxus körülményei elkápráztatták az angol orvost. Parvati egy külön szobában várta, leheletvékony arannyal átszőtt pongyolában fogadta, amely nemcsak alakját domborította ki, hanem mintha valami fényözönnel vont a volna be. Melton megállapította, hogy Parvati nagyon szép és kívánatos. A gondolatait sem folytatta, mert az asszony kéjes mozdulatokkal ölelni és simogatni kezdte és a férfiben fellángolt a vágy... már nem törődött semmivel, csak a pillanat mámorával... A hatalmas perzsaszőnyegen feküdtek, az asszony boldog volt, érezte, hogy visszahódította szerelmét. Úgy viselkedett, mint a macska, amelyiknek sikerült a tejszínhez férkőznie. Nagyon elégedett volt magával, szinte dorombolt.

Ahogy elmúlt a mámor Melton lelkiismeretfurdalást érzett Samantha iránt, felvillant előtte a lány arca, s a büntudata egyre fokozódott.

Parvati mozdulataiból elégedettség tükröződött: Ismét az enyém, csak az enyém! Mire visszaérünk Bombaybe, remélem Navin már elintézte az angol lányt. Danielt soha nem engedem el magam mellől! Majd a férfihez fordult:

- Mikor még vissza Bombaybe?
 - Bármikor indulhatok.
 - Hajnalban megy egy gép Delhibe, onnan Bombaybe, én azzal megyek - simult hozzá Parvati. - Ha kapok helyet, én is veled tartok.
 - Rendben drágám, mindent elintézek. Most visszamegyünk Bangkokba, utána pedig haza...

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó és egy fiatal lány dugta be a fejét.
 - Asszonyom, asszonyom! Nem tudom mit tegyek!
 - Beszélj már, ne kertelj! - szólt Parvati ingerülten.
 - Baj van! Wat Bung a hátsó kamrában van... - zokogott fel Manfa - felakasztva... lóg egy kötélén...

- Úristen! Még ez hiányzott! - kiáltott fél Daniel. - Ahova Parvati elcipel, mindenhol egy halott...

- Daniel gyere, nézzük meg együtt! Lehet, hogy ez a lány összevissza fecseg.

A zezugos folyosókon elérték a hátsó traktust, amelynek egyik ajtaja nyitva volt. Amint ránézett az orvos az akasztott férfire, sejtette, hogy az nem maga végzett életével... Bement, megvizsgálta a helyszínt, tudta, hogy feltevése igaznak látszik.

- Parvati, telefonálj a barátnődnek, itt gyilkosság történt. Értesítse a rendőrséget!

- No még ez hiányzott! - lépett az asszony a telefonhoz. - Daniel várj meg a szobában, legkésőbb fél óra múlva indulnunk kell! - ebbe az ügybe nem szabad belekeverednünk, főleg neked nem! A thai rendőrség sokkal körültekintőbb, mint a mienk - halkította le a hangját Parvati.

- Egyébként - folytatta - mint hallom megszüntetik ellened az eljárást...

- Megörültél? Miféle eljárást?! Hiszen ha valaki, te tudod, hogy nem is voltam ott, s nem láttam a harmadik áldozatot!... Ez csupán a te meséd volt! - csattant ingerülten a férfi hangja, s már nagyon megbánta, hogy eljött ide Samut Sakhonba.

- Ne veszekedjünk drágám, ami volt elmúlt, ismét a régi szép napokat fogjuk Bombayben újrakezdeni - csókolta meg a férfi fejét az asszony, s készülődni kezdett az útra, közben átment a másik szobába telefonálni.

Krissana az elmondottakra csak annyit válaszolt:

- Bíz rád... ne törődj semmivel! Légy szíves küldd ide Manfát. Mikor indultok haza?

- A hajnali járatral, de még el kell intéznom Melton jegyét, mert ő is velem jön. Így csak két percre szaladunk be hozzád!

Parvati olyan otthonosan mozgott a hatalmas repülőtéren, mintha Bombayben lenne. Daniel az egyik bárpulthoz ült, rendelt magának egy konyakot és várta az asszonyt, sikerül-e elintéznie a jegyét. Egy órai nézelődés után Parvati karcsú alakja tűnt fel, kezében lóbálva a jegyet.

- Itt van, drágám! Utazunk! Gyere, intézzük el az útlevel- és vámvizsgálatot, utána a duty freeben szeretnék néhány thai holmit vásárolni magamnak.

Az idő elég gyorsan eltelt Melton számára is, mert amíg Parvati ruhákat próbált ő titokban vett egy gyönyörű arany karkötőt Samantha-nak, amelyen miniatűr arany Buddha csillogott. Valóban csodálatosan szép volt, s a Buddha mosolya, átszellemült arckifejezése különleges finomságot kölcsönzött a karkötőnek.

- Remélem Samantha örülni fog ennek - gondolta magában, aztán egyszerre rosszkedvű lett, mert ismét eszébe jutott Parvati ölelő karja, s újból feltámadt benne a lelkiismeret-furdalás.

Megszólalt a hangosbemondó:

- Az Air India 124-es járata indul Bombaybe. Kérjük utasainkat beszállásra a 26-os kapuhoz!

- Az első osztályon kevés volt az utas, így kényelmesen elhelyezkedtek. Melton azonnal újságot kezdett olvasni, Parvati pedig törte a fejét, hogy fűzze még szorosabban magához a férfit? Csak azt vették észre, hogy a hatalmas Boeing 747-es lassan hátrafelé kigördül a repülőtér indítófolyosójától. Pár perc múlva a tolatást végző óriási kerekű, sárga gépkocsi is eltávolodott a géptől, majd az méltóságteljesen megindult a kifutópálya felé. A gép a start előtt rövid ideig állt, majd felbőgtek a hatalmas motorok, és az indulás sebessége az ülésekbe nyomta őket.

Rövidesen látták, hogy a repülőtér épületei és a többi gép lassan elszaladnak alattuk, a repülő a levegőbe emelkedett. Pillanatokkal később már a tengert látták, ahogy a gépmadár az első fordulót vette, hiszen Bangkok nemzetközi repülőtere közvetlenül a tengerparton fekszik.

Az egyes osztályokat elválasztó falakon, a vetítövásznak világosak lettek és a légikisasszonyok különböző nyelveken bemutatkoztak és megkezdték az utazási szabályok ismertetését. Melton ekkor érezte az ülésén, az első rándítást, mintha valami arrébb toltá volna. Ezt gyors egymásutánban követte még néhány, amit most már Parvati és a többiek is tapasztaltak. Mindenki nyugtalanul nézett körül. Az orvos véletlenül pillantott ki az ablakon, így meglátta, hogy a felé eső oldalon az egyik motor áll és mintha valami fehér porfelhő szállt volna ki belőle. A mikrofonban megszakadt a légikisasszonyok hangja, helyét a kapitányé vette át, aki most már egyetlen nyelven, angolul a következőket mondta:

- Hölgyeim és uraim, kérem őrizték meg nyugalmukat! Gépünk egyik motorja kigyulladt, a tüzet azonban az automata tűzoltó-berendezéssel eloltottuk. Biztonsági okokból mégis visszatérünk Bangkok repülőterére. Kérem, hogy öveiket hagyják bekapcsolva és a gép leszállása alatt az ülésekre helyezett párnát tegyék a térdükre és hajtsák rá fejüket. Aki szemüveget hord, azt szíveskedjék levenni! A gép teljes megállásáig maradjanak ebben a helyzetben! Kérem a légikísérőket is, hogy azonnal foglalják el ülőhelyeiket és csatolják be magukat! Köszönöm.

Az utasok között hirtelen nyugtalan morajlás hangzott fel, mindenki ijedten kereste a párnát, néhány nő hisztérikusan sikoltozni kezdett. A hatalmas Jumbo érezhetően megsüllyedt orral és továbbra is erősen rángatózó hajtóművekkel megindult lefelé. Ismét felhangzott a kapitány hangja:

- Kérem, kérem, őrizték meg nyugalmukat, ne essenek pánikba, valószínűleg simán le tudunk szállni! A torony már kijelölte a leszállási helyet számunkra. Megkezdem az ereszkedést, senki ne álljon fel a helyéről!

A megnyugtató hang azonban nem volt szinkronban az egyre jobban rázkódó gép keltette félelemmel, bár az utasok többsége végrehajtotta a kapitány utasításait. Több gyerek sími kezdett, néhányan fel is ugráltak és a vészkijárat felé kapaszkodtak.

Melton oldalt fordította térdére hajtott fejét és látta, hogy a mellette lévő ablak előtt nem a repülőtér épületei, hanem a tenger habos hullámai rohannak! - Úristen! Ez a tengerbe akar leszállni! Mi lesz ezzel a sok nővel és gyerekkel! - gondolta Daniel, de még Parvatinak sem mondta el aggodalmait.

Hirtelen óriási erő húzta őket előre az ülésekből! Hatalmas ropogás hallatszott, majd folyamatosan a tépődő, szakadó fémfelületek sivító csikorgása. Pár másodperccel később az iszonyú zaj, ha lehet, még fokozódott és Meltonék mögött vagy húsz üléssorral óriási recsegés közepette kettétört a géptörzs! Végül egy hatalmas csattanással a gép maradványai megálltak a földön, mert a törzs egy óriási eukaliptusz fának ütközött...

Leírhatatlan hangzavar, kétségbeesés és pánik lett úrrá az embereken, akik még egyáltalán éltek, és eszméletüknél voltak.

Melton kábultan látta, hogy a másodosztály ülései szanaszét repülnek, emberek hullanak ki üléssel együtt a roncsokból... Az egész pokoli színjátékot valami villódzó sárga fény kezdte bevilágítani, majd óriási robbanás rázta meg a gép első részét is, s Melton elvesztette az eszméletét...

Az irányítótoronyból izgatottan figyelték a gép kényszerleszállási kísérletét, hiszen a pilóta jelentette, hogy két motor is kigyulladt, amit sikerült ugyan az automata

oltóberendezéssel eloltani, de gyakorlatilag elveszítette uralmát a gép felett! Mindenki az ablakhoz tódult és borzongva nézték, ahogy a hatalmas test a tenger felől közeledett a szárazföld felé. Eleinte úgy látszott, hogy talán el sem éri a földet, végül azonban mégis, alig valamivel a halázkikötő után a gép elérte a repülőtér szélét. A futómű azonnal összecsuklott a zuhanásszerű leszállástól, s a gép törzse ettől kezdve a földön csúszott végig, kilométerekre elhallatszó csikorgással, ahogy repedt és szakadt szét a földön. Hirtelen a szárnyak és a törzs hátsó része levált az orról, mely még mindig csúszott tovább, végül egy óriási fának ütközve megállt. A leszakadt hátsó rész a szárnyakkal együtt, mintha valami óriási repítette volna fel, a levegőbe emelkedett, átfordult és lezuhant a földre. Ugyanakkor sárgás lángnyelvek törtek elő a hajtóművek és a szárny maradványai közül, amit néhány pillanattal később hatalmas detonáció követett! Mindenki tudta a toronyban, hogy felrobbant a kerozin...

A repülőtér összes tűzoltó- és mentőkocsija a műszaki járművekkel együtt a legnagyobb sebességgel elindultak a szerencsétlenség színhelyére. Fürtökben lógtak rajtuk az emberek, mindenki segíteni akart!

A lángoló roncsokat azonban nem lehetett megközelíteni a pokoli hőségtől. Mindenekelőtt a tűzoltókocsik láttak munkához, nagyhatékonyaságú por- és haboltóikkal, miután féltő volt, hogy esetleg a szárnyban levő további kerozin tartály is felrobbanhat, hiszen a gép fel volt töltve üzemanyaggal a hosszú távú repüléshez, s a pilótának nem volt ideje azt leengedni, ahogy egyébként kényszerleszállásoknál előírásos! Míg a roncsot egyre vastagabban borította a tűzoltó hab és porréteg, melyek szerencsére úgy látszott megfékezik a lángokat, a repülőtér parancsnoka már telefonon beszélt a város és a környék összes kórházával. Jelezve a katasztrófát és kérte, hogy az összes orvos készüljön fel az életben maradtak ellátására...

Mikor a lángok elaludtak és a segélycsapatok meg tudták közelíteni a gépet, szörnyű látvány tárult a szemük elé! A hátsó rész roncsai között szinte csak széthullott véres emberi cafatok látszottak, a robbanást és a zuhanást itt valószínűleg senki sem élte túl. A gép első része felől hörgések és nyögések hallatszottak s néhány elhaló segélykiáltás!...

A mentőegység parancsnoka kiadta az utasítást, hogy minél többen kezdjék meg a gép első felének felnyitását és szétszedését hidegvágókkal, és darukkal. Csak néhány embert hagyott a hátsó résznél, hogy vizsgálják át, hátha mégis életben maradt valaki.

Másnap a kórházakba vitt személyek és az utaslisták egyeztetése alapján megállapítást nyert, hogy a tragikus szerencsétlenséget mindössze 30 ember élte túl, a halottak száma 270 fő.

Mikor Melton felemelte a fejét, csillagokat látott a fájdalomtól. Óvatosan körülnézett s egy fehér kórházi szobában találta magát, ahol minden ragyogott, csillogott. Az éjjeliszekrény lámpája égett s egy középkorú orvos vizsgálta a pulzusát.

- Ne féljen kolléga csak enyhe agyrázkódást kapott, és a karján néhány zúzódást szenvedett. Holnapra már teljesen jól lesz, s utazhat vissza Indiába! Parvati asszony, a húgom barátnője már a folyosón sétál, csupán egy kisebb fejsérülést kapott. Szerencse, hogy mindkettőjüket ide hozták az I. Ráma Sebészeti Klinikára. Bocsásson meg - folytatta az orvos - nem mutatkoztam még be: Chon Buri vagyok.

Daniel agyában felrémlt, hogy ezt a nevet már valakitől hallotta itt Thaiföldön, de képtelen volt rájönni, honnan cseng ez ismerősen.

Mikor felébredt Parvati állt az ágyánál.

- Kedvesem jobban vagy? - kérdezte az asszony. - Buri főorvos úr ígéri, hogy egy-két

napon belül hazamehetünk... Micsoda szerencsénk volt! Tudod, hogy a repülőgép lezuhanásakor a 300 utasból csak 30-an maradtunk életben?...

Melton nem akart emlékezni semmire... az álomba menekült... Közben mindig Buri neve motoszkált benne, de képtelen volt rájönni az összefüggésekre...

61

Samantha és Patricia, valamint Stephen és Edward meghívást kaptak szombatira a Rao házaspártól, hogy töltsék együtt barátjukkal, Rinaldóval az estét. Mindannyian meglepődtek azon a gazdagságon és pompán, ami sugárzott a házból, a szobákból, a pazar berendezésekből. A házaspár kedvessége és figyelme határtalan volt. Samantha először érezte magát Indiában felszabadultnak. Még Melton távollétét sem hiányolta annyira, mert tisztában volt azzal, hogy a férfi fontos ügy miatt ment Thaiföldre, miután egy rövid levélben megírta ezt neki.

Suvarna asszony tizenkét fogásból álló vacsorát tálaltatott. A férfiak belemélyedtek az indiai gazdaság problémáinak megvitatásába. Janardan részletesen ismertette bankjainak működését és a tőkebefektetések lehetőségeit:

- Az én érdekeltségem a pamutiparban is elég nagyarányú - mondta szerényen a férfi. - Gondolom önök is tudják, hogy India pamutipara az Egyesült Államok után a második helyen áll, megelőzve Angliát is! Bombayben három selyemipari gyárban a részvények 72 százaléka az enyém. De a bankjaimból is jócskán jön a haszon...

- S a felesége miért tart fenn éttermet? Nem hiszem, hogy ennek a bevételére szükségük lenne - kérdezte Edward.

- Nem, nem, erről szó sincs! Suvarna hosszú évekig rágta a fülem, hogy éttermet akar nyitni. Sajnos nem lehet gyereke, így meglehetősen unta magát egész nap egyedül itthon. Szüleinek Agrában éttermi láncuk volt és négy szállodájuk. Így aztán Suvarna, amikor összeházasodtunk és Bombaybe jött velem, azonnal felvetette ezt az ötletet. Én természetesen tiltakoztam ellene, de aztán beláttam, hogy Suvarna okos, ügyes teremtés. Ma már elismerem, hogy olyan éttermet hozott létre, ahova Bombay előkelőségei járnak, persze elsősorban a párszik köréből - tette hozzá halkan.

Már éjfél is elmúlt, a férfiaknak kávé, teát és különféle italokat szolgáltak fel. Időnként Rinaldo is bekapcsolódott a beszélgetésbe, de ő főként hallgatott és élvezte, hogy európai kollégái mennyi új, friss információt hallanak, ami meg is lepte őket.

- Itt Raoéknál - gondolta magában Rinaldo - olyan más az élet, mint egy szállodában. Suvarna csodálatos nő és feleség! A férfi érezte, hogy a párszi vallású asszony, furcsa és szokatlan hitével, életfelfogásával együtt közelebb került hozzá.

- Talán kedvel egy kicsit engem - gondolta számtalanszor a férfi. De nem mert reménykedni abban, hogy Suvarna valaha is egészen a közelébe kerüljön. Nemcsak azért, mert tisztességes volt és nem akart visszaélni a vendégszeretettel, hanem azért is, mert elhatározta, ha felgyógyul, azonnal visszamegy Rómába. Az asszony életét nem kívánta semmilyen módon sem tönkretenni. - Egy félrelépés a párszikhál... - mint egyszer Rao mondta neki - többet jelent, mint az indiaiaknál, vagy különösen az európaiaknál. Mi egy zárt világban élünk... innen nem lehet kitörni!

Éjjel kettőkor elbúcsúztak a vendégek, s Rao Suvarna a következő hétvégére meghívta őket nyaralójukba, amely Matheranban volt.

- Rinaldonak is kell a változatosság - tette hozzá kedvesen az asszony -, s gondolom önöknek is jól fog esni egy kis kikapcsolódás. Szombaton reggel nyolc órakor a kocsit várja önöket a szálloda előtt, ha ez így megfelel.

Mindannyian örültek a meghívásnak, már elégük volt mindenből... így szinte egyszerre mondták ki az igent.

A kocsit pillanatok alatt szállodájukba röpitette őket. Samantha azonnal a fürdőszobába ment, kiengedte a kádba a vizet, rágyújtott, s a szobában lévő asztalkára pillantott. Egy fehér boríték hevert rajta, az ő neve ráírva.

Odalépett és idegesen felbontotta:

"Ne féljen, Melton már jól van, csak agyrázkódást szenvedett... megmenekült! Egy-két napon belül visszajön." Aláírás helyett egy K. betű szerepelt.

- Atya Isten! Hát ez meg mi? Mitől kellene félnem, s Daniel hogyan kapott agyrázkódást, s mi ez, hogy megmenekült? - Kétségbeesetten róni kezdte a szobát. Végül elhatározta magát és tárcsázta Suvarna asszony lakásának telefonszámát. Majd rápillantott az órájára, s látta, hogy hajnali négy óra van. Már éppen letenni készült a kagylót, amikor az ismert, kellemes, bársonyos női hang beleszólt: - Itt Suvarna Rao beszél.

- Bocsánat asszonyom! Elnézést a hajnali telefonért, de önön kívül nem tudok kitől tanácsot kérni! - Samantha felolvasta az asszonynak a levél tartalmát.

- Kedves Samantha. Negyedórán belül visszahívom. A levelet én sem értem...

Talán tíz perc sem telt, amikor csengett a készülék. Samantha odarohant és felkapta:

- Itt Samantha Meigh.

- Ne izguljon kedvesem! Melton doktor szerencsésen megúsza az Air India repülőszerencsétlenségét! Tegnap éjszaka a gép a felszállás közben visszazuhant, sokan meghaltak... De Melton doktornak és Parvati Kohli asszonynak nem történt különösebb baja. Gondolom egy-két nap múlva viszontlátja őt. Most próbáljon aludni!

Amikor a lány elköszönt egyre izgatottabb lett. Parvati asszony ezek szerint elkísérte Meltont Thaiföldre is!... Nem szakadt meg a kapcsolatuk...

62

Flexner már harmadszor járta körül a házat. Mint megtudta Buri nemrégén vásárolt magának egy luxuslakást a Chulalongkorn Egyetemtól nem messzire, a Royal Bangkok Sport Club mellett, ahol a közelmúltban épült fel egy 30 emeletes ház. A kórházi nyilvántartás egyik adminisztrátora azt is elárulta, hogy ezenkívül van egy régi kis háza, Bangkok szívéből nyugatra, a Menam folyó jobb partján, ahol a thai főváros legősibb magja, a Thonburi helyezkedik el. Ebben a negyedben járt már Flexner, de most úgy érezte magát, mintha a történelem kerekét egy évszázaddal pergették volna vissza. Thonburiban az élet teljes egészében a vízre települt. A klongok bárkaházaiban élő családok apraja-nagyja a vízben születik, itt nő fel, s halála után csónakon viszik a hamvasztóhelyre. A bárkaházak - amint a bérelt hajóból az orvos megállapította - külsőleg szegénységről árulkodnak...

- Hogy találom meg itt Buri házát? - tűnődött az orvos. Aztán intett a hajósoknak, hogy lassan menjen felfelé. Megfigyelte, hogy a cölöpökre épült házak többségébe bevezették a villanyt, s minden bárkaházban egy-két kutya terpeszkedik a bejáratnál.

Ahogy Flexner még a kórházban megtudta, Thonburiban a klongok az élet ütőerei. A csatornákon bonyolódik a közlekedés, az áruszállítás. Thonburi egy darabka történelmi

álmába dermedt múlt, amelynek trópusi romantikáját csak a villanyoszlopok és a hangosan pöfögő motorcsónakok foszlatják szét. Végül elérkeztek a turisták által igen kedvelt úszópiacra, ahol egy hatalmas kivilágított üzlet várta a látogatókat. Flexner intett a bárkásnak, majd angolul szólt:

- Bemegyek az üzletbe, körülnézek, várjon itt rám!

Egy csinos, thai lány a belépő elé ment, s kedvesen kérdezte, miben állhat a vendég szolgálatára.

- Szeretnék egy szantálfából készült elefántot venni.

- Sajnos uram, nálunk csak márványból, vagy elefántcsontból készült ajándékok vannak. Megmutatom a választékot, hátha valamelyik megtetszik önnek. - Flexner azonnal kiválasztott hat darab, márványból készült elefántot.

- Majd hazaviszem Amerikába, jó ajándék lesz a barátoknak. Valóban szép, egyedi darabok. - Aztán ismét a lányhoz fordult: - Buri főorvos úr bárkaházát keresem. Megmondta, hogy találom meg, de elvesztettem a leírást...

- Talán a kórházban keresse uram - hajolt meg ismételten a lány -, az I. Ráma Sebészeti Klinikán dolgozik.

- Köszönöm kisasszony, de én is ott dolgozom, méghozzá mellette, s meghívott ma estére, de sehogy sem találom a házat...

- Bocsánat uram, legyen szíves várjon egy percre. Néhány pillanat múlva a lány visszatért: - Uram menjen tovább a Klong Dao Kanongon keresztül mintegy két kilométert. Aztán meglátja a Wat Arunt, a Hajnal templomát s onnan az ötödik, kétemeletes bárkaház a főorvos úré. A ház kívülről egyszerű - tette hozzá halkán a lány -, de belülről meglepetés éri. A környékén mindenki azt meséli, hogy a híres sebész úgy rendezte be az építményt, mintha már a huszonegyedik században élne!... Ugyanakkor a thai hagyományokat is meglátja majd uram... Remélem így már eljut a házba... - hajolt meg a lány. A csomagot a férfinak nyújtotta, aki szintén meghajlással távozott.

A motoros bárkával elég hamar megtalálták a keresett épületet, annál is inkább, mert körülötte csupa földszintes, cölöpökre épült kunyhó sorakozott.

Az amerikai sebész meglepődött. A ház teljes sötétben állt, csak egy olajmécses világított előtte a kikötőben. Úgy látszott, hogy senki nem lakik itt. Már éppen visszafordult, amikor a kapuból kiszaladt egy kutya és vicsorgással, morgással közeledett a csónakhoz.

- No még ez hiányzik, a lányt nem találom meg, helyette egy vicsorgó kutyát! Most mi a fenét csináljak? - töprengett Flexner. - Nem léphetek partra, mert a kutya belém kap. Ebben a másodpercben az emeleten az egyik szobában felgyulladt a lámpa. Flexner, Buri hangját hallotta meg, amint kihajolt az ablakon, de hogy pontosan mit mondott azt nem értette, miután thai nyelven szólt a kutyához. De látta, hogy az állat fut visszafelé a fából készült kikötőről a házhoz.

- Induljunk tovább - szólt a hajósnak. - Itt nem tehetek többet, úgy látszik itthon van a főorvos úr! Most már megismerem a házat, visszajövök, ha biztos leszek benne, hogy a kórházban van... - mormogta. Rágyújtott egy cigarettára, s mintegy negyedórai hajózás után megérkeztek a forgalmas Oriental Hotel melletti mólóhoz. Kifizette a fuvart és hazaindult.

három nővér kíséretében végigjárta a kórtermeket.

- Az éjszaka három maláriás beteget hoztak be, beadtam nekik a Primethamint, az egyiknek Chlorochin injekciót is, mert nagyon rossz állapotban volt - tájékoztatta a főorvost Kulkarni, aki örült, hogy Melton helyett ő lett, Gupta első embere. - Csak soha ne jöjjön ide vissza - sóhajtott magában, aztán továbbment s referált a többi betegről is.

Amikor végeztek, Gupta odaszólt a fiatalembernek:

- Légy szíves hozd be hozzám az ötös és a hetes kórteremben fekvő betegek kórlapjait. Alaposan meg akarom nézni, mert úgy látom ritmuszavaruk van, s változtatni kívánok a kezelésükön. Előtte mindkét betegnél csináltass EKG-t! Félóra múlva várlak.

Gupta osztályán gyakran súlyos, gyógyíthatatlan betegek is feküdtek. A Ramesh klán utasításait is végrehajtotta, elsősorban a pénz miatt. A látszat ellenére a főorvos igencsak vallásos ember volt, s mélyen hitt a hinduizmus tanaiban. Lelke mélyén Visnu foglalta el az első helyet az istenek között. A klán kérését maradéktalanul teljesítette, egy-egy áldozatot elküldött a messze távolba, de úgy fogta fel, hogy az illető csak fizikailag szűnik meg létezni, mert a lelke tovább vándorol, és újból új testet öltve megjelenik. Az orvos számára a gazdagság és a jólét istennője, akihez fohászkodott, gyerekkora óta Visnu volt, akinek tíz megtestesülése mindig áhítattal töltötte el. Bár a hívők között a megtestesülésből származott Ráma és Krisna örvendett nagy tiszteletnek. De Gupta Visnuhoz imádkozott így még a saját kórházi szobájában is felállított egy kis oltárt. Nem érezte, hogy az emberek megölése és a vallás, az istenek iránti tisztelet ellentétben állna egymással. Mindig megmagyarázta magának annak szükségességét, hogy egy klán csak akkor tarthat el ezer és ezer embert, csak akkor adhat kenyeret a szájukba, ha elsöpri mindazokat, akik az útjában állnak!

Most is ezen gondolkozott, amikor várta Ali Kulkarnit, aki nagy-nagy tisztelettel lépett be a főnökéhez. Az asztalra tette a kért leleteket a legfrissebb EKG-felvételekkel együtt.

- Mít szólsz Ali, hogy Melton is ott volt a thaiföldi repülőgép-szerencsétlenségénél?

- Nem tudtam róla... meghalt? - derült fel a fiatal indiai orvos.

- Nem. Megmenekült. Híreim szerint ma vagy holnap hazaérkezik...

- Visszajön hozzánk a kórházba?

- Rövid időre, mert hamarosan lejár a szerződése. De megkérlek arra, hogy jobban figyelj meg a kollégát. Az utóbbi időben azt vettem észre - húzta össze szemét Gupta -, hogy elsősorban a kísérleteivel foglalkozik! Különösen mióta az új gépeket megkaptuk, elhanyagolja a betegeit...

- Igen, igen. Egyik éjszaka az ügyelet alatt elhagyta a kórházat, mint a főnővértől megtudtam... csak nem akartam a főorvos úrnak szólni.

- Kedves Kulkarni, azt hiszed én nem értesültem azonnal erről is? No meg aztán itt van ez a rendőrségi ügy... A Tükör Csarnokban több lány meghalt, s mindegyiknél Melton állapította meg a halálokat! Furcsa... furcsa... hogy ilyen fiataloknál mindig szívbajti diagnosztizált... kényes ügy... nagyon kényes!... Úgy tudom a rendőrség még nem zárta le a nyomozást... De ki tudja? Ahogy megismertem Tilak Solankit, ugyancsak szívós nyomozó, s ha látszólag, valakinek a közbenjárására le is zárja az ügyet nyomta meg az utolsó mondatot a főorvos -, nem biztos, hogy úgy is van!...

- Főorvos úr! Én képtelenségnek tartom, hogy mind a három lány egyazon betegségben halt volna meg!

- Ki beszél itt háromról? - nézett rá Gupta a fiatalemberre, aki vérvörös lett. - A rendőrség nekem két lány haláláról beszélt.

Ali Kulkarni meglepődött.

- Nem nagyon figyeltem oda, biztosan tévedtem...

- No gyere, nézzük át együtt a leleteket!

A telefon berregése szakította félbe a megbeszélést.

- Itt Gupta beszél - vette fel a főorvos a kagylót.

- Navin.

- Mi van?

- Ma vagy holnap bekerül a kórházadba egy angol lány, az italába Digoxint kevertetek!... Egy napig kezeld, aztán a szokásos úton küldd át Siva...

- Ne folytasd! - csattant Gupta hangja. - Már ezerszer megmondtam neked, hogy nőkről szó sem lehet... Visnu megbosszulna érte!

- Ugyan, ugyan, hiszen egy angolról beszélek!

- Akkor sem! Rám ne számíts! Keress más megoldást! Egyébként hallom, hogy a Ramesh klán kettészakadás előtt áll, s a kedves testvéred, Kunal át akarja szervezni az ügyeiteket. S te ezt hagyod?

- Ne féls engem! Elég baj, hogy annak idején Melton megmentette őt a te szerető gondoskodásodtól - vált ironikussá Navin hangja. - Rosszul csináltad Gupta, ezért is nem utaltam át ebben a hónapban a szokásos tiszteletdíjadat!

- Látod, ezt tapasztaltam! A szűk agyadba nem fér bele, hogy Melton mindenre rájött?... Nem tudtam mit tenni!...

- Most jóvátehetnéd: A lány neve Samantha Meigh...

- Megmondtam! Nem tágitok: Ne is küldd ide! - majd mérgében lecsapta a telefont.

64

Krissana amikor megérkezett a Samut Sakhonba, Manfa mindent előkészített úgy, ahogy főnöke parancsolta. Wat Bungot becsavarták egy sárga lepelbe és egy magas Buddha-szobor elé rakták, amelyen virágfüzerek lógtak, s előtte hat füstölő égett. Ekkor egy buddhista pap lépett a szobába, meghajolt, letett a kezéből egy madáretetőre emlékeztető házikót, amelyben aranyból készült Buddha ült. Meghajolt és halkán, de érthető szavakkal a holttest előtt mondta a halotti beszédet: - Te is Wat Bung, Gautama Buddha vallásalapítónk és példaképünk tanítását követtél, így megszabadultál az újraszületés kényszerétől és eljutsz majd a legtökéletesebb állapotba, a Nirvánába! Wat Bung lelke már messze jár - fordult a többiekhez - adjunk Buddhának ajándékot, mert testvérünket elvitte magával...

Krissana az arany Buddhához lépett és ezer bahtos bankjegyet tett oda. Meghajolt, s szólt az ajtó előtt álló embereknek:

- Vigyétek!

Aztán thai lányok jöttek be, megvendégték a szerzetest, aki Samut Sakhon főtemplomából érkezett, a Tanchin folyó torkolatánál magasodó Chom Longból. Ezt a múlt század elején épült templomot Chulalongkorn király is felkereste. A szerzetes néhány falat elfogyasztása után meghajolt, s csak ennyit mondott:

- Wat Bung temetéséről mi gondoskodunk - ezzel távozott a szobából.

Mikor Krissana és Manfa egyedül maradt, a lány azonnal megkérdezte asszonyától:

- Miért ölte meg magát Wat Bung? Hiszen nem tudhatott róla, hogy én önnek mindent elmeséltem a szokásairól, a videofelvételeiről!...

- Kedves lányom, ne foglalkozz ezzel! Mától fogva te leszel a pihenőház főnöke.

Több mint két órán át oktatta a lányt mindazokra a teendőkre, amelyek eddig Wat Bunghez tartoztak.

- Légy szíves hagyj most magamra! - mondta az asszony. - Küldess be nekem egy erős teát. Aztán indulok vissza Bangkokba.

Amikor egyedül ült a szobában, magába ismét felelevenítette Wat Bung halálának körülményeit, amelyet ő szervezett meg... Csak és kizárólag ő tudta, ha életben marad a férfi, sokat árthat neki!... Ezért megölette, de úgy, hogy öngyilkosságnak tűnjék... A rendőrséget nem értesítette, de Samut Sakhon rendőrfőkapitányának előzőleg ötvenezer bahtot átutalt, hogy a rendőrség épületét modernizálják... Milyen okos, és előrelátó voltam!

65

Már második napja jóformán alig aludtak a kutatók. Stephen még éjjel 11 órakor is dolgoztatta őket. A sötét barlangrendszerben kézilámpa fénye mellett végezték a munkát, s mindannyian úgy érezték, hogy ebből kezd teljesen elégük lenni. Patricia már olyan sápadt és sovány volt, hogy Edward elhatározta, ha visszamennek a szállodába, megmondja Stephennek, mindketten felbontják a szerződésüket és hazamennek!

- Az okokat pedig részletezni fogom - döntötte el az amerikai régész. - Először is teljesen megváltoztatta Hayter a programot, azonkívül ilyen gyors ütemet nem lehet diktálni, mert sem fizikailag, sem szellemileg nem bírjuk! Ez az ember teljesen megőrült - sóhajtott magában, majd azt vette észre, hogy Samantha átöleli Patriciát, aki majdnem elvágódott. Edward azonnal odalépett hozzájuk:

- Mi történt drágám?

- Fáradt vagyok... borzasztóan fáradt vagyok... Menjünk haza, mert nem bírom tovább!

- Stephen! - szólt ingerült hangon Edward. - Mi hárman most azonnal abbahagyjuk a munkát! Ezt az embertelen tempót nem vállaljuk!

A szállodában az éjszakai vacsora meglehetősen nyomott hangulatban telt el. Patriciába és Samanthába Edward beleerőszakolt egy-egy pohár konyakot, s csak aztán kérte a vacsorát. Már mindannyian végeztek, amikor Stephen megszólalt:

- Két napig még maradunk, aztán visszamegyünk Bombaybe. Összeállítjuk itteni kutatási feljegyzéseinket, s remélem, hogy egy héten belül eljutunk Delhibe, onnan Jaipurba, Szikandrába, Agrába és végül...

- No ebből aztán elég! - kiáltott fel eltorzult hangon Samantha. - Légy szíves most azonnal mutasd meg nekem, hogy az ENSZ beleegyezésével változtattad-e meg az útvonalat, vagy sem? Egy percet adok neked Stephen, látni akarom az összes papírt! Ha nem, még most megírom a levelet, amelyben a kiseded játékaidról is szólok...

Stephen elsápadt. A csoportból egyedül Samantha tudta, hogy ágyába fiatal indiai fiúkat visz, de eddig a lány ezt nem említette. Most először fordult elő, hogy célzott rá...

- Jó lesz vigyáznom erre, a nőre!

- Drága Samantha! A programot valóban én változtattam meg, de köztudott, hogy a Siva kutatásunkat bárhol végezhetjük, ebbe nem szól bele a...

- Hazudsz! - sziszegte fogai közül a lány. - Megérkezésünk utáni első napon Delhiben, azt mondtad, hogy részletes és teljes kutatási tervet kaptál, s aszerint intézed és osztod be az

időnket! Vagy talán a fiúcskáidat csak ezeken a vidékeken találod meg? No ezt nem hiszem! - kelt ki magából Samantha, elveszítve a józan esztét. - Értsd, meg végre! Elég volt belőled! Kimondtam azt, amit mindhárman gondolunk... Nem értesz te semmihez... ezért kapkodszt! Az ágyadat szereted melengetni a fiatal...

- Elég! Elég! Samantha! - szolt most már közbe Edward is, aki végleg nem értette mi ütött a lányba, és milyen fiúkról beszél. - Nyilván ő sem bírja a megterhelést - gondolta magában -, s ezért üvöltözik összevissza.

- Hagyjátok abba! - szolt a két veszekedőhöz Edward. - Reggel nyugodtan mindent megbeszélünk. Egyébként elfelejtettem mondani, hogy délután odajött hozzám az Archeological Department, a Régészeti Felügyelőség egyik munkatársa, s kérte, hogy utólag kérjünk engedélyt a fényképezéshez, ezt ő azonnal megadják. Nem akarja, mint mondotta, hogy bármiféle kellemetlenségünk legyen.

66

Melton abban reménykedett, hogy a bombayi repülőtéren Samantha várja. Aztán rájött, hogy az is lehetséges, hogy a lány még a szerencsétlenségről sem tud, hiszen nyilván az ellőrai barlangokban még nem fejezték be a munkát! Ennek ellenére körülnézett, de egyetlen ismerőst sem látott.

- Daniel drágám! Jobb lenne, ha velem jönnél a Tükör Csarnokba, még szükséged van egy kis kényeztetésre... - ölelte át a férfit Parvati.

- Nem! - hangzott a lakonikus válasz. - Hazamegyek, s holnap már ismét dolgozom!

Parvati látta, hogy a férfi igencsak ingerült, ezért csak ennyit mondott:

- No jó, ahogy akarod. De este a szokott időben várlak!

- Ne várj! Többet nem megyek! Elegendem volt belőled! Látni sem akarlak! A thaiföldi kalandnak vége!... Értsd meg, rövidesen hazamegyek Angliába, s jobb, ha most szétválnak útjaink...

- Úgy? Szóval még mindig az angol lány...

- Ne emlegesd Samanthát, mert megkeserülsz...

- Vigyázz Melton! Nehogy te bándd meg, s zokogj az ajtóm előtt, hogy segítsék! - mondta Parvati és otthagya az orvost.

Melton, ahogy a taxival hazaért, azonnal hívta Samanthát. A szállodában közölték, hogy a kutatók csak néhány nap múlva jönnek vissza.

Lefeküdt és azonnal mély álomba zuhant. Szörnyű rémekkel hadakozott, s arra ébredt, hogy valaki hosszan nyomja a csengőt.

Ránézett az órájára, s látta, hogy reggel hét óra van. Kiment a kaputelefonhoz, s Kunal hangját hallotta:

- Daniel engedj be, én vagyok.

Az indiai férfi megölelte barátját:

- De jó, hogy élsz!... Tudtam, hogy csak kisebb agyrázkódást és zúzódásokat szenvedtél. Amikor meghallottam a szerencsétlenséget, azonnal hívtam a Kleopatra Szalont. Krissana mondta, hogy mindketten könnyebben megsérültetek, s a testvérénél, Buri főorvosnál vagytok a kórházban. Aztán telefonált, s közölte melyik járáttal jöttök haza. Nem akartam kimenni eléd a repülőtérre, mert féltetek!

- Engem? - nézett rá még kissé álmos szemmel Melton. - Sajnálom kedves Kunal,

hogy nem hozhattam magammal Sirilueket, de tudod, hogy...

- Ne folytasd, minden részletet ismerek! Újabb embereket állítottam rá, hogy kinyomozzuk a szerencsétlen teremtés tartózkodási helyét... Lehet, hogy már nem is él... Teljesen nyoma veszett, mert még Buri lakását is átkutatták az embereim, amit a közelmúltban vásárolt!

Sehol semmi kézzel foghatót nem találtak... De nem mondtam le Siriluekről!... Reménykedem, hogy egyszer ismét a karjaimba szoríthatom...

- Készítetek egy kávét. Az utazástól, az ottani élményektől kábult vagyok... - sóhajtott Daniel, majd néhány pillanat múlva visszatért a gőzölgő itallal.

- Kibékültél Parvival? - kérdezte Kunal.

- Igen, Thaiföldön sajnos ismét...

- Úgy??? Nem tudtál ellenállni a csábításnak...

- Hát így valahogy, de amikor megérkeztünk Bombaybe a repülőtérre, alaposan összevesztünk, s megmondtam neki, hogy többet nem megyek hozzá a Tükör Csarnokba!...

- Ezt nem tetted valami bölcsen! Parvati bosszút forral majd Samantha ellen.

- Ugyan, nem hiszem el. Nemcsak a lány miatt szakítottam vele. Rövidesen hazamegyek Angliába. Nézd, Kunal, te is férfi vagy! Megérted! Elegem lett belőle mindörökre!

- Ettől még óvatosabb lehettél volna! Mint hallom, Navinnal, a testvéremmel együtt főznek ki mindent. Sajnos úgy néz ki, hogy klánunk két részre szakad... Az öregek az én pártomon vannak, de Navin barátai és kiszolgálói ellenem! Közben Patna Maharjával is kibékültem, tudod a másik hatalmas klán jelenlegi főnökével. Igazán rendes fiatalember, s megállapodtunk a közös munkában. Navin még beszélni sem hajlandó vele! Szent meggyőződésem, hogy Patna bátyját Navin tette el láb alól... Okát a mai napig sem tudtam kideríteni!... De most beszéljünk a te ügyeidről. Azt tanácsolom - tette le a csészét az asztalra -, ne bízz meg Guptában! Közben megtudtam, hogy Gupta rendszeresen havi fix összeget kap Navintól, s időnként egy-egy nemkívánatos embert szépen átküld a...

- No, ezt azért nem hiszem el! Mégiscsak orvos... A te eseted más Kunal. Hiszen lehet, hogy a bátyád befeketített előtte... Az pedig képtelen feltevés, hogy egy híres belgyógyász főorvos, a klán szolgálatába álljon!... Lehet drága barátom - folytatta Melton -, hogy téged is megfertőzött a gyanakvás?...

- Daniel, te nem vagy indiai és nem ismered a mi filozófiánkat. Lényegében nem is öli meg azokat az áldozatokat Gupta, hiszen a halottégetés után a hinduizmus szerint a halott elnyerheti a megváltást és egyesülhet a legfőbb istennel, Brahmával! De nem kívánlak a vallási tanokra megtanítani - mosolygott Kunal. - Azt azonban hidd el nekem, hogy Gupta már feloldozást ad magának saját cselekedeteiért, még mielőtt elkövetné azt! No meg a pénz is szerepet játszik!

- De minek az neki? A kórházban jól megfizetik!

- Nem tudsz te semmit Daniel. Guptának nyolc évvel ezelőtt meghalt a felesége, amikor megszületett a fia. A gyerek azonban mongoloid lett, s Gupta, amikor teljesen reménytelenné vált a kisfiú állapota, és hároméves korára sem beszélni, sem járnai nem tudott, beadta a híres Kanjá Kumári templom melletti beteg gyerekek menhelyére...

- Hát ez meg hol van?

- Ott a Kumári-foknál egyesül az Arab-tenger, a Bengáli-öböl és az Indiai-óceán vize. A hinduk hite szerint ugyanolyan szent, mint a Gangesz! A szárazföld utolsó kiszögellésénél, a

zarándokok fogadására egy kis oszlopos csarnok áll, onnan vezet le lépcsősor a sós vízhez. A beteg gyerekeket - mint én is hallottam - minden hónap első péntekjén éjszaka megfürdetik a szent vízben, abban a reményben, hogy felgyógyulnak. Gupta fia is ott van...

- S ehhez annyi pénz kell?

- Nem, nem, dehogya. Csakhogy Gupta elhatározta, hogy a felesége emlékére és Visnu tiszteletére egy templomot épít, méghozzá a hatalmas Káli templom mellé! Persze nem értem, hiszen a Káli templom nem Visnu, hanem Siva szentélye. No mindegy, elég az hozzá, hogy már a pletyka szerint elkészült egy nyolcméteres márványszobor, amely Visnu nyolcadik megtestesülését ábrázolja! Azonkívül kész az egész templom alapzata is, valamint négy nagy oszlop, amelyen a Krisna-kultusz legszemélyesebb és legemberibb motívumait ábrázolták. Ezt szeretné befejezni Gupta. Ehhez kell neki a temérdek pénz!!!

- S mi van a fiával?

- Állítólag évenként egyszer meglátogatja, de a gyerek életképtelen, nem fogja fel a körülötte lévő világ egyetlen mozzanatát sem...

Melton teljesen ledöbbsent a hallottakon.

- A templomépítés mellett embereket öl... micsoda erkölcs ez! - tűnődött magában és rájött, hogy soha nem fogja megérteni a hinduk lelkét és vallását, sem a különböző magyarázataikat! Aztán megpróbált ismét Kunalra figyelni, aki részletesen beszámolt új, nagyszabású üzleti terveiről. Majd felállt és elbúcsúzott:

- Vigyázz magadra Daniel, s Guptának ne mesélj sokat Thaiföldről, csak amennyi szükséges! Gondolom ő Navintól tudhatta meg, hogy te is rajta voltál a repülőgépen... Úgy emlékszem neki nem mondtad meg, hogy Thaiföldre utazol, csupán szabadságot vettél ki.

- Igen, ez így van. Egyedül te és Samantha tudta, hogy Bangkokba repülök.

- A lány tisztában volt veled, hogy miért?

- Nem, aznap nem volt Bombayban, így a szállodában hagytam egy rövid levelet s nem részleteztem utazásom okát.

- Rendben. Ha lehet, ne is mesélj neki a részletekről... Remélem Parvati asszony nem köp a levesedbe... - Kezet fogtak, s Kunal rohant a kocsijához.

Melton a kórházban Gupta meglehetősen ridegen fogadta.

- Kolléga úr kicsit furcsának találom, hogy a hátam mögött felkeresi a bangkoki Pasteur Intézetet, s nekem csak annyit mond, hogy szabadságra megy! Nem értem, mi ennek a nagy titkolódzásnak az oka? Mindenesetre én ezt nem szeretem!

Daniel nem tudott mit mondani, mert arra végleg nem számított, hogy a Pasteur Intézet is szóba kerül... így aztán hallgatott és várta a további szidalmakat. Ám ezek elmaradtak, mert a főorvos csak ennyit mondott:

- Kezdje meg a reggeli vizitet az osztályon, vizsgálja meg az új betegeket, de gyógyszereket ne rendeljen csak az én tudtommal!... Esetleg ismét téves diagnózist állapít meg... - mosolyodott el gúnyosan a főorvos.

Melton lehajtott fejjel ment a szobájába. Úgy érezte magát, mint aki iszapos mocsárba került és nem tud onnan kiszabadulni. Állandóan figyelő szemeket érzett maga körül... Minden, amihez nyúlt, rosszul sikerült...

hogy hazamehet, mert ő egész éjszaka bent lesz, egy közleményt kíván összeállítani:

- Ma szabad Flexner doktor, az ügyeletet is átvállalom magától.

Ezért határozta el a sebész, hogy ez jó alkalom arra, hogy ismét elmenjen a kétemeletes bárkaházhoz, mert Buri nem lesz otthon.

- Remélem - gondolta magában, amint beszállt a motoros bárkába - a kutya, ha megszagolja a csirkehúst, talán még a házba is beenged. Miután már tudta, hogy a folyón merre kell haladniok, így közel 20 perc alatt a helyszínre értek.

- Kérem, várjon meg itt, félórán belül visszajövök - szólt a bárkásnak, s a kezébe nyomott ötszáz bahtot. - Ezt előlegként kapja...

Az állat ismét viczorogva rohant Flexner felé, aki már elkészítette a sültcsirkét, amelyet a kutya azonnal a szájába kapott, s farkcsóválva engedte el maga mellett a befelé igyekvő orvost. Az ajtót nem volt nehéz kinyitni, csupán a hitelkártyát kellett a zár alá helyezni. Mindenhol sötét volt. Az előszobába érve megtalálta a villanykapcsolót, s megállapította, hogy a bárkaház berendezése minden képzeletet felülmúl! Továbbment és a földszinten még hat szobát számolt, össze. Mindenhova benézett, de senkit és semmit nem talált. Aztán a falépcsőn felment az emeletre. Benyitott az első ajtón. Láttá, hogy jó helyen jár! Az egyik széken egy vékony átlátszó fehér anyagból készült női köntöst vett észre, az ágyon női hálóing hevert. Kinyitotta a szekrényt s női cipőket, ruhákat látott...

Továbbment. A lány sehol nem volt, csak a holmijai. A következő szobában a földön egy női sálat talált. Felvette.

- Hova tűntethette el a lányt Buri? - töprengett magában. Aztán sorba nyitotta a szobák ajtaját, de egyetlen élőlényel sem találkozott. Ahogy kifelé ment, a kutyának odadobta a maradék csirkehúst, a bárkára ugrott és indultak.

- Nyilván ma este ismét bevitte magával Buri a lányt. Valamit ki kell találnom és vissza kell mennem a kórházba! Most már nem hagyom annyiban az egészet... Egy biztos, Buri itt rejtegeti a szerencsétlent. De miért? - Erre Flexner önmagának sem tudott válaszolni. -, Megpróbálok ma éjszaka fényt deríteni az ügyre - döntötte el magában, s türelmetlenül várta, hogy az I. Ráma Sebészeti Klinikára visszaérjen...

68

Parvati döbbsen hallgatta Sunita beszámolóját Kasturi Raja haláláról. Mondanivalója végén Sunita csak annyit közölt:

- Eltüntettem a holttestet...

- Hova? Éjnek idején nincs halottégetés!!!

- A párszik temetkezési helyére vittem...

- Okos nő vagy, Sunita - mondta meglehetősen szomorú hangon Parvati. - Lehet, hogy még ezt az ügyet is a magam javára fordíthatom!... Esetleg belekeverem Meltont... De nem... nem lehet... nem volt itthon!... Vagy mégis?... - csillant az asszony bosszúra éhes szeme. - Hozass nekem egy csésze teát! Aztán a telefonért nyúlt s tárcsázta Navin számát. Azonnal megismerte a férfi kicsit rekedtes hangját.

- Itt Parvati - szólt a készülékbe. - Él még az angol lány?

- Igen. De ne félj, most már kidolgoztam egy remek ötletet...

- Nem félek. Nekem is van meglepetésem a számodra. Ha tudsz, gyere most át hozzám... a klánodban áruló van!

- Tudom. Kunal az. De megkeserüli ha ellenem szegül! Egyébként az angol lányt itt fogjuk Bombayben megölni, egészen különleges módot találtam ki...
- Navin, ne légy nagyképű és főként ne bízd el magad! Mint látod neked sem sikerül minden... De én tudom a megoldást!... Oda vitetjük, ahonnan soha többet nem tér vissza...
- S hol van ez a hely?
- Ha átjössz, mindent megbeszélünk.
- Jó, megyek! Kasturi Raját is szeretném látni! Napok óta a Tükör Csarnok felé sem néztem, nem volt időm...
- Őt már nem láthatod... meghalt...
- Csak nem ő is szívbénulásban?!
- Nem, az utcán ölték meg.
- A rendőrségnek jelentetted, Parvati?
- Ha nem tudnád, most érkeztem haza Thaiföldről! Ott voltam azon a gépen...
- Ne is folytasd, ezt mind tudom. De azonnal szólni kellene a rendőrségnek!
- Navin, te nem gondolkozol! Kunalnak több esze van!
- Mi köze ehhez a testvéremnek?
- Semmi! Vagy ki tudja?...
- Rendben, megyek és mindent megbeszélünk! - tette le a férfi a kagylót.

Parvati egyre fáradtabbnak érezte magát. Tudta, hogy ezt az ügyet le kell rendeznie, s addig keverni az igazságot a hazugsággal, míg Meltonra ismét a gyanú árnyéka vetődik! De most élesebben és félelmetesebben, mert ebben az esetben nem rossz diagnózisról van szó!... Azt a lányt megölték!!! Az időpontot majd megváltoztatom, a mesét pedig kitalálom, mi lett a holttesttel... De mindehhez a legfontosabb, hogy az angol lány eltűnjön én már tudom is hova...
- Ivott egy kortyot az erős teából...

69

Mire Stephen felment a szobájába, már ott találta az új fiút, akit az utcán szedett fel, amikor vacsora után sétálni indult. Már az idegeire ment Samantha, Patricia és Edward állandó vitája és akadékoskodása, így még az embertömeg sem zavarta, amely Bombayben vasárnap este, mint egy áradat hömpölygött a tengerpart felé. A fiatalemberrel akkor ismerkedett meg, amikor az egyik utcai árusnál megállt, vásárolt magának egy műanyag flakonban Coca-Colát. A férfi nem lehetett több mint húszéves, karcsú volt és jólöltözött, fehér farmernadrágot, kék inget és mokaszin cipőt viselt. Kiváló angolsággal fordult Stephenhez:

- Turistaként van ön Bombayben? Mert ha igen, szívesen megmutatom a várost, most éppen szabadnapos vagyok. - Udvariasan bemutatkozott: - Aval a nevem.

A skót régész kicsit meglepődött a váratlan találkozón, de abban még nincs semmi megvetendő, hogy egy fiatal férfival sétál az utcán. Legalább egy órát gyalogoltak, majd beültek a Hadzsi Ali sírja melletti étterembe. Kizárólag férfiak voltak a bárpultnál és az asztaloknál. Stephen nem bánta ezt! A fiatalember mindkettőjüknek Mulligatawny-levest rendelt, amely bárányhúsból készült, sok hagymával és különféle indiai fűszerekkel. Végül sárgarépból és tojásból készített édességet fogyasztottak, hozzá pedig sört ittak. A fiatalember igen érdeklődő volt Stephen munkája iránt. Az elmerült beszélgetésben egyszer csak azt vették észre, hogy az óra éjfélre jár. A fiú elmondta, hogy másodéves egyetemista, jogot tanul itt Bombayben, szülei pedig Dzsaiurban élnek. Apjának a City Palace, a Városi

Palota mellett jól forgalmazó bárja van és egy kis fafaragó üzeme, ahol elsősorban árusok vásárolnak - tette hozzá nevetve -, és árulják a turistáknak a faragásokat, mint "egyedi darabokat".

- Tudja uram - fordult az indiai férfi Stephen felé -, nálunk sok turista fordul meg, mert Agrát és Dzsaiport az utazási irodák összekapcsolják, miután mindkét városban sok a látnivaló! Aki Indiába érkezik - tette hozzá a fiatalember -, mindenki látni akarja a világhírű Tadzs Mahalt, amely az örök szerelem emlékműve - halkult el a beszélő hangja: - Ön látta már? - fordult Stephenhez.

- Nem. De mielőtt elhagyjuk Indiát, mindenképpen fel akarom keresni! Én is azt hallottam, hogy az egyiptomi piramisokhoz hasonló csodálatos élményt nyújt...

- Nekem nem az biztos!... Én nem kívánok megnősülni... nem szeretem a nőket...

- Egyébként - folytatta pár pillanat múlva - sok vitát hallottam már arról, hogy a Tadzs Mahal valóban a világ építészeti csodái közé tartozik-e? Nem tudom... De az tény, hogy Európából, Amerikából az emberek ezrei utazzák végig a világot, hogy életükben egyszer láthassák a Tadzs Mahalt!...

Amikor a szállodába értek, Stephen elkérte szobája kulcsát és előre küldte a fiatalembert. Még körülnézett a hallban, meg az étteremben, nem akart egyik kollégával sem találkozni! Izgatott volt, hogy végre ismét férfit szorít a karjaiban...

Aval levetkőzve legalább olyan vágyat ébresztett az európai férfiben, mint az étteremben, amikor vacsoráztak és beszélgettek. Mint rutinos partner olyan élvezetet okozott Stephennek, hogy a férfi elhatározta, ezt a viszonyt igyekszik indiai tartózkodása alatt életben tartani!... Persze ha messzebb megyünk, nemigen tudok majd vele találkozni... Esetleg még itt, Bombay környékén kellene újabb kutatóhelyeket találnom!... A többiek sem akarnak máshova menni... Esetleg egy kis szünetet lehetne tartanom... Mindenki fáradt és agyongyötört... Néhány napra elutazhatnék Avallal, valami elhagyatott üdülőhelyre!... - suhant át benne a gondolat, s olyan vidám lett, hogy már a hajnali napfény öntötte el a szobát, mikor rájött, hogy el kell válniok! Megállapodtak, hogy Stephen úgy intézi a munkát, hogy szerda este ismét Bombayben legyenek, s akkor az India Kapujánál találkoznak. A többieknek feltűnt, hogy Stephen a reggelinél szokásától eltérően nem morgott mindenkire és mindenre. Kedves hangon közölte, hogy szerdán ismét visszajönnek Bombaybe, s akkor együtt döntenek majd el a további munkát. Ezen kollégái ugyancsak meglepődtek, lévén ez szokatlan gesztus volt tőle... Már a csomagokat hozták le a szobájukból és rakták az autóba, mikor egy fiatal indiai összehajtott papírt nyomott Stephen kezébe. A férfi körülnézett, hogy a többiek észrevették-e, de megnyugodott, hogy senki sincs a közelében. A papírt szétnyitotta, melyen ez állt: "Légy szíves a portásnál hagyjál ezer rúpiát, elfelejtettél fizetni! Aval.

Stephen megjedte. Nem az ezer rúpia miatt, hanem mert a levél nem illett bele az elmúlt éjszaka képébe!... Lehet, hogy ismét zsarolni fognak?... - futott rajta keresztül a hideg s nem tudta eldönteni mit tegyen. Aztán azonnal felmentette magában Avalt, nyilván megszorult... vagy elvesztette a pénzét... Aztán rájött, hogy mindez badarság. - Avalon látszik, hogy jó családból származó fiatalember!... Egyébként is, néhány nap múlva találkozunk, s akkor mindent tisztázhatok - döntötte el magában.

lányokról. Bár Manfa mindössze 21 éves volt, de olyan tulajdonságokkal rendelkezett, amelyek egy ilyen ház vezetéséhez nélkülözhetetlenek voltak. Ahogy Krissana hallgatta a lány részletes ismertetését, rájött, hogy lényegesen ügyesebb, mint az a szerencsétlen Wat Bung! Néhány nap alatt fellendítette a forgalmat! A lány azt javasolta a főnöknek, hogy két nap legyen a leghosszabb idő, amit egy vendég itt tölthet, mert ez így sokkal gazdaságosabb, azonkívül emelhetnék az árakat és a szolgáltatásaikat is bővíthetnék... - tette hozzá kicsit tudálékosan Manfa.

- Kedveském, mire gondolsz a bővítésnél?

- Esetleg néhány fiút is alkalmazhatnánk - pirult el a lány, aki tudta, hogy Krissana először majd ellenzi, aztán végül beleegyezését adja az ötlethez.

- De kedvesem! Ezt meg hogy gondold? Zavarná a vendégeinket, ha itt a hallban fiúkat látnának.

- Nem is úgy képzeltem. A hátsó részre lehetne építtetni egy három, esetleg öt szobából álló külön házat, s azt kizárólag azoknak rendeznénk be, akik az órákat fiúkkal kívánják eltölteni!... - halkult le Manfa hangja.

Krissana egy darabig gondolkozott. A várható óriási haszon reményében ízlelgette a tervet...

- Hány fiúra gondoltál?

- Nem sokra, talán háromra... Ennyi elég lenne...

- De előtte mindenkinél AIDS vizsgálatot kellene elvégeztetni! - medítált magában az asszony. - Erről Burival kell beszélnem...

A lány kiment, s pár perc múlva egy rajzzal tért vissza:

- Asszonyom, meglepetésként elkészítettem egy kis vázlatot, persze ez csak amolyan laikus tervezgetés...

- Nem is képzeltem rólad, hogy ehhez is értesz. - Több mint két órát beszélgettek, a helyszínt megnézték, aztán megállapodtak, hogy Manfa a környékről szerez munkásokat, Krissana pedig mérnököt, és építőmestert küld Bangkokból. - Remélem három hét múlva már teljesen készek leszünk s megkezdhetjük új szolgáltatásunkat! Honnan szerzünk fiúkat?...

- Már erre is gondoltam. Kérem, jöjjön a szobámba, odarendeltem három 16 éves fiút. A szüleikkel beszéltem, mind a környékről valók...

- És vállalják? Vagy nem is tudják miről van szó?

Manfa elpirult...

- Hát nem részleteztem... Csak azt mondtam, hogy lányok helyett, férfiak szexuális igényeit kell kielégíteni... A szüleiknek pedig egy-egy fiúért tízezer bahtot ajánlottam... Gondolom ez elegendő. Egy évig nem kapnak fizetést tőlünk - vált a lány hangja határozottá. Úgy beszélt, mintha az egész pihenőház az ő tulajdona lenne...

Krissana egy kicsit meglepődött.

- Ez a lány túl határozott, s egyszerre akar mindent! Ezt az egész akcióját el kellene halasztani... De végül is a kapzsisága kerekedett felül, s megállapodtak a részletekben.

Navin le-föl sétált Parvati szobájában. Őrjöngött a gondolattól, hogy Kunal kezébe kaparintja a klán irányítását, ami Parvati szerint sikerülni fog neki, ha ő nem lesz körültekintőbb!

- Csak én tudok neked segíteni - simogatta meg a férfi fejét az asszony -, de ehhez neked is tenned kell valamit...

- Igen, igen az angol lány... Tudom... Mert téged Parvati csak ez érdekel, mindig olyan türelmetlen vagy!

- Egy nap haladékat adok...

- Te megguggyantál! A lány jelenleg nincs is Bombayben!

- Na és? Éppen azért kellene most lépned! Az egyik embered elvisz egy kígyót a barlangrendszerbe és...

- Na ne, ne is folytasd! Ez nem vált be! Mást találtam ki!

- Szabadna a részleteket megtudnom?

--Nézd csak Parvati! Vagy megbízol bennem, vagy sem! Nem szeretek senkit beavatni a terveimbe!... Egy féltékeny nőszemélyt végleg nem! - csattant Navin hangja. - Jobb lenne, ha azzal törődnél, hogy a lányaid biztonságban legyenek... Előbb-utóbb a rendőrség üti fel tanyáját a Tükör Csarnokban, aztán megnézheted magad! Hallottál róla - folytatta Navin -, hogy Kunal beleszeretett egy thai prostituáltba, aki masszázs szalonban dolgozik? Most nyomoztatok utána... A hír szerint Kunal át akarja hozni a lányt Indiába. Ebből aztán nem eszik! Egyébként Buri doktor most is remekművet alkotott! Az embereim visszaérkeztek, de senki nem ismer rájuk!...

- Mi a terved Kunallal? Navin, légy megfontolt! A testvérednek elég sok híve van a klánokban, nehogy ostobaságot csinálj!

- Ugyan már Parvati. Meggondoltam én mindent jól, Kunalt messze küldöm el...

- Csak nem öleted meg?

- Nagyon kíváncsi lettél az utóbbi időben! Ez a Melton doktor az agyadra ment, meg a féltékenységed!

Navin felkelt és kinyitotta az ablakot:

- Olyan fülledt meleg van a szobában. Egyébként keress nekem egy nőt! Küldd ide és hagyd magamra vele...

- Nem vagy észnél! Ide nem jöhet be egyik lány sem azért, hogy szeretkezzetek! Légy szíves válassz magadnak! De menj vele a saját szobájába - emelte fel hangját az asszony, aki ugyancsak meg volt sértve Navin faragatlan viselkedésétől.

72

Siriluek amint kinézett a szobája ablakán, csak a mocskos vizet látta, s egy-egy motoros bárka hangja hallatszott be a szobájába. Tudta, hogy Thonburiban van, csak azt nem értette, hogy miért? Képtelen volt rájönni az okokra... Buri egyre kedvesebb volt hozzá. A férfi viselkedésén, gesztusain a lány látta, hogy az idősödő főorvos beleszeretett!

- De akkor miért nem enged szabadon? Vagy hátralévő életemet itt fogom a bárkaházak között eltölteni... egyedül... bezárva?... Csak Nao kutya szalad fel hozzám a lépcsőn, bár Buri időnként őt is kizárólag a folyosóra engedi be... Már többször mondta a főorvos: - Nao azért van itt, hogy vigyázzon a bárkaházra és rád, kincsem! Tudod, hogy számomra te lettél munkámon kívül a legfontosabb a világon! - emlékezett vissza Siriluek az éjszakára, amikor Buri nemcsak magáévá tette, hanem órákig cirógatta, becézgette. - Szép leszel! Más leszel! - mondogatta, miközben arcát, karját, combját lábát tapogatva simogatta... A lány ezt nem értette... Aztán meg furcsa gondolatok fészkeltek az agyában, de elhessegette

őket. Most egyedül volt... Buri megígérte, hogy este 7 órakor hazajön, és meglepetést tartogat a számára.

Siriluek bekapcsolta a televíziót, hogy jobban teljen az idő. Egy filmet sugárzott a 9-es adó a Chiang Rai-ról, ez Thaiföld legészakibb tartományának központja. A riport az ott élő hegyi törzsek életét mutatta be. Mint a kellemes hangú riporter a film képeihez hozzáfűzte: érdemes a városban megtekinteni a Wat Prasing és a Wat Phra Keo XV. századi templomait. Ez utóbbi egy ideig a Bangkokban lévő Wat Phra Keoban látható Smaragd Buddha rejtkehelye is volt. Amikor a világhírű Smaragd Buddhát mutatták, Siriluek önkéntelenül is összekulcsolta kezét, s halkán imádkozni kezdett:

- Buddha nézz le rám, s szabadíts meg Buri fogságából!... Kunalhoz szeretnék eljutni, ez életem egyetlen kívánsága... segíts... segíts!!!

Majd ismét a televízióra tekintett, ahol már, az elefántháton ülő turisták képeit vetítették, amint eljutottak a civilizációtól teljesen érintetlen őserdők falvaiba, ahol a félnomád életmódot folytató hegyi törzsek élnek. E pillanatban azt vette észre, hogy nyílik az ajtó és Buri egy hatalmas tálcával a kezében lép be.

- Drága kis kincsem! Hoztam neked néhány finom falatot, egyél! Egyél! Olyan sovány vagy! Holnapután nagy nap virrad rád!...

- Csak nem engedsz szabadon? - nézett rá Siriluek könnyben úszó szemmel...

Buri összehúzta a szemöldökét és látszott rajta, hogy dühös a lány szavainak hallatán:

- No nem! Azt már nem! Te végleg az enyém vagy! Meglátod senki nem fog rád ismerni! S akkor már együtt járkalunk Bangkok utcáin!... Még a Kleopátra Szalonba is bemehetsz. Meglátod, a régi barátnőid nem hisznek neked! Te már nem Siriluek leszel... - nevetett fel az orvos és méregető tekintettel szemlélte az ágyra kuporodó lányt. - No ne vágj már olyan elkeseredett arcot! Holnap este beviszlek a kórházba, s másnap reggel korán egy kis műtétet végzek el rajtad!... Néhány nap alatt meggyógyulsz!... Aztán jön a következő beavatkozásom... - ezt már suttogva mondta Buri. - Aztán még egy... még egy... más leszel kicsikém! - lépett Siriluekhez, s megsimogatta a karjait, az arcát. - Most egyél szépen, az energiádra szükség lesz...

Siriluek megpróbálta legyűrni a falatokat, de úgy érezte megfullad... Az orvos szeme lázban égett, s a lány egyre jobban félt tőle...

- Mi ez az átváltoztatás? Miért van nekem szükségem a műtétre? Mit jelent, hogy senki nem ismer meg? - tette fel magában a kérdések özönét, de nem tudta a választ...

Buri csak nézte a karcsú, halványarcú szépséget, s végleg eldöntötte, hogy Kitti Pilukot kéri fel az asszisztálásra. Három hét alatt az összes beavatkozáson túl lesz.

- Aztán elhívom a kórházba Krissanát, vagy elviszem a Kleopátrába!... Senki nem fog ráismerni! - nevetett magában Buri, s úgy érezte, hogy eddigi munkássága és egyben élete új szint, értelmet kap! Mindennek sikerülnie kell! Olyan gondosan elvégeztem az előzetes vizsgálatokat... Az arcánál kezdem...

Felállt, kikapcsolta a televíziót. Levetkőzött és Sirilueket a karjába szorította:

- Te leszel az én büszkeségem!... - Szokásához híven pillanatok alatt magáévá tette a lányt, anélkül, hogy Siriluek a legkisebb élvezetben részesült volna...

- Holnap már kora délután itthon leszek. Öltözz fel, készíts magadnak köntösöt, hálóinget, papucsot és beviszlek magammal a kórházba - mondta kedveskedve a lánynak, aki egyre jobban félt, és remegett a férfi szavaitól...

A délelőttöt ágyban töltötte, mert Buri szobájának ajtajára is ráfordította a kulcsot.

- Mintha rab lennék, sőt még annál is rosszabb! - sírdogált magában Siriluek, s újból és újból próbálta felidézni a főorvos szavait, de azok értelmét nem tudta kihámozni... Aztán lassan összeszedte a holmiját, amelyet a kórházba akart bevinni. Hirtelen olyan remegés fogta el, hogy kénytelen volt leülni...

Buri ígérete szerint korán hazajött.

- Kincsem! Büszkeségem! Öltözz fel, fél órán belül indulni akarok! A motoros bárka készen áll. Ne félj - mondta kedvesen a férfi -, még egyszer röntgenfelvételeket csinállok rólad, aztán a nővér előkészít a holnapi nagy napra...!

- Nem értem, mi lesz velem holnap???

- Meglátod! Más kislányt varázsolok belőled - cirógatta meg a lány arcát.

- De én nem akarok más lenni! - zokogta Siriluek, aztán levetette magát az ágyra. - Nem megyek sehova! Nem akarok megváltozni! Akkor Kunal sem fog rám ismerni!...

Buri agyában száguldani kezdtek az elhangzott mondatok.

- Hát úgy! Szóval Siriluek még mindig arra a jóvágású fiatal indiai férfire gondol!... De hogy kerülne az ismét ide? Ezt meg kell tudnom Krissanától, micsoda badarság! Lehet, hogy ez a szerencsétlen teremtés szerelmes lett? Persze az az ő baja!... Ha terveim szerint cselekszem - gondolta magában -, élő ember nem ismeri meg!... Csak az enyém lesz! Esetleg később újból változtatok rajta egy kicsit... - futott át az orvoson a várakozás izgalma.

- No készülj! Indulunk! - szólt meglehetősen ingerülten a lányra. - Ne hisztériázz! Hagyd abba! Mennünk kell!...

A kórházban a főorvosi szoba mellett volt egy első osztályú kis kórterem, ahol a gazdag betegeket helyezték el. A szobához előtér, fürdőszoba és erkély tartozott. Buri bevezette a lányt, majd így szólt hozzá:

- Pakold ki a holmidat!

- A nővér majd előkészít a továbbiakra! Kitti Piluk ma az ügyeletes orvos, de holnap is ő fog asszisztálni nekem.

- Nemsokára visszajövök! - ezzel Buri kiment, de a kulcsot ráfordította az ajtóra. - Biztos, ami biztos! Nehogy elszökjön ez a kótyagos teremtés...

A szobájában a nővérnek kiadta az utasításait s hozzátette, hogy a paciens meglehetősen hisztériás alkat, ezért kérte, hogy a nővér távozása után zárja be az ajtót.

- Ez a biztonság! Szerencsétlen teremtés esetleg megszökik... aztán a szülei engem tesznek felelőssé... - magyarázta Buri a hihető hazugságot.

Kitti Piluknak is részletesen elmondta, ha éjszaka csenget a lány, ne menjen be hozzá...

- Reggel 7 órakor akarom kezdeni a műtétet, holnap sok a dolgom - tette hozzá. A fiatal sebésznek megtiszteltetés volt, hogy főnöke őt kéri meg az asszisztálásra! Már eddig is meglehetősen féltékeny volt Flexnerre, aki nagyon ügyes kezű szakorvos volt és már koránál fogva is óriási rutinnal rendelkezett! De azt is tudta, hogy Flexner nemsokára visszamegy Amerikába, s ő lehet majd Buri elsőszámú segítője!

- A lányt még megvizsgálom, mielőtt elalszik, de ma éjszaka én is benn maradok a kórházban, nagyon sok vizsgálati anyagot akarok átnézni -- szólt Buri a kifelé induló Kitti Piluknak.

Már 11 órára járt az idő, amikor Flexner befejezte első közleményének összeállítását, amelyet itt Bangkokban írt. Tervei szerint az amerikai Plastics Surgery-nek kívánta elküldeni, mert úgy érezte, hogy Buri nem sokáig avatja már be a sebészet e különleges ágába, s rövidesen haza fog menni.

Már éppen az irodalmi jegyzéket állította össze, amikor kopogtak az ajtaján:

- Tessék.

Legnagyobb meglepetésére az éjszakás nővér lépett be. A fiatal, alig 24 éves lánnyal már négy hónapja volt viszonya Flexnernek, még hozzá igen kellemes! A nővér lakásán találkoztak hetenként egy vagy két alkalommal. A férfi mindig ajándékokkal kedveskedett, amit Vachira olyan örömmel fogadott, mintha kincseket rakna a lába elé! A múlt héten a kínai negyedben, a Pahurat piac melletti ékszerüzletben egy karkötőt vásárolt a lánynak, amely ametiszt kövekkel volt díszítve, s a kapcsolója mellett egy picinyke arany Buddha volt.

Vachira a férfihez lépett s kedveskedve mondta:

- Láttam, hogy ég a szobádban a villany, gondoltam hozok neked egy forró teát. - Ezzel a lány átnyújtotta a tálcát, amelyen az ital mellett apró sütemények is sorakoztak. - Leülhetek egy kicsit? Remélem most már mindenki alszik, az a szerencsétlen lány is, akit Buri bezárt...

Flexner e mondta hallatára felkapta a fejét.

- Miről beszélsz?

A nővér részletesen elmondta, hogy késő délután Buri egy magánbeteget hozott be a kórházba, s a szobája melletti luxus kórterembe helyezte el.

- Tudod, Kitti Piluk fog reggel asszisztálni neki... Hallottam, amint kiadta az utasításait. Miért érdekel ez téged? Burinak gyakran vannak magánbetegei, s azokat mindig abba a szobába helyezi el. Persze csak az a furcsa számomra... - hallgatott el egy pillanatra a lány, aztán folytatta -, miért kell kulcsra zárni az ajtót?...

- A kulcs kinél van? - kérdezte Flexner izgatottan.

- A főorvos úrnál.

- Vachira, segíts nekem!

- Miben?

- Be akarok jutni a lányhoz, életbevágóan fontos!

- Ismered?

- Lehet, nem vagyok biztos benne... - Aztán kis szünet után Flexner elmesélte, hogy a röntgenben egy alkalommal miként találkozott véletlenül a lánnyal, majd részletezte a fiatal nő fantasztikusnak tűnő elbeszélését. Sőt arról is beszámolt, hogy Buri mindkét házában is járt, de senkit sem talált akkor otthon.

- Nézd Vachira, lehet, hogy az egész történet merő kitalálás, vagy egy beteg agy szüleménye... De az is lehet, hogy igaz, és segítenünk kell a szerencsétlen thai lánynak!...

Vachira meglehetősen kételkedve hallgatta Flexner elbeszélését, aztán megpróbálta leírni a lány külsejét.

- Kérlek ne sértődj meg, de ebből még semmit nem tudok meg, miután a thai lányok annyira hasonlítanak egymásra. Az lenne a jó, ha bemehetnék megnézni....

- Rendben! A kulcs eredetije a főorvosnál van, de a másolatok a raktárban található! Ez igazgatói rendelkezés. Várjál egy kicsit, ha megtalálom idehozom. De én nem megyek veled a lányhoz. Ha erre Buri rájön, az állásomba kerül!...

Mintegy öt perc múlva tért vissza a nővér, s köpenye zsebéből elővette a kulcsot:

- Tessék! Tudod melyik szoba ugye? Én visszamegyek az ügyeletes helyiségbe. Ne keress! Rám ne számíts semmiben... nem tudok többet tenni! Szükségem van az állásomra...

- Persze drágám, eredj csak! - ezzel Flexner átölelte a vékony teremtést. Végigment a folyosón. Óvatosan körülnézett, sehol nem látott egy teremtetett lelket sem. A főorvos

szobájából az üvegajtón keresztül a kislámpa fénye csillant. Flexner továbbment, s pillanatok alatt kinyitotta az ajtót. Belépett az előtérbe, és az ajtón keresztül látta, hogy Siriluek az ágyban ül, merőn néz kifelé az ablakon, és szeméből patakanak a könnyek.

- Segítenék magának!... Kérem, ismételje meg a röntgenben mondottakat! Igaz, hogy a főorvos úr fogva tartja?

- Igaz, igaz, nem hazudok! Kérdezze meg Krissana asszonytól! A Kleopátra Szalonban dolgoztam... a lányok is megmondhatják... holnap reggel Buri valami... műtétféleséget... vagy nem is tudom mit akar velem tenni!... - fulladt zokogásba a lány hangja.

- Vegye fel ezt a köpenyt, - nyúlt be a szekrénybe az orvos. - Ebben nem lesz feltűnő, ha kisétálok magával a kapun! Ugye hajlandó a rendőrségen is mindezt megerősíteni? Korán reggel odamegyünk, addig pedig az én lakásomban lesz! Rendben van?

- Igen - szipogott Siriluek, s öltözködni kezdett. Mikor elkészült, az orvos kinézett a folyosóra. Sehol senki nem volt. Megfogta a lány kezét, és maga után húzta. Már a lépcsőnél jártak, amikor hirtelen Kitti Piluk jött velük szembe! A fiatal orvos meglepetésében szólni sem tudott, amint Buri betegét és Flexnert megpillantotta!...

- Mit csinál itt kolléga úr? - ezzel a lányhoz lépett és megpróbálta kiszabadítani Flexner egyre erősebb szorításából. Mikor ez nem ment, hangosan kiabálni kezdett: - Segítség! Segítség!

Buri egy szempillantás alatt kint termett a folyosón és látta a jelenetet! Az első percben nem értette, aztán azonnal rájött mindenre...

Flexner és Siriluek a döbbenettől megálltak. Kitti Piluk még mindig próbálta két kezével a lányt magához szorítani, amikor már Buri is ott termett és érces hangon szólt:

- Tisztelt kolléga, remélem tudja tettének mi a következménye? Ön éjszaka el akarta lopni egy betegemet, még hozzá egy fiatal lányt. Azonnal jelentem a rendőrségnek! - üvöltötte.

- Tessék, tessék főorvos úr! Reggel úgyis oda készültünk, mert a lányt nem én akarom elrabolni, hanem ön...

- Elég! Nem akarok többet magáról hallani sem! Szedje a holmiját, és azonnal hagyja el a kórházat! Értesítem Chicagóban a Zorondola családot, akik ideküldték, hogy befejezte tanulmányait, s a holt napi járattal hazautazik. De hogy mennyire kollegális vagyok önnel szemben, nem mesélem el a ma éjszaka történeteket... - Ezzel megfogta Sirilueket és vitte vissza a szobájába. Kitti Piluknak csak annyit mondott: - A megbeszéltek, szerint járjon el!...

Amint a szobájába visszatért Flexner, tudta, hogy nem tehet semmit! A világhírű Buri szava a thai rendőrségnél többet nyom a latba, mint a chicagói orvosé...

- Egyébként is mit akarok én? Lehet, hogy ez a thai lány nem mond igazat... Nem válthatom meg a világot!... Az sem baj, hogy egy hónappal előbb megyek haza... Amit lehet megtanultam Buritól!... Mert ami igaz, az igaz, remek szakember a maga területén! - Még javában folytatta a csomagolást, amikor Kitti Piluk bejött hozzá:

- A főorvos úr üzeni, hogy a délutáni New York-i járatra megvan a jegye. Ezt a borítékot is küldi, az önnek járó fizetés. A többit majd ő elintézi... - Ezzel kimérten meghajította Kitti a fejét és kiment a szobából.

Andrade Flexner tudta, hogy Bangkokban már nem tud mit kezdeni. Lelke mélyén érezte, hogy nem is akar. Megkereste Vachirát s a Buritól kapott borítékot átadta neki:

- Vegyél magadnak valami szépet! Buri mindenre rájött, holnap visszamegyek Amerikába! - A lányhoz hajolt, megcsókolta, fogta a táskáját, amelyben elsősorban feljegyzései és közleménye volt, s elhagyta a kórházat...

A kimerítő éjszaka után Siriluek hat óráig aludt. Arra ébredt, hogy Buri ül az ágya mellett s simogatja az arcát:

- Kicsikém, kicsikém, ma lesz életed nagy napja! Nemsokára itt a nővér és Piluk doktor is! Ne félj! Nem fog fájni semmi, de ma nem szabad enned! Ennyi az egész...

Hét óra előtt vitték be Sirilueket a műtőbe. Kitti Piluk és a műtősnő mindent előkészített, az orvos már beadta a Promethazin injekciót is, miután Buri tájékoztatta, hogy gépi altatással kívánja a műtétet elvégezni.

Piluk doktor egy kicsit csodálkozott is ezen, nem tartozott a megszokott eljárások közé a plasztikai sebészetben.

- Nem az én dolgom - morogta magában -, biztosan valami szokatlant akar csinálni a főorvos úr. Nagyon szerencsés vagyok, hogy én asszisztálhatok neki!

Míg Buri mosakodott, a fiatal orvos beadott a lánynak vénásan egy ampulla Narconumal injekciót. Még az oldat fele sem jutott a lány vénájába, már látta, hogy annak arca és teste elernyed, elérte a narkotikus koncentrációt. Még néhány milliliter oldatot befecskendezett, kihúzta a tűt és az altatónővér felé bólintott.

- Intubáljuk és máris mehet a gépre - szólt halkán Piluk doktor. A nővér behelyezte a lány szájába a gégecső levezetéséhez szükséges kampószerű lapocot, óvatosan leeresztette a csövet és rákapcsolta az altatógépre. A beteg lélegzése az eddigi, kapkodóból lassú, egyenletessé vált, az altatógép manométerei szabályosan jelezték a beáramló altatógáz és levegő mennyiségét.

- Doktor úr, kicsit még mintha feszítene - fordult a fiatal orvos felé a nővér.

Piluk megemelte ujjával a lány állát, másik kezével pedig felnyitotta a szemét, hogy lássa a pupilláit.

- Igen, valóban, köszönöm, hogy szólt, - mondta a nővérnek - legyen szíves szívjon fel néhány ampulla Relaxyl-G-t. Be fogom fecskendezni az infúziós palackjába, így egyenletesebb lesz a hatása és fellazítja az izmokat, Nem szükséges mélyíteni a narkózist.

Ekkor lépett a műtőbe már steril öltözékében Buri főorvos. Kérdően nézett Piluk doktorra:

- Minden rendben? Kezdhetünk?

- Természetesen főorvos úr. A beteg gépen van, légzés ütem 22, tensió, szív működés rendben - Buri meglepődötten bólintott és elhelyezkedett a műtőasztal mellé készítet, támla nélküli kerek székre, melyet hosszabb műtéteinél használt.

- Nos, kérem az első arcüregi lapocot és a kis körfűrész.

A nővér és az asszisztáló orvos szinte egyszerre mozdultak, ám ugyanebben a pillanatban élesen felsivított a műtőben a monitor vészjelzője! Mindannyian döbbenet kapták fel a fejüket, s egyszerre meredtek a műszer mutatóira: Az aneszteziológus ijedt hangja is hallatszott:

- Tensio mérhetetlen, csaknem nulla, szív működés leállt, mindössze enyhe pitvarfibrilláció van! A légzést még viszi a gép!

Buri döbbenet meredt a műszerekre, nem akart hinni a szemének.

- Adjon azonnal egy defibrillátort - ordított rá a műtősnőre, aki gyors mozdulattal kezébe nyomta a tárcsákat.

A főorvos határozottan a mellkasra helyezte és a nővér felé bólintott. A lány mellkasán hatalmas rándulás futott végig, ahogy a műszer áramot kapott. Piluk doktor ujját a carotison tartotta, hogy érezze, ha megindul a szív működés. Azonban nem történt semmi. A monitor

halványzöld EKG-vonala is szinte rezdülés nélkül haladt az izoelektromos vonalba.

- Ismételjük meg háromszor - hörögte Buri -, adja rá a maximális áramerősséget!

A fiatal test újból megrándult háromszor egymás után, szív működésnek azonban továbbra sem volt semmi jele!

- Hosszú cardiális túvel három ampulla adrenalint kérek! - Végig sem mondhatta, máris a kezében volt a fecskendő. Finom ujjai végigtapogatták a lány bordáit és a hosszú tűt határozott mozdulattal nyomta a szívbe...

Rápillantott az EKG-ra, változás azonban nem történt. A főorvos üveges tekintettel meredt a műszerekre, melyek egykedvűen húzták tovább az egyenes vonalakat...

- Hatalmas Buddha! Exitus lethalis!... Siriluek eltávozott közülünk!!!

Ledobta magáról a gumikesztyűt, a maszkot, és döbbsen meredt a halott lányra. Majd kollégái felé fordult:

- Hogy történhetett ez? Kérem Piluk doktor, mondja meg nekem, adtak valami szokatlant a lánynak?

- Nem, nem, főorvos úr, teljesen simán vittük thiobarbitállal felületes narkózisba és tettük gépre! Akkor feszített egy kicsit, így adtam néhány ampulla Relaxylt...

- Az előzetes laboratóriumi kontroll teljesen rendben volt?

- Teljesen főorvos úr - válaszolta habozás nélkül a nővér.

- Kolinészteráz aktivitása?

- Kolinészterázt... hát ezt nem is néztük... nem gondoltam... hiszen olyan fiatal és egészséges volt! Nem hittem, hogy izomgyengesítésre is szükség lehet... - habogta falféren Piluk.

- Ezzel a nagy hitével talán buddhista szerzetesnek kellett volna mennie! ... - csikorgatta fogát dühösen Buri. - És ha inaktív volt? Ezt már sohasem tudjuk megállapítani!... És remélem, hogy maga soha többet nem fog aludni a lelkiismeret-furdalástól! - ezzel kiviharzott a mütöből otthagya az orvost és a nővért. Mikor visszatért a szobájába egy pillanatig gondolkozott, majd tárcsázta Krissana telefonszámát. A harmadik csengetésre az asszony szólt bele a készülékbe:

- Itt Krissana beszél a Kleopátra...

- Hagyd már! Megismerem a hangod. Itt Buri...

- Mi baj van?

- Siriluek Mingmolee meghalt...

- Micsoda??? Mi történt vele?

- Véletlen baleset! Vannak rokonai?

- Hát persze, a testvére bonc, a szülei élnek...

- Ne folytasd. Értesítsd őket a lány haláláról! A temetés költségeiről én gondoskodom... - majd lerakta a telefont.

Navin őrjöngve járt le és föl Kunal szobájában. Ketten voltak csupán, s Kunal most közölte először testvérével, hogy a klán többségének döntése alapján ő veszi át az emberek irányítását.

- Te teljesen meghibbantál Kunal! Eddig csak az egyetemi tanulmányaid érdekelték! Soha sehova nem jöttél velem! Most megbolondultál! Mindent meg akarsz változtatni! Ez nem

megy! Gondolkozz kérlek... - váltott át szelídebb hangnemre. - Bevételünk csökken... az embereket etetni kell... a farmok, a gyémántcsiszoló, a kábítószer...

- Ne folytasd! Tisztában vagyok mindennel. Már most kijelentem neked, hogy amíg én élek, a kábítószer szállítást megszüntetjük! Nem akarok gyilkosságokban részt venni... Mert ez az, te is tudod Navin! De számodra csak egy isten létezik, a pénz! Vagy aláveted magad a döntésemnek, vagy megváltasz a klántól!

- Ezt te sem mondhatod komolyan kedves testvérem! - vált metszővé a férfi hangja. - Még apánk építette ki ezt az egész Indiát átfogó szervezetet. Ő rám hagyta a klán vezetését, mert te abban az időben - gondolom emlékszel rá - semmiben nem akartál részt venni! No nem is vagy alkalmas erre. Ha összeszámolod magadban, hány éhes szájnak adunk kenyeret, akkor...

- Tudom. Ne oktass ki! Így is elég lesz a bevétel, sőt kamatoztatni tudjuk a tőkét! Vedd tudomásul, hogy kétes üzletekbe, mint például a szobrok kicsempészése, nem veszek részt! Azt hiszed, nem tudom, hogy az olasz régészt is meg akartad valamiért kaparintani?... Hogy nem sikerült, ez nem rajtad múlt. Jól jegyezd meg magadnak, a klán öregjei és legmegbízhatóbb emberei mellettem állnak.

- No ezt kötve hiszem! Csak ígérem kell nekik némi pénzt, és gyorsan változtatnak a véleményükön! De te tudod. Két napig gondolkozom, aztán felkereslek. - Majd szó nélkül kiment Navin az ajtón.

Kunal elmerengett testvére reakcióján.

- Lehet, hogy Navinnak igaza van, s a klán hű emberei pénzért elárulnának?... Nem, nem, ez lehetetlen! Vagy mégis? Ki tudja? - A telefonért nyúlt, s tárcsázni kezdte Daniel számát. A harmadik csengetésre az ismert hang szólt bele:

- Melton beszél.

- Kunal. Régen láttalak! Remélem jól vagy és minden rendben?

- Nagyjából.

- Samanthával rendbe jöttek a dolgaid?

- Igen. Bevallottam neki thai földi "kalandomat", s nehezen ugyan, de megbocsátott.

Holnap jön vissza Bombaybe, s akkor ismét találkozunk... Nemsokára indulok a kórházba, mert Gupta kivételesen éjszakai ügyeletre osztott be.

- Nem zavarlak, ha ott felkereslek?

- Nem dehogy! Gyere, csak, várlak.

- Ott leszek!

Mikor Melton beért a Mahatma Gandhi Kórház belgyógyászatára mindenki talpon volt. Baleset történt a "Királynő nyakláncának" nevezett tengerparti úton, nyolc autó szaladt egymásba. A mentők nemcsak a sebészetre, hanem a belgyógyászatra is hozták sebesültet, elsősorban agyrázkódással, és sokkos állapotban lévőket. Gupta és Kulkarni sem ment haza. De még Meltonnak is akadt tennivalója, mert a sebészet felkérte Guptát, három beteg konzultációjára. Amikor Kunal beérkezett a kórházba, nem találta Meltont, mert éppen transzfúziót adott az egyik betegnek. Néhány sort írt barátjának és hazament.

Melton ellátta a betegeket, utána elolvasta az asztalán hagyott üzenetet, s örült, hogy Kunal nem várta meg.

- Ma éjszaka nincs időm semmire. - Sietős léptekkel az intenzív szobába ment, ahol az egyik sérültnél hirtelen tenziõesést állapított meg, s gyorsan túlnyomásos infúziót kötött a vénájába...

Suvarna Rao nap mint nap együtt volt Rinaldóval. Kettőjük között a barátságnál több, de a szerelemhez nem elég, felemás kapcsolat alakult ki. Az asszony, ha módja volt rá, kivitte kocsijával a tengerpartra:

- Kell a friss sós levegő, a mozgás a gyógyuláshoz - mondotta mindannyiszor. De Rinaldo most már tudta, hogy egész életében sántítani fog, hiába gyakorolja a járást...

Nemcsak a sebész közölte ezt vele, hanem Melton is elég részletesen elmagyarázta a kórképet.

- Nem baj - gondolta immár ezerszer is az olasz régész -, nemsokára hazamegyek Rómába! Már elküldtem a lemondásomat az ENSZ-nek. Most Stephennel is közölni fogom ezt. Bár nem ő nevezett ki, nyilván nem is számít már rám. Milyen ritkán látogatnak meg a kollégák?... Igaz, a múlt héten Samantha és Patricia eljött, de mindössze egy órát töltöttek nálam. Pedig mennyire hiányoznak... Mi lenne velem, ha Raoék nem fogadtak volna be? Nem is tudom, hogy fogom ezt viszonzni nekik? Sehogy! A szeretetet, a barátságot nem lehet pénzért megvásárolni... - gondolta Carpini. Aztán a hallból ismerős hangot hallott. Csak nem Stephen jött el? De hiszen ez képtelenség! Még mindig a barlangoknál vannak. De ideje sem maradt a gondolkodásra, mert nyílt a széles üvegajtó és az inas bevezette hozzá Haytert.

- Hello!

- Hello! - üdvözölték egymást. Rinaldo kicsit nehézkesen ment a vendége elé.

- Csak egy percre jöttem hozzád. Ma este állítjuk össze a további menetrendünket s nem tudom, számíthatok-e rád? Mikor leszel olyan állapotban, hogy folytasd velünk a munkát?

- Nem megyek vissza a csoporthoz. Már megírtam a lemondásomat, és elküldtem az ENSZ-hez. Az orvos szerint két-három hét múlva utazhatok... Döntöttem, visszamegyek Rómába, - mondta nyugodtan a férfi.

Stephen egy pillanatra meglepődött, aztán úgy tett, mint akit a hír nem érint kellemetlenül.

- Azt hiszem jól döntöttél Rinaldo! Most néhány napig még itt maradunk, összeállítjuk részletes jelentésünket, s tovább megyünk...

- Hova? - nézett rá Rinaldo, aki nem értette merre kíván menni Stephen, miután állandóan változtatja a programot, mint Samantha legutóbb megjegyezte.

- Az útirányt már eldöntöttem, de a többiekkel meg akarom még beszélni. Arra gondoltam, hogy esetleg a Himalája környékére megyünk...

- Ne is folytasd Stephen! Ebbe a többiek nem egyeznek bele.

- Mi az, hogy nem egyeznek bele! Majd meglátod kedves Rinaldo! Jelenleg még én vagyok a csoport vezetője...

- De vajon meddig? - hangzott el a halk mondat, de Stephen ezzel sem törődve folytatta:

- Magammal kívánok vinni egy indiai fiatalembert, aki segít nekünk. Egy fiatal jogász, egyetemista, Avalnak hívják...

- Megőrültét? Mit keres egy jogász nálatok? Ki fizeti az ő költségeit?

- A fiatalember költségeit én fedezem. Ebbe senkinek sincs belészólása! Egyedül nem bírom ellátni a szervezési feladatokat...

- Ugyan, menj már! - vágott a szavába Rinaldo. - Ezt te sem hiszed komolyan!...

Stephen, te igencsak messze mégy a céltól!... Figyelmeztetek, jól gondold meg!

- Megtettem már. Nagyon csalódtam benned, azt hittem rád számíthatok. De te már csak a hazautazásoddal foglalkozol... Indulás előtt még eljövök a többiekkel, hogy elbúcsúzzunk - állt fel Stephen és kézfogás nélkül kiment a szobából.

75

A férfi sietősen lépkedett a tömegben. Érezte, hogy szíve gyorsabban ver amikor egy-egy csinosan öltözött lányt vagy asszonyt szemrevételezett. Nem tudta eldönteni, hogy keresse még a kiválasztottat... Ki legyen az áldozat?... Eredetileg a Tükör Csarnokba akart menni, aztán habozott, hátha megismerik... Eddig senki nem gyanakodott rá.

- Nőt kell szereznem és megbüntetni!... Ma éjszaka... nem várhatok tovább!... Mi lenne, ha egy lányt felvinnék a lakásomra?... - meditált. - Ez egy baromság, azonnal lebuknék! Egyébként sem jó megoldás, egy nyilvánosházban kell keresnem őt!!! - Rágyújtott egy cigarettára, vásárolt magának egy üdítőt, s gondolkozni kezdett. - Mégiscsak a Tükör Csarnok lesz a legmegfelelőbb! Az utolsó lányt, aki ott dolgozott, nem ott öltem meg!... Így senki sem gyanakodhat rám, csak óvatosan kell eljárnom... Gondolatban elképzelte a kéj mámorát, amint a lyukasztóval beleszúr áldozatába, s a pillanat töredéke alatt már csupán a test marad a karjaiban!... A lélek elszáll... - Remegés jött rá megint.

Hirtelen azt sem tudta Bombay melyik részében van, csak ment, keresve a megfelelő lányt... Egyszer csak az állatkert előtt találta magát, ahol a kapu előtt egy csodálatos, remekbe faragott ülő kőelefántot látogatnak a turisták. Ettől néhány lépésnyire egy hatalmas asóka fákkal körülölelt park volt, itt egy csendesebb padot talált magának, ahova leült.

- Pihennem kell - mormogta magában. Lehunyta szemét és visszaemlékezett gyerekkorára, amikor még szüleivel Kalkuttában élt... Apjának gyapotfeldolgozó üzeme volt. Akkoriban az ő házuk volt a legszebb a hatalmas városban. Aztán másik kép villant a szeme elé, emberek ezrei a külvárosban a földön alszanak, asszonyok, lányok hevernek... piszok, mocsok, szennylé...

- Ott kezdődött minden - emlékezett vissza... - Egyszer késő este elcsavargott otthonról és egy hajléktalan lányt szedett fel az utcán.

- Hülye teremtés! - sóhajtott a férfi, ahogy visszagondolt minderre. - Elvittem őt magammal a Hugli folyó partjára. Ott már sivítózott, hogy haza akar menni... - De hová? - kérdeztem. Visszacsengtek fülében a kislány síró szavai: - Ne bánts! Csak 12 éves vagyok még! Vigyél oda a szüleimhez!...

- De már kívántam! - ábrándozott tovább a férfi... Rágyújtott egy cigarettára, s a visszaemlékezéstől ismét remegni kezdett: - Aztán ott a sötétben, a bokrok mögött megerőszkoltam... Sivított, visongott, sok öröömöm nem volt benne... Aztán vérzett... mennyi vér... még a nadrágom is vörös lett... Néhány perc múlva már nem lélegzett... Otthagytam... Nekem már nem kellett... Megmosakodtam a folyó vizében, de sajnos mikor hazaértem anyám észrevette, hogy a nadrágom véres... Mit is mondtam neki? - tűnődött magában. - Hát persze, megvan! Egy piros pad festékébe ültem... Láttam, nem hisz nekem... Aztán később apám szerzetesnek akart adni! Elvittek a híres Párasznáth dzsaina templomokba. Még most is magam előtt látom a csúcsos kis díszeket, az aranyszobrokat. Örjögtem, nem akartam szerzetes lenni! És megtörtént a következő baj!... Egyik éjszaka a szolgálólányunkat behívtam a szobámba. A szerencsétlen, gyanútlanul követett... mikor magamévá tettem, sikoltozni

kezdett... anyám rohant be... s mindent megértett!... Három hét múlva már itt voltam Bombayben a nagynénémnél. Itt végeztem el iskoláimat. Egy szolga elkísért reggel és tanítás után értem jött. Sehova nem mehettem egyedül. Aztán mégis sikerült kijátszanom őket! Azt hitték már elfelejtettem mindent... a régi kalkuttai élményeket... Anyám és apám meghaltak, így végre megszabadultam a nagyném gyámsága alól! Gazdag lettem! Tanulmányaimat tovább folytattam, de már saját lakásom volt. Szüleim temetése után elmentem Kalkuttába a híres Káli templomba, s kecskeáldozatot mutattam be a "fekete istennőnek", hogy végre egyedül maradtam! Micsoda borzongató boldogság! Kalkuttában mindent eladtam, a pénzt itt Bombayben elhelyeztem a Bank of Bombaybe, s azóta is kamatozik. Most meg keresek... Nem is a pénzért dolgozom, szenvedélyem a munka... Még a lányok büntetése!... Hány lányt küldtem Siva karjába?... - próbálta összeszámolni a férfi. - Siva! A pusztító Siva! Ő az én Istenem!... Mennem kell! - Felállt s leintett egy taxit. A Tükör Csarnok előtti utcában kiszállt, néhány pillanatig gondolkozott mit tegyen, aztán gyors döntéssel elindult a híres nyilvánosház felé. A hallban nem látta a már ismert Sunita asszonyt, összesen két lány üldögélt és beszélgetett. Az egyikhez odalépett:

- Szeretném szolgálataidat egy órára igénybe venni...

- Kérem uram - hajolt meg a sudártermetű lány - várjon néhány percig, Sunita asszony azonnal itt lesz. Ő tudja az árainkat, s neki kell majd fizetnie is...

A férfi egyre erősebben szorította a lány karját.

- Gyere, gyere csak! Nem képezed talán, hogy fizetés nélkül elmegyek? Ha végeztünk, majd akkor megkeresem a főnöködet...

A lány ijedten körülnézett, de a vendég jólöltözöttsége, határozott fellépése elűzte belőle az aggodalmat, hogy fizetés nélkül távozik. Elindult vele szobája felé. A férfi már alig bírta vágyait megfékezni! Ahogy beléptek a piros bársonnyal díszített szobába, letépte a lányról a ruhát, és a földre döntötte! A szerencsétlen teremtés, még magához sem tért ettől a gyorsaságtól, nem értette a férfi erőszakosságát, csak fájdalmat érzett, ahogy durván és kegyetlenül belehatolt... Nagyot sikoltott, majd elsötétült előtte a világ...

A férfi eltette műanyagnyelű lyukasztóját, felállt.

- Lelked Sivának ajánlom... - motyogta magában és kielégült mosollyal nézte a földön elterült mozdulatlan lányt...

- Hogy jutok ki innen? - nézett ki a folyósóra. Egy lelket nem látott. Mint a macska, surranó léptekkel elindult a már ismert hátsó lépcső felé...

Amint leért a konyha melletti kis kertbe, egy testes férfi állította meg:

- Mit keres az úr itt hátul? Menjen csak elől ki, nyilván nem fizetett!... Tőlünk nem lehet csak úgy meglógni! - ezzel megfogta a férfi karját és próbálta az előtér felé tolni. Ám a fiatalember izmos és erős volt, egy karate ütéssel rávágott a testes férfire, aki azonnal összeesett...

- Nem halt meg - fogta meg a pulzusát és kisurrant a kiskapun. - No most már biztos, hogy ide többet nem jöhetek!!! Új házat kell keresnem!...

Parvati izgatottan járkált le-föl a szobájában. Navin estére ígérte, hogy az angol nőt megölik, és ő jön a jó hírrel. Már éjfél van - nézett az órájára. Lehet, hogy az a rohadt teremtés Melton karjaiban fekszik, s Navin nem lépett? Még a gondolatra is olyan düh csapott fel benne, hogy ölni tudott volna! Halkan kopogtak az ajtón. Sunita jött be s elmesélte az egyik lányt holtan találták a szobájában a földön fekvő. A hátsó kapu örét pedig leütötték.

- De most legalább annyit tudunk, hogy Kastrá barátnője megismerné a férfit, aki

szobára vitte a lányt! Ne haragudj Parvati, de ez így nem mehet tovább! Jelentenünk kell a rendőrségnek! Ezt valóban nem hallgathatjuk el, még akkor sem, ha egy időre bezáratják a Tükör Csarnokot.

- Navint szeretném megvámi! Nemsokára megérkezik, ő mindenben segíteni tud... A rendőrségen is számos barátja akad. Hátha megússzuk a ház bezárása nélkül... Kérlek Sunita félórát várjunk még! Addig megpróbálom valahol elérni Navint. Most hagyj magamra! A lányt ott hagyátok a szobájában?

- Igen. Senki nem mert hozzányúlni... Vér sehol sincs... Úgy mint a többiek esetében!...

- Hallgass! Nem akarok a régi dolgokról hallani! Azt felejtjük el!

- Nem lehet! Ha egyszer kijön a helyszínre a rendőrség, a lányokat is faggatni fogja, s valaki elszólja magát! Nem tudsz mindenkit lepélni, a lányok is félnek! Te igazán tudod Parvati, hogy a bosszú és a félelem nagy úr! Te is szenvedsz tőle!

- Teljesen elment az eszed Sunita? Mitől félek én?

- Nem félsz, de a bosszú éltet. Az angol lányt akarod megöletni!

- Te ezt honnan tudod?

- Igaz, Bombay nagyváros de a Tükör Csarnokból a szálak szertefutnak! Kérlek Parvati, gondolkozz okosan! Melton doktor úgyszólván hazatér Angliába, ő soha nem akart Indiában letelepedni. Mikor a kapcsolatuk kezdődött, mindig azt mondtad, olyan mint a hulló virág szirma, rövid életű lesz...

- Igen! De közben beleszerettem Danielbe! Mindenemet odaadnám érte!

- No ne túlozz! Mert ki volt az, aki hazugságot mondott Tilak Solanki felügyelőnek és bemártotta a szerencsétlen doktort Nilam Gorhe halálakor? Pedig nem volt itt! Hány és hány embert pénzeltél le, hogy ne az igazat mondja, hanem azt, ami számodra kedvező!... Hidd el nekem Parvati, én nagyon szeretlek, évek óta együtt dolgozunk, de most azt mondom, megállj! Ennek rossz vége lesz! Nem akarom, hogy utólag egész Bombay tele legyen pletykákkal...

- Ezt úgy sem ússzuk meg, ha a rendőrség valóban nyomozni kezd!... Végem van... Navin nem vesz be az üzleteibe...

- Navinnak is vége! Meglátod Kunal lesz az úr! Rátermet, okos férfi! Szakítani akar a kábítószer-kereskedéssel! Hallottam, ültetvényein a kokaincserjék helyett gyapotot termesztene majd.

- No, akkor éhen is hal!... Ennyi szájat etetni...

- De Parvati, ez már nem a te gondod!

- Az igaz, de a pénzem benne van a kábítószerben, a kígyófarmban, meg a gyémántcsiszolóban! De mit is magyarázok neked Sunita, nem érted te az üzleti szempontokat! Csak mondd a magadét...

Sunita szó nélkül kiment a szobából. Az ajtóból azonban még halkán, visszaszólt:

- Tudod, én mindig melletted álltam!... De a gyilkosságból elegendem van!...

76

Samantha olyan szorosan ölelte át Daniel testét, hogy a férfi ilyen szenvedélyt még nem tapasztalt. Egymásba felejtkeztek, együtt repültek messze, oda, ahova két test egymásba olvadása viszi el a szerelmeseket. Daniel és Samantha érezte, ez a szerelem egy életre szól.

- Nem akarok soha többet elválni tőled - sóhajtott a lány. - Veled akarok Angliában is

élni, gyereket szülni... De sajnos még itt kell maradnom Indiában, nem szakíthatom meg a szerződésemet. Így is sok problémát jelent, hogy Rinaldo két hét múlva visszamegy Rómába... Pedig már felgyógyult, de mint mondta, elege van az egészből! Szerintem főként Stephen zsarnokságából... Valójában megértem Rinaldót. Neki nem lesz semmi baja, hogy felbontja a szerződést, az indoka éppen elég, majdnem megölték! - De tudod - nézett Danielre a lány - Stephen egy új fiút mutatott be tegnap nekünk. Avalnak hívják, jogi egyetemi hallgató és ő fog segíteni nekünk a további munkánkban. Ezt már végleg nem értem, mi köze a jognak a művészettörténeti és régészeti, valamint a vallástörténeti kutatásokhoz? Amikor megkérdeztük Stephentől, ő csak annyit válaszolt, hogy rengeteg idejét veszi el az adminisztrációs munka, s ebben segít a fiatalember... De én azt hiszem, itt egészen másról van szó!...

- Miről?

Ekkor Samantha elmesélte, hogyan talált egy fiatal férfit Stephen ágyában, s arra gondolt, hogy jelen esetben is erről van szó.

- Persze -, tette hozzá -, ehhez nekem semmi közöm, de olyan rossz előérzet kerített hatalmába, amikor a férfit megláttam!... Nem tudom neked megmagyarázni miért, de félek tőle!

- Te, kis csacsikám! Ha valóban csak homoszexuális kapcsolatról van szó, akkor egy nőnek miért kell félnie? Ne számárkodj! Hozok neked egy jó erős kávét, rendben?

Már a hajnal első sugara lopódzott be a szobába, amikor még mindig beszélgettek... Melton semmit nem szépített, mindent elmesélt Parvatiról, a szerencsétlenül járt lányokról.

- Ha még ezek után is velem akarsz élni - nézett szerelmesen Samanthára -, akkor most ünnepélyesen megkérem a kezéd!...

- Igen! - hangzott Samantha válasza, aki nem törődött a múlttal, hanem magában már a jövőt vázolta a szivárvány színeivel.

- Holnap, ha jól tudom itt maradtok Bombayben ugye?

- Igen, összeállítjuk teljes jelentésünket, s eldöntjük a további munkafolyamatokat...

- Én délután szabad vagyok, szeretnék neked egy eljegyzési gyűrűt venni! Drágám én olyan boldog vagyok! - ölelte át Daniel a lányt. Rájött, hogy ezért érdemes volt élnie, hogy megismerje a szeretet, szerelem és a gyönyör e furcsa keverékét...

- Hány órákor kell bent lenned a kórházban?

- Ma kivételesen csak 9 órákor. Ezért, ha most reggelizünk, még annyi időm marad, hogy elkísérjelek a szállodába.

- Ne, Daniel, ne! Inkább hívj egy taxit, kicsit már úgyis késésben vagyok - pillantott Samantha az órájára. - Még át akarok öltözni, utána fél kilenckor van a megbeszélésünk! - Megcsókolta a férfit, s kiment a fürdőszobába.

- Délután hányra menjek érted a kórházból? A szállodában találkozhatnánk. Szeretnék neked egy olyan eljegyzési gyűrűt venni, amelyben egy kis kövekkal díszített arany Ganésa van. Már láttam ilyet. Tudod drágám, nekem Ganésa, az elefántfejű Isten a legkedvesebb itt Indiában! Ő jóindulatú, szereti és kedveli az embereket és segít rajtuk...

- Mondd csak Daniel - szólt ki nevetve a fürdőszobából a lány -, te is áttértél a hinduizmusra?

- No nem, de Ganésa isten közel áll hozzám...

- Rendben van. Este 6 órákor várlak a szálloda halljában. Ugye az üzletek itt sokáig nyitva tartanak?

- Elvileg igen, de az ékszerboltok nyolc körül bezárnak. Pontosán tudom, hova akarlak

vinni, szerelmem!

Amikor Samantha megérkezett a szállodába, látta, hogy már nyolc óra van.

- Úristen! Rohannom kell átöltözni, mert Stephen ugyancsak leszid a késésért! Kulccsal a kezében a lifthez lépett, megnyomta a harmadik emeleti gombot. Rohant a szobája felé. Ahogy belépett, azonnal észrevette, hogy a sötétítőfüggöny össze van húzva.

- Érdekes - állapította meg -, én tegnap széthúztam. Úgy látszik a szobainas működött. - Felkapcsolta a villanyt, majd a hatalmas, méregzöld selyemfüggönyhöz lépett, hogy széthúzza és beengedje a szobába a fényt... Ebben a másodpercben erős karok fonták körül!... Szájába egy rongyot gyömöszöltek, karjait összekötötték, moccanni sem tudott!...

- Most elviszünk a párszik temetkezési helyére - szólalt meg halkán a támadója. - Nézz körül a folyosón - szólt az idősebbnek tűnő férfi. Hozd fel a liftet, s az alagsorba visszük! Ott vár ránk a kocsí...

Amikor Samantha meghallotta, hogy a Hallgatás Tornyaiába kerül, úgy érezte, menten elájul... Megpróbált visítani, de nem jött ki hang a torkán... Kezét, lábát annyira összekötötték, hogy képtelen volt bármilyen mozdulatot tenni...

Néhány pillanat múlva érezte, hogy a két férfi becsavarja valami lepedőbe, arcára egy fehér vászonruhát raktak, s vitték a folyosón. Még azt is érezte, hogy a liftbe begyömöszölik, aztán pedig egy autóba...

- Eredj csak vissza - szólt az egyik támadója a másikhoz. - A portásnak a megbeszélés szerint adj még tízezer rúpiát! Ne félj, az aztán hallgatni fog, mint a sír...

A kocsí elindult. Samantha a kendő alatt nem látott semmit, csupán azt érezte, hogy legalább negyedórája autóznak. Aztán megállnak.

- Várj, a szolgálknak elkészítem a pénzt! Navin megparancsolta, hogy ötezer rúpiát adjak nekik, de azonnal vigyék fel a lányt a kerek torony középső részébe, ahova a nőket helyezik...

- Hová visznek? - kérdezte Samantha, amikor a szájából kivették a rongydarabot.

Egyik elrablója meglehetősen jó angolsággal válaszolt:

- Kísasszony, megérkezett a keselyűk birodalmába! Most viszik fel majd a Hallgatás Tornyaiába, s néhány óra múlva már csak a csontjai maradnak...

- Segítség! Segítség! Ne, kérem, ne? Annyit fizetek amennyit akarnak, itt is és Londonban is van pénzem! Meg Melton doktor is fizet! Ne vigyenek oda fel - nézett a magasba a lány. - Könyörgöm! Ne bántsanak! Élve akarnak a keselyűk martalékának odavetni? Ez örület! Örület! - sikoltzott a lány, de már alig maradt ideje, mert a fákkal szegélyezett zöldellő lomboknál a két férfi letette a földre testét, valamit mondtak hindiül, amit Samantha nem értett meg. Aztán csak azt érezte, hogy ismét felemelik és viszik felfelé... felfelé... Egyre feljebb jutnak... Még annyit látott, hogy a hatalmas szárnyú madarak, ahogy haladtak a lépcsőn, egyre közelebb és közelebb köröztek felette... Aztán elvesztette az eszméletét...

A két férfi letette a hordágyat, amelyre Samanthát rakták. Az idősebbik megszólalt:

- Nézd Pinki, nekem valami nem stimmel ebben az egészben! Tegnap azt mondta a Ramesh klán egyik embere, hogy egy fehér nőt kell a toronyba vinnünk, mert meghalt és parszi vallású... De ez nem így van... ez a nő még él!... Ide pedig csak holtakat temetünk!... Ebből még nagy bajunk lehet...

A másik kérdően ránézett:

- Lehet, hogy igazad van. De elfogadtuk az ötezer rúpiát. Most mit csináljunk?

- Vigyük fel ezt a nőt a tetőre, de ne vetköztessük le, mint a halottakat, így kicsit tovább élhet majd...

- De valakinek szólni akarok, mégpedig párszinak...

- Nekem az egyik rokonom Matadu, a híres Rao családnál szolgál.

- No és? Mit akarsz ezzel mondani?

- Matadut kellene értesíteni, hogy kérdezze meg Suvarna Raot, lehet-e párszit élve felvinni a Hallgatás Tornyaiba?

Mindketten elgondolkoztak...

- Azt hiszem, nem lehet, ezt a vallás is tiltja - szólalt meg a fiatalabbik. - Jól van, szedd a lábad, mondj el mindent Matadunak, aztán siess vissza! Mindenesetre a lányt betakarva tesszük fel a peremre, mert mire a keselyük leráncigálják róla csőrükkel a lepelt, addigra vissza is érsz! Aztán meglátjuk. Így még úgyse temettünk soha... Él a nő... nagyon is él!... - Samantha felriadt az ájulásból, de az arcára dobott fehér lepeltől semmit sem látott, csupán annyit érzett, hogy vízszintesen fekszik.

- Lehet, hogy megmenekültem? - Aztán érezte, hogy a hordágyat felemelik és lépcsőkön viszik ismét felfelé... egyre feljebb...

- No jó, hagyjuk itt, a perem középső részén. Nézd csak, a tegnapi holttestekből semmi nem maradt, csak a csontok. - szólt ismét a fiatalabb férfi: - Indulok, sietek vissza! Addig ne vedd le róla a leplet, de mindenesetre hagyd itt, ebből nem lehet nagyobb baj.

A két férfi otthagya Samanthát, aki a beszélgetésből egy szót sem értett, de azt hallotta, hogy a madarak szárnycsapkodása egyre közelebb és közelebb kerül az arcához...

Kezét próbálta kiszabadítani, hogy védekezzen ellenük. De nem ment.

- Istenem! Istenem! Most segíts meg! - Sikoltozott, az őrjöngésbe csapott át kétségbeesett üvöltése, amely elvesztette emberi értelmét és csak a borzalmat, a szörnyűséget visszhangozta... - Nem! Nem akarom! - Ismét próbálkozott lába és karja kiszabadításával. Olyan szoros volt a kötés, hogy képtelen volt mozdulni, amikor hirtelen az egyik hatalmas dögkeselyű csőrével arrább tolta arcáról a fehér takarót, így újból látott... A keselyük mintha erre vártak volna, elkezdtek körözni felette... Egyre kisebb és kisebb kört írtak le... Egyre közelebb és közelebb kerültek arcához... Samantha sikoltott, újból sikoltott, de ez már nem is emberi hang volt, hanem valami állati vinnyogáshoz hasonló... Majd rájött, ha a fejét mozgatja, a keselyük nem jönnek közelebb!... A legnagyobb erőfeszítéssel ismét balról jobbra fordította arcát... Aztán újból és újból ismételte a mozdulatot, míg végül úgy érezte, itt a vég... Már alig bírta fejét mozdítani... Egy hatalmas állat a mellkasára ült! Nem jött közelebb... csak apró fekete szemével méregette a lányt. Néhány pillanat múlva a vállára ült... Samantha ismét sikoltott... a keselyű elrepült, de pár másodperc és újból ott ült a mellkasán.

- Istenem ments meg! Vagy legyen vége! Ennél szörnyűbb halált!!! Nem bírom tovább! - Aztán újabb és újabb hatalmas, feketeszárnyú madarak telepedtek rá... Az egyik csőrével próbálta a takarót leszakítani, majd követte a másik. A lány már csak azt látta, hogy a madarak szinte elborítják letakart testét!... - Hess! - Hess - hess - suttogta, de a dögök már nem távoztak róla, sőt egyre többen és többen érkeztek... Samantha ezután már semmit nem érzett, elborította a jótékony sötétség...

üveg whisky. Poharából szürcsölgette az italt, maga elé nézett és mormogta:

- Kincsem! Kincsem! Én nem így képzeltem!... Szerettelek! Nagyon szerettelek! Azért akartam belőled egy csodaszép nőt csinálni! Sovány voltál kincsem... Sikerülnie kellett volna... Hatalmas Buddha miért büntetsz engem? Siriluek már nincs... soha többé nem ölelhetem át a testét!!! Pedig mindent milyen alaposan előkészítettem!... Kitti Piluk volt a hibás!... Persze ő sem tehet róla... ez volt Buddha akarata... - Ismét töltött magának a pohárba. - Újabb lányt fogok Krissanától kérni, de Siriluekhez hasonlót úgysem találok. Szép volt, okos, és a teste megfelelt az én elgondolásomnak... Néhány nap és egy kövérkés lányt varázsoltam volna belőle!

A kutya ugatni kezdett. Buri felállt:

- Ki a fene keres itt a bárkaházban?! - Kicsit dülöngélve a stég felé ment:

- Ki az? - kiáltott ki a sötétbe.

- Én vagyok, Krissana - ezzel az asszony kilépett a motoros bárkából, felment a stégre, s elindult a bátyja felé. A kórházban, s a másik lakásodon is kerestelek. Aztán rájöttem, hogy itt bújtál el... csak tudnám miért???

- Te szerencsétlen, féleszű teremtés - fordult a húga felé. - Hát nem érted, én szerettem ezt a lányt! Csak nagyon sovány volt, kicsit kövérebb arcot és alakot akartam neki csinálni...

- Buri, neked elment az eszed! Nem értelek! Világhírű plasztikai sebész vagy, de valahol hibát követtél el - ment befelé a házba az asszony.

- No várj, főzök neked egy jó erős kávé, azt megiszod, s utána meséld el mindent.

Mintegy negyedóra múlva a kávé valóban hatni kezdett s Buri érezte, hogy gondolatairól felszáll a köd, beszéde is szabályossá vált.

Néhány szóval elmondta a történeteket, s azt is hozzáfűzte, hogy már azon is gondolkozott, hogy Sirilueket később elveszi feleségül...

- Te aztán végleg megőrültél Buri! Elhagyott a józan eszed? Buddha segítsd meg a fivérem... Csak nem akartál a nyilvánosházból egy lányt feleségül venni?!... Ezt én soha nem engedtem volna meg.

- Gondolod, hogy kértem volna az engedélyedet? - nevetett fel Buri, de olyan kísérteties hangon, hogy Krissana jobbnak látta, ha abbahagyja a vitát.

- Egyébként a temetésről már gondoskodtam. A pénzt pedig előre ideadhatod. Értesítettem a testvérét és a családját is, s közöltem velük, hogy mindent én fizetek. A te nevedet nem akartam belekeverni, s azt is megmondtam, hogy itt Bangkokban temetjük el. A bonc testvére eljön... no meg a lányaim a Kleopátrából...

- Hagyd már abba a részleteket! Közöld az összeget és az időpontot, aztán hagyj magamra! Nem kívánlak látni!

Az asszony már kifelé indult a szobából, mikor Buri csak úgy mellékesen odavetette neki:

- Holnap küldj ide egy sovány lányt a bárkaházba! Vagy nem... te hozd ide!... Ha lehet hasonlítson Siriluekhez...

- Azt már nem! Elegem volt a te ügyeidből. Még a végén én kerülök bajba...

- Ne vitatkozz! Küldd a lányt! Siriluek temetési engedélyét holnap elintézem. Te teljes biztonságban vagy.

- Még szép, hogy nem keversz bele semmibe... Azt sem tudtam, hogy a lányt bevitted magaddal a kórházba!

- Netán van valami közöd ehhez?

- Nincs. De azt nem akarom, hogy a jól menő Kleopátra Szalonom és a Pihenő Házam rámenjen a te badarságaidra!

- No most már elég legyen! - józanodott ki teljesen Buri. - Tűnj el, és holnap reggel 8 órakor hozd a lányt!

Krissana meglehetősen zaklatott állapotban távozott s elhatározta, hogy sofőrjével kiviteti magát Samut Sakhonba. Legalább az úton megnyugszom. Úgyis látni akarom Manfa működését - mosolyodott el magában. - Ha igazat beszél a lány, a jövő héten már férfiak is érkeznek, mégpedig férfiakhoz... hát ez valahogy nem tetszik nekem, de Manfa szerint ez az igazi üzlet! Lehetséges... gondolkozott el az asszony. Igaz, minimálisak voltak az építési és az egyéb beszerzési költségek, de valahogy rossz érzése volt ezzel kapcsolatban...

Amikor megérkezett a pihenőházhoz, hirtelen megnyugvás áradt szét benne.

- Jó lesz néhány órát kikapcsolódnom, Siriluek halála engem is megviselt. Lehet, hogy én vagyok az oka, mert elvittem Burihoz? De ki gondolta mindezt? A bátyám megőrült!!!

Manfa kecsesen jött asszonya elé:

- Üdvözöllek házádban - hajolt meg szertartásosan -, Buddha adjon hosszú életet. Parancsolj - tárta szélesre az ajtót. - Mít készíthetek neked, gondolom szomjas vagy és éhes.

- Hagyd Manfa a formaságokat! Először látni szeretném a férfiak házát, aztán bemegyünk hozzád, és mindenről beszámolsz. Rendben?

Krissana elégedett volt mindennel. A szobák eltérően a Pihenő Ház lányainak kis méretű helyiségeitől nagyobbak voltak, a berendezésük különleges. Az ablakokon brokát sötétítő függöny, ugyanolyan színű terítő és takaró, a fotelok és az ágyak huzatai is ugyanebből az anyagból készültek. Minden szobában a sarokban egy kis asztalka állt, azon egy harminc centis fekvő Buddha, előtte aranszínű tálka a rizsnek és ugyanolyan váza a virágnak.

- Manfa, te nagyszerű lány vagy! Mindenre gondoltál! Remek helyettesem vagy! Holnap délután két indiai fiú és két lány érkezik, gondolom így bővítheted a kínálatot... - mosolyodott el Krissana, s arcára kiütözött a kapzsiság.

- Van egy elgondolásom - nézett Krissana Manfára. - Megtakarított pénzemet be akarom fektetni egy újabb masszázs szalonba.

- De asszonyom, Bangkok már tele van velük, s a Kleopátra a legjobb hírű a fővárosban. Nem hiszem, hogy szerencsés lenne még egyet nyitni.

- Nem is erről van szó! A Sziámi-öböl partvidéke, mint te is tudod, Thaiföld egyik legnépszerűbb fürdőhelye, s újabban előzőnlük a turisták. A Pattaya körüli tengerpart fejlődésnek indult, s ott szeretnék egy ötemeletes luxus masszázs szalont nyitni! Neked mi a véleményed?

- Nem rossz... nem rossz... Pattayaba gyakorlatilag minden hozzánk látogató külföldi elmegy, a csodálatos látnivalók miatt, nem szólva arról, hogy autóval az út valamivel több mint félóra a fővárostól, s ez is ideális! Azt hallottam - folytatta a lány -, hogy Pattayanak legfőbb vonzereje a tenger, s ma már új szállodák épültek. Az éjszakai élet is mozgalmas, ami a mi szempontunkból igencsak fontos. Mikorra tervezi asszonyom ennek az új háznak a megindítását?

- Féléven belül. Már a nevét is eldöntöttem: Miután ezen a környéken kagylógyűjtő könnyűbúvár kirándulásokat szerveznek, így az új házunk neve: Ko Sak lenne.

- Nekem is van ebben feladatom?

- Nem! Rád itt van szükségem. Különösen most, hogy bővültünk a fiúk szolgáltatásával.

- Siriluek Mingmolee temetéséről értesítelek - állt fel az asszony s már indult volna kifelé, mikor Manfa ismét megszólalt:

- Asszonyom! Én nem is tudtam, hogy az ön kedvence, Siriluek meghalt, olyan fiatal volt szegény! Hogy történt? Valami alattomos betegség támadta meg?

- Igen... igen... operáció közben a műtőasztalon érte a halál...

- Szegény, nagy jövő állt előtte. Ő volt a legintelligensebb és legszebb lány a Kleopátrában. A temetésére természetesen elmegyek.

Krissana beült a kocsijába s már száguldtak Bangkok felé, mikor érezte, hogy a lábára simul valami... Lenézett... Ijedtében megdermedt... majd akkorát sikoltott, hogy a sofőr is meghallotta: - Segítség! Segítség!!! - A Naja hannah, a királykobra egyre jobban közeledett az asszony lábához, még annyi ereje volt, hogy egy másodpercre végiggondolja, ki tehetné a kocsijába?... Aztán egy erős szúrást érzett... Pillanatok alatt meghalt.

A sofőr megállt, kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját, mert tudta, hogy a kígyó kicsúszik belőle, rövid időn belül ismételen nem támad.

- Elvégeztetett! Megtettem, amit kértek tőlem, még ma megkapom a 20 ezer bahtot!... Új életet kezdek belőle...

Az utasítás szerint visszafordult a pihenőház felé, hogy beszámoljon a szerencsétlenségről... a véletlen balesetről...

78

- Képtelen vagyok megérteni, hol kóborog Samantha - csattant élesen Stephen hangja. Már reggel kilenc óra van, s a portás szerint éjszaka nem aludt itthon, de aztán megjött, elkérte a kulcsot felment a szobájába, de azóta senki nem látta. Ez nem megy tovább!

A fiatal indiai férfi mereven nézte Patriciát, aki határozott fellépésével imponált Avalnak. Bár a nőket gyűlölte, de a francia lány egyénisége hatott rá.

Végül Stephen elfogadta a javaslatot és megkezdték a munkát. Már a harmadik oldalon tartottak, a kis írógép zakatolt Patricia keze alatt, úgy írta az összefoglalót.

"Az indiai vallási viszonyokban lényeges változást jelentett a hinduizmus erőteljes térhódítása. A IX. század végére a buddhizmus gyakorlatilag megszűnt tömegvallásként hatni. Elsősorban Dél-Indiában a sivaizmus vált uralkodóvá. A sivaizmus - folytatta Patricia -, s ezen belül is a híres táncoló Siva, a vallásban a világmindenség teremtményeinek életfolyamatát jelképezi, amelyet belülről a táncoló isten mozgat."

- Ezt jobban meg kellene magyaráznod Patricia - hajolt fölé Stephen amikor olvasta a mondatokat.

- Kérlek, ha egy mód van rá, ne szólj bele a vallástörténeti megállapításaimba. Most akarok rátérni az Ellóra sziklatemplomok szoborkompozícióira és ezek vallástörténeti vonatkozásaira.

- Jó! Jó! Neked nem lehet egy szót sem szólni! Az a javaslatom, ha a te részed kész, akkor Edward diktálja le feljegyzései alapján régészeti megállapításait... Én addig Avallal elintézek néhány tennivalót.

Amikor Patricia és Edward kettesben maradtak, szinte egyszerre szólaltak meg:

- Hol lehet Samantha? Talán Melton doktort kellene felhívni...

- Drágám - fordult Patricia a férfihez - ne neved ki, de olyan rossz előérzetem támadt!!! Samantha a munkában nagyon pontos, s most már 11 óra is elmúlt! Megyek

telefonálok a kórházba. - Pár perc múlva Patricia visszajött és látszott az arcán, hogy elmélyülten gondolkodik, töri a fejét.

- Megtudtál valamit Meltontól?

- Képzeld, nem! Daniel azt mondja, hogy kora reggel taxit hívatott a lakásához Samantha-nak, aki visszajött a szállodába! Többet ő sem tud róla. Utána elmentem a recepcióra, szerencsémre, még a reggeli portást megtaláltam, aki határozottan állítja, hogy Meigh kisasszony reggel elkérte a szobája kulcsát...

- Hát akkor meg hol lehet? Tudod mit Patricia, menjünk fel együtt a szobájába és nézzünk körül, hátha ketten okosabbak leszünk.

Samantha szobája nyitva volt. Az elsötétítő függöny el volt húzva, sehol semmi nyom. Patricia kinyitotta a szekrényt, de a lány ruhái sorban álltak. A fürdőszobában látszott, hogy nem használták. Mindketten leültek a szobában, de semmi okosat nem tudtak kitalálni.

Hirtelen megszólalt a telefon éles, berregő hangja. Patricia felvette, de mielőtt bármit szólhatott volna, egy kellemes női hang kérdezte:

- Samantha Meigh kisasszonnyal beszélek?

- Nem, itt Patricia Rayne. E pillanatban fogalmam sincs, hol a kolléganóm. Kivel beszélek?

- Itt Parvati Kohli. Mióta nem tud semmit a kolléganőjéről?

- Hát... reggel visszajött a szállodába, de aztán nyoma veszett...

- Jelentették a rendőrségnek?

- Nem. Ön asszonyom mit óhajtott volna a kolléganőnkől?

- Semmit... semmit... majd holnap felhívom. - Ezzel kattant a készülék.

- Ezt már végleg nem értem - szólt Patricia Edwardnak. - Ki lehet ez a nő? Neve után ítélve indiai, de Samantha miért, és hogyan került kapcsolatba vele?

- Gyere drágám - ölelte át Edward Patricia vállát -, folytassuk a munkát, aztán majd meglátjuk. Ha délutánig nem kerül elő Samantha, valóban jelenteni kellene a rendőrségnek.

- No még ez hiányzott! - sóhajtott a lány -, el sem tudom képzelni, hova tűnt el reggel óta Samantha.

79

Suvarna éppen az ebéd összeállítását beszélte meg a szakácsnővel, amikor Matadu sápadt arccal berohant hozzá és elmakogta, hogy egy barátja, aki a párszi temetőben halottkísérő, most jött ide, s elmesélte, hogy egy fehér lányt élve kellett felvinniük a tornyokba! Végül megijedtek ettől, s egyikük idefutott, hogy megkérdezze szabad-e élő embert odatenni? Eddig csak holtakat raktak ki a kőlapokra, most pedig a nő él!... Legalábbis élt... - tette hozzá a férfi.

Az asszony ugyan nem tudta kiről van szó, de abban biztos volt, hogy a párszik élőket nem visznek a tornyokba!

- Azonnal szólj a sofőrömnek Matadu és induljunk a Hallgatás Tornyaiba. Nem lehet élő embert otthagyni a keselyűk martalékának! - Amikor két perc múlva Suvarna az autóban ült, eszébe jutott, hogy a rendőrséget is értesíteni kellett volna, hiszen nyilvánvaló, hogy bűntényről van szó!

- Most már mindegy - sóhajtott -, előbb lássuk él-e még a szerencsétlen! - Megborzongott a gondolatra. Néhány perc múlva az autó a hatalmas kapu elé gördült. A

fákkal körülvett parkban, egy kőasztalnál ült a két halottkísérő. Reszketve álltak fel, és mentek az asszony elé:

- Bocsánat Suvarna Rao de élő ember rajtunk kívül nem teheti be ide a lábát!

- Szerencsétlen idioták! Itt gyilkosságról van szó!!! Nyilván pénzt kaptatok érte, hogy egy élő embert vigyetek a toronyba... Egy perc vesztegetni való időnk sincs! Indulás! Ha nem engedtek fel, azonnal hozzátok le az áldozatot!!! - Suvarna maga is meglepődött saját hangján, mert életében még soha senkivel így nem üvöltözött. Aztán a sofőrjéhez fordult: - Azonnal menj a rendőrségre és hozz ide valakit! Biztos, hogy büntényről van szó! Ha lehet - kiáltott az asszony a sofőr után -, Tilak Solanki főfelügyelőt keresd! Mondd, hogy én kérem jöjjön ki!!!

Az asszony nem mehetett beljebb. Így aztán le-föl sétált a keskeny ösvényen a lépcső aljáig, ahová már ő sem léphetett a vallás szerint. A percek óráknak tüntek a számára, úgy érezte az örökkévalóságig csak tehetetlenül áll és vár... Ekkor vette észre, hogy a két férfi, vállán hordágyat cipel lefelé. Azon feküdt a vértől csöpögő test, amelyről a fehér lepel alól ki-kibukkant, a kivájt húsdarabok cafata...

Suvarna rápillantott az áldozatra. A füléből csepegett a vér, karjából, lábából szintén.

- Ez Samantha Meigh - suttopta, s úgy érezte nem jön ki hang a torkán. Egy szemvillanás alatt látta, hogy szerencsére a lány arca csak a fülénél sérült, s az ájult teremtés nem tud a világról! A keselyűk a ruháját kezdhették tépdesni, mert itt-ott a csőrük nyoma látszott. - Mentőket, orvost hívjatok! - kiáltotta. De nem volt ideje semmire, mert szirénázó kocsiban megérkezett Tilak Solanki, aki rádiótelefonon azonnal hívta a mentőket...

- Daniel Meltonhoz vigyék, a Mahatma Gandhi Kórházba - adta ki a parancsot Suvarna ellentmondást nem tűrő hangon. - Megyek én is a mentővel. Gondolom főfelügyelő úr, ön is jön utánunk?

A férfi bólintott, mert olyan mértékben megrázta e szörnyűség, hogy még az ő edzett idegei is szinte felmondták a szolgálatot!...

Öt perc alatt a kórházba értek a beteggel. Közben a mentőorvos leszedte a lányról az összetépett, darabokban lógó ruhát, hogy a kórházban mielőbb elsősegélyben részesítsék.

Samantha Meigh ájultan feküdt a hordágyon. Suvarna asszony ült mellette, s magában imádkozott, hogy a lány életben maradjon és felgyógyuljon...

- Ezt nem párszi tette!... E mögött más állhat! - Ebben a pillanatban fogalmazódott meg benne a gondolat... majd felmerült Parvati képe... Aztán elhessegette mindezt... Egy asszony erre képtelen lenne!!!

A belgyógyászaton Gupta adta ki az utasításokat, mert amikor Melton meglátta a lányt, olyan sírógörcsöt kapott, hogy képtelen volt az orvosi teendőket ellátni.

- Vigyék az intenzívra, azonnal szóljanak Sharad Yargop sebésznek, tegyék monitorra... infúziót... igen, túlnyomással Ringer-oldatot adjanak neki!

Gupta gondosan megvizsgálta a lány sebeit. A hatalmas madarak csőre elég mély, de éles-szélű sérüléseket okozott, melyek azonban nem hatoltak még a bőr, illetve a felszínes izomszövetek alá és főleg a kar és lábak külső oldalán helyezkedtek el. Gupta valamennyit gondosan kimosta Hyperollal, néhány mélyebb sebet egy-két öltéssel össze is varrt, valamennyit bőségesen leszórta, és steril stripfedést alkalmazott, melyet könnyen lehetett cserélni. Tetanuszt és óriási adag Penicillin-injekciókat adott a lánynak, végül Dolargan-Promethazin koktélt. Elrendelte, hogy minden négy órában további intézkedésig adjanak neki 20-20 milligramm Morfint is.

- Egyáltalán nem baj, ha egyelőre kicsit "kótyagos" állapotban tartjuk, legalább

csökken a sokkos állapot!... - mormogta. - Este kapjon 500 mg Phenobarbitalt is, ettől végigalussza az éjszakát! - adta ki, az utasítást a nővérnek.

Az egész kórház olyan volt mint egy felbolygatott méhkas. Erre még Bombayben sem volt példa, hogy a Hallgatás Tornyaiba élő, eleven embert vigyenek fel!... A belgyógyász és a sebész kezelése után Samantha mély álomban feküdt. A morfin injekciók és az infúziók csökkentették fájdalmait, de mintha a borzalom elől ösztönösen is az álomba, menekült volna... Melton az ágyánál ült, és fogta a kezét. A folyosón a kutatók várakoztak, s Tilak Solanki is már másodszor jött vissza, hogy mikor lesz a beteg kihallgatható állapotban? A főfelügyelő megesküdtött magában, hogy elfogja a tetteket, vagy tetteseket, ezt a szörnyű bűntényt nem lehet megtorlatlanul hagyni!!! Ilyen kegyetlenséget még soha életében nem látott, pedig pályafutása során jó néhány sötét bűnözővel találkozott már!...

Patricia, Edward és Stephen végül Melton biztatására hazamentek.

- Ne várjatok itt tovább, mert hála Istennek mélyen alszik. Igen remélem, hogy reggel előtt nem ébred fel... Még fájdalmi lehetnek, de azok is csökkenni fognak, így az alvás jótékony áldás számára! - mondta a belgyógyász, aki az elmúlt néhány óra alatt legalább tíz évet öregedett... Patricia észrevette, hogy hajában elől egy jó centiméteres ősz csík keletkezett.

Tilak Solanki is elment azzal, hogy reggel korán visszajön, hátha Samantha akkor már tud valami támpontot adni a nyomozáshoz. Közben emberei kihallgatták a halottkísérőket, de ők csak személyleírást adtak a két férfiről, akik a lányt hozták. A hosszú kihallgatás során nem mondták el, hogy mindezért pénzt kaptak, bár a főfelügyelő és munkatársai meg voltak győződve róla, hogy a halottkísérőknél kizárólag a pénz játszott szerepet...

Melton csak ült a beteg ágyánál s elhatározta, ha Samantha felépül, azonnal összeházasodnak és visszautaznak Angliába! A követségen a formaságokat gyorsan elintézhetik - gondolta Daniel -, nem engedem el többet egy napra sem! A kutatócsoporttal pedig, úgy, mint Rinaldo tette, fel kell bontania szerződését!

Kiment a folyosóra, hogy rágyújtson. A szoba ajtajától csupán néhány méternyire távozott. Agyában egyre jobban befészkelte magát a gondolat, hogy a Samantha elleni merényletben Parvati a fő mozgató, hiszen Daniel senkit sem ismert, aki a lány életére törne... Egyre jobban kirajzolódott benne a sejtés, hogy a Tükör Csarnok főnökasszonya van a háttérben!...

- Ezt el kell mondanom Tilak Solankinak - meditált magában -, de vajon igaz-e a sejtésem?... Az az asszony, akinek annyiszor feküdtem a karjában képes lenne erre?... Nem? - hessegette el magától a gondolatot. Újból és újból felelevenítette szakításukat, s Parvati gyűlölködő arca ismét megjelent előtte... Végül elhatározta, hogy másnap Tilak Solankinak elmeséli mindent, nem szépítve szerepét a Tükör Csarnokban megölt lányok diagnózisának a megállapításában... Nem menekülhetek a felelősségre vonás elől... nem hiszem, hogy ezzel Samanthának segítek... Reggeliig várok, aztán döntök - nyomta el cigarettáját.

Manfa, mikor telefonon közölte Chori Buri főorvossal, hogy húga, Krissana Summa véletlen baleset áldozata lett, a férfi annyira meglepődött, hogy az első pillanatokban szólni sem tudott. A lány részletesen elmondta, hogy Krissana Samut Sakhonból indult hazafelé, s kocsijába bemászott egy kígyó és megmarta.

- A halál pillanatok alatt karjaiba kapta mondta álszent módra Manfa, mint aki ártatlan és vétlen e balesetben... Pedig igencsak jól és előre megszervezett mindent! El akarta érni, hogy ő legyen a Kleopátra és a Pihenő Ház főnöke, s Buri doktorral megállapodjanak az üzleti feltételekben...

Most, amikor kék festékkel készítette ki szemét, felvette a mélykék hosszú ruháját, hogy várja az orvost, visszacsengtek fülébe a beszélgetés szavai és biztos volt benne, hogy megállapodás születik közöttük.

Manfa a pihenőházban várta Burit azzal az indokkal, hogy ott nyugodtabban és zavartalanabban tudnak beszélgetni.

Buri pontosan érkezett. Manfa már a kapuban állt s kellő udvariassággal kísérte be vendégét a gazdagon berendezett fogadószobába. Előre kiadta utasításait, hogy a konyháról milyen ételeket, milyen sorrendben hozzanak be, az italokat szintén elkészíttette.

- Azt akarom, hogy a főorvos olyan legyen, mint egy kezes bárány - sóhajtott magában a lány. - A cél érdekében még le is fekszem vele - döntötte el.

Nehezen indult a beszélgetés. Manfa síró hangon igyekezett elmesélni a szörnyű szerencsétlenséget, amely Krissana asszonyt érte.

- Olyan fiatal volt, mindössze 43 éves! - sóhajtozott és könnyezett a lány, vagy legalábbis zsebkendőjét állandóan a szeméhez nyomkodta... Végül megállapodtak, hogy Bangkokban temetik el, s Buri mint egyetlen rokon vállalja a költségeket.

- Azt akarom, hogy a hűgom temetése csendben történjen, de kapja meg azt a végtisztességet, amelyet megérdemel... - sóhajtott Buri, aki már az üzleti részekre akart áttérni.

- Miután én vagyok az örököse, de mint sebész nem tudom, és nem akarom a Kleopátrát és ezt a házat vezetni, gondolom kedves Manfa már talált erre is megoldást? Hozzáteszem, hogy a befolyó pénzekre most nagy szükségem van, elsősorban a tudomány szempontjából - mondta szerénykedve a főorvos, mert nem akarta a lányt beavatni a részletekbe.

Manfa felállt, felvette a kisasztalon lévő mappát és vendége kezébe adta.

- Uram, már összeállítottam a bevételt a két házból, s mindazokat a tételeket, amelyeket még ki kell fizetnünk, mert rövidesen megnyitjuk a fiúk szalonját is...

- Micsodát? - nézett rá Buri táguló szemekkel.

- Krissana asszony nem mondta el ezt önnek?

- Ugyan kérem, csak nem képzeled, hogy a nyilvánosházairól folytattam vele eszmecsere-t!? - hanzott a kissé ingerült mondat.

Manfa elmesélte, hogy bővítették a pihenőházat, s most már fiúk is rendelkezésre állnak a vendégek szórakoztatására. Aztán a lány nagyon nyugodtan és higgadtan elmondta javaslatát, amely szerint ő mindkét házat, a masszázs szalont és a pihenőt is vezetné, mégpedig a nyereség 50 százalékáért.

- Még így is jócskán marad önnek, főorvos úr!!!

Buri fejben számolgatni kezdett, aztán halkán így szólt:

- Ön kedves Manfa, mindezt elvállalja a haszon 30 százalékáért is! Ez még nagylelkű ajánlat! De ez az utolsó szavam, mert ha így nem megfelelő, akkor keresek mást...

A lány ránézett és halkán, ám nagyon határozottan válaszolt:

- Nézze, főorvos úr, én nem akarok önnek kellemetlenséget, de pontosan tudom, hogy Siriluek Mingmoleét ön tartotta fogva! Krissana asszony egy alkalommal elszólta magát..., hogy műtét közben meghalt. Mint tudom, az nem az ön hibája, de miért és milyen műtétre volt

a szerencsétlennek szüksége??? A rendőrség talán majd ezt is megnézi!... Aztán meg ott van Wat Bung öngyilkossága...

- Erről nekem fogalmam sincs! - csattant Buri hangja.

- Persze, persze - húzódott el a lány szája. - Krissana asszony jól megszervezte az öngyilkosságot. De a videók, amelyet készített soha nem kerültek elő... Az én birtokomban vannak!... Persze ez önre nézve még nem terhelő, de a rendőrség szívesen kezd majd nyomozgatni...

- Megáll az eszem, miféle hülyeségeket hord itt össze-vissza? Milyen videókról van szó?

- Wat Bung vezette egy ideig a házat. Sajnos aberrált pasas volt, meglehetősen gazdag, így élhetett a szenvedélyének. Valójában nem volt veszélyes ember, csak szeretett videofelvételeket készíteni a párokról, amint szeretkeznek... Aztán nézegette a képeket. Arról nem is szólok, hogy egy alkalommal az ő kezébe jutott véletlenül a kábítószer, amely asszonyomnak érkezett Indiából...

- Aztán meg itt van az indiai lányok átcsempészése... Szóval Wat Bung egy ideje már igencsak terhes volt asszonyomnak!... Így aztán az öngyilkosság látszatát szervezte meg... LepéNZelte akit kellett, ha valaki, ő aztán nagyon értett ehhez!...

- Kedves Manfa! - vált egyre idegesebbé Buri hangja. - Lehet, hogy ez így van, de nem értem nekem, mint főorvosnak ehhez mi közöm van??? Én nem felelek a húgom tetteiért!

- Ez így igaz, de önnek sem lenne kellemes, ha mindazt, amit tudok, jelenteném a rendőrségnek...

- A kábítószer-kapcsolatot ismeri?

- Nem. Csak annyit tudok, hogy Indiából érkezett a csomag. Ha jól emlékszem a névre, Navin küldte, ez volt az üzenet... De én úgy gondolom - vált kicsit tudálékossá Manfa hangja -, hogy sem önnek, sem nekem sincs szükségem arra, hogy ilyen zavaros és kétes ügyekbe keveredjünk! Én a masszázs szalont és a pihenőházat tisztességesen kívánom vezetni.

- No azért a nagy haszonról se feledkezzen meg kedveském!

- Ez igaz főorvos úr, de akad rengeteg gondom és bajom is! Most először a haszonban állapodjunk meg. Esetleg később, a tulajdonjogból is átvennék néhány százalékot, csak éppen a forma kedvéért... mosolygott Manfa, s amikor ránézett Burira, tudta, hogy megnyerte a csatát.

Végül az összes részletkérdésben megállapodtak. Buri is egyetértett a lány javaslatával, hogy kizárólag thai lányokat alkalmazzanak, s a kábítószer, valamint Krissana asszony egyéb tevékenységét, amit nem is ismernek valójában, nem folytatják.

- Egyébként most uram az ön vagyona e két ház, mintegy 50 millió bahtot tesz ki, ehhez még hozzájön az utolsó hét nyeresége, ez összesen 500 ezer baht, vagyis...

- Tehát egy hét alatt 500 ezer bahtot lehet tisztán megkeresni? - nézett Buri a lányra, mint aki nem jól hall.

- Igen uram, ha valaki érti a dolgát!

- Rendben. Akkor megállapodtunk! Az első évben a nyereség 40 százaléka a magáé Manfa, aztán a következő évben majd beszélünk az esetleges tőkerészesedésről.

- Ezt már elfogadom uram! Ha megengedi behozatom a vacsoránkat.

A nyolc fogásból álló ételkülönlegesség elfogyasztása után Buri csak úgy mellékesen megjegyezte:

- Szívesen vinnék egy lányt magammal... Nálam aztán jó helyen lenne...

- Bocsásson meg uram, de erről lebeszéltem... Ebből csak pletyka kerekedne, s ez nem tenne jót az ön hírnevének sem! De ha itt akar időzni nálunk, bárki rendelkezésre áll...

- Nem! Nem! Inkább hazamegyek - állt fel a főorvos.

- Bocsásson meg, még egy levél vár önre. Asszonyom páncélszekrényében találtam: a címzés Chon Burinak. Alatta Krissana kézírásával egy sor: aki a főorvos helyett felbontja a levelet, Buddha bosszúja kísérfje az életútján...

"Kedves Buri, csak halálom után akarom, hogy megtudd! Manfa a te és az én lányom! Huszonkét évvel ezelőtt azon az emlékezetes éjszakán, amikor a tied lettem, Buddha megáldotta méhem, s kilenc hónap múlva egy kislánynak adtam életet! Manfát vidéken neveltettem, nemrégiben hozattam fel magamhoz. Nem tudja az igazat, nem is akartam, hogy valaha megtudja! Buri, mint te is tudod, mi csak féltestvérek vagyunk, egy anyától, de nem egy apától származunk... Emlékszel akkor azon az éjszakán ezt mondtad nekem, ezért talán "Buddha megbocsátja bűnünket". Aztán soha többet nem feküdtünk le... de én mindig szerettelek... most is... ha akarod megmondod Manfának az igazat! Én soha nem voltam ehhez elég bátor!!! A borítékban találsz egy csekket 50 millió bahtról. Ezt lányunkra hagyom. Ha én már nem leszek vigyázz rá! Buddha kísérfjen utadon... Szerettelek mindig:

Krissana"

Buri letette a levelet. Csak nézte, nézte a lányt, aki nem értette, mi lehet a levélben, amely annyira megrázza a főorvost?

- Légy szíves hozass nekem egy konyakot - tért át a tegezésre a férfi.

Maga mellé ültette a lányt, s kezébe adta a levelet:

- Olvasd el! - Manfa először nem hitt a szemének, aztán újból olvasni kezdte a sorokat, de a betűk táncolni kezdtek szeme előtt...

- Buddha segíts! Bocsáss meg nekem! Nem tudtam, hogy Krissana az anyám volt... Én tettem a kocsiba a kígyót!... Főnök akartam lenni... - zokogott a lány, s nem bírta abbahagyni.

Buri megsimogatta a fejét és az arcát:

- Drága kislányom! Most már nem tehetünk semmit. Próbálfj megnyugodni... Elviszlek magammal Bangkokba...

- Nem, nem, apám - ejtette ki félve Manfa a szavakat. - Szeretném egy darabig még vezetni ezt a házat, meg a Kleopátrát is.

- Jó, nem akarlak kényszeríteni, hogy velem gyere, de azt megígérem, hogy gyakran meglátogatlak a jövőben, s most már valóban üzlettársak is lettünk - mosolyodott el a férfi. Egyben elhatározta, hogy a jövőben csak olyan műtéteket végez, amelyet bárki előtt vállalhat. Tudását soha többet gengszterek arcátalakításánál sem hasznosítja...

- Kislányom itt maradnék éjszakára, aztán reggel mindent megbeszélünk... Én is új életet akarok kezdeni.

A férfi le-föl járkált a folyosón. Ismét érezte, hogy egyre idegesebb... Mennie kellene, de nem tud... Nem hagyhatom el a helyemet, éjszaka semmiképpen sem!... Valakit találnom kell!... A fejében erősödött az ismert zúgás... Benyitott az egyik terembe. Hárman feküdték a szobában, mélyen aludtak. Nem! Ez nem megoldás! Ebbe belebuknék... aztán nőtt a remegés benne... Leült a folyosóra és gondolkozott.

- Ha egy órára elmennék, talán nem venné észre senki... De ha mégis? Súlyos vétséget követek el, s a főnök nem lesz velem elnéző... - Rágyújtott. Törte a fejét, mit tegyen? Aztán eszébe jutott a megoldás! Gondolataiban ízlelgette... - persze ő nem igazi örömlány... de jobb a semminél! Ki tudja, ő nem fogad-e el pénzt a drágalátos barátjától? Bár nem valószínű. Bemegyek hozzá, ezt feltűnés nélkül megtehetem, mert egyedül van a szobában! - Újból és újból végiggondolta, mit tegyen, aztán rájött, hogy a fehér lány is jobb a semminél. Igaz a teljes kielégülést nem hozza el... vagy ki tudja... - merengett a férfi.

Aztán egy hirtelen mozdulattal felállt és a folyosó végére sietett. Mielőtt lenyomta a kilincset, körülnézett, de sehol senkit nem látott... Bement. Samantha mélyen aludt. A férfi nézte egy darabig, majd lerántotta róla a vékony fehér takarót és a hálóinget egyetlen mozdulattal végigszakította.

- Te vagy az Daniel? - sóhajtott álmából félíg felébredve a lány. De aztán amikor a férfi már egészen közel hajolt hozzá, és suttogni kezdte:

- Te is pénzért fekszel le Meltonnal? - a lány egy másodperc alatt teljesen magához tért.

Samantha torkaszakadtából sikoltozni kezdett. Támadója megijedt, megpróbálta befogni a száját. De aztán rájött, ha valaki meghallja a beteg sívítását, neki vége!... Ezért elengedte Samanthát, aki felült és üvöltve kérdezte:

- Maga kicsoda??? Mit keres itt? - A férfi ekkor már kifelé igyekezett az ajtón, de váratlanul felborította az egyik széket. Az éjszakában ez visszhangzott és így tudta, hogy csak pillanatai vannak a lány elhallgattatására és a saját megmenekülésére...

Visszafordult, hatalmas karjaival átfogta Samantha torkát és fejét, előrántotta műanyag nyelvű lyukasztóját... kezével kitapogatta a lány tarkóját, s már éppen beleszúrta volna a szerszámot, amikor az éjszakai nővér rohant be a szobába!

- Mi ez a zaj? - kérdezte, s legnagyobb megdöbbenésére Ali Kulkarni állt a szobában lefogva Samantha Meighet!...

- Doktor úr! Doktor úr! Mit csinál??? - lépett a nővér az ájult lányhoz, aki a sok hatására összeesett.

Ali Kulkarni félretolta a nővért és igyekezett volna kifelé, amikor Advani Gupta lépett be. Senki nem tudta, hogy a főorvos még éjszaka is bent van! Éppen elindult hazafelé, amikor kilépve a folyosóra hatalmas csattanást hallott Samantha szobájából.

- Kolléga úr megőrült? Mi az a kezében? Mit akart a betegünkkel csinálni? - Aztán szinte kitépte Kulkarni szorításából a műanyag szerszámot. - Szóval így állunk! - Becsukta az ajtót, ráfordította a kulcsot, és az éjjeliszekrényen lévő telefonról hívta a rendőrséget.

- Itt várom meg őket. - Aztán a többiekhez fordult. - Kulkarni doktor sem ön, sem a nővér nem hagyhatja el a szobát! - Majd Samanthához lépett és próbálta az ájult lányt felébreszteni. - Na még csak ez hiányzott - mormogta magában.

Néhány perc múlva megérkezett a rendőrség, Tilak Solanki főfelügyelő és két társa. Gupta néhány szóval elmondta a történetet, s felmutatta a műanyag szerszámot!

Bilincs csattant Ali Kulkarni kezén, aki csak annyit mondott:

- Az ügyvédemmel kívánok beszélni.

Samantha magához tért. Gupta beadott neki egy Diazepam injekciót és megvárta, míg a lány nemcsak az ájulásból, hanem a sokkos állapotból is visszajön.

- Képes arra, hogy a főfelügyelő úr kihallgassa önt?

- Igen - hangzott a halk válasz.

Samantha, a főfelügyelőnek csak igen keveset tudott mondani - azt is meglehetősen összefüggéstelenül...

- Szorította a fejem és a karom. Valami volt a kezében... Azzal akart megölni! - sikoltott ismét a lány. Közben a főorvos értesítette Meltont, aki a kihallgatás alatt megérkezett. Napok óta egyetlen órát sem pihent, nem akarta a lányt még a kórházban sem egyedül hagyni. Ma este azonban, amikor látta, hogy Samantha mélyen alszik, eldöntötte, hogy hazamegy másik ruháért, s reggelre mire a lány felébred ismét itt lesz. Amikor a főorvostól telefonon meghallotta a merényletet, azonnal rohant a kórházba.

- Szegénykém! Szegénykém! Hogy fogja ezt az újabb sokkot kiheverni?... Valójában mit akart a belgyógyász kollégám tőle? Erről nem szólt a főorvos semmit. - próbálta visszaidézni Gupta szavait. Amint belépett a szobába látta, hogy a főfelügyelő már befejezte a kihallgatást, Samantha szeme lecsukódott.

- Jó estét Melton doktor úr! Hagyjuk a beteget pihenni! Nem tudna ön nekem valamit mondani Ali Kulkarniról, aki megtámadta az ön honfitársát, méghozzá a főorvos szerint egy lyukasztóval...

- Samantha Meigh, a jövődöbelim, s amint jobban lesz elutazunk innen. De előtte a tisztánlátás érdekében beszélnem kell önnel, erre már régóta készülök, de soha nem volt bátorságom hozzá. Menjünk a szobámba!

Daniel legalább két órát mesélt Parvatihoz fűződő múltbeli kapcsolatáról, a két lány meggyilkolásáról a Tükör Csarnokban, majd Parvati könyörgéséről.

- Akkor kellett volna jelentenem a rendőrségen a bűntényt, de engedtem az asszonynak. - Aztán Melton részletezte, hogy a nő milyen módon akarta a harmadik lány gyilkossága kapcsán őt befeketíteni -, de én nem is láttam azt a szerencsétlen teremtést.

- Rendben van doktor úr, mindent ellenőrzök, amit mondott, addig kérem, ne tegyen semmit - majd kezet fogtak és a főfelügyelő távozott.

82

Solanki főfelügyelő elgondolkodva dobolt ceruzájával az asztalon. Előtte a két elmeszakértő által írt, több mint tízoldalas vélemény feküdt Ali Kulkarni megfigyeléséről. Ügyes volt Kulkarni ügyvédje, mert mielőtt bírósági tárgyalásra került volna a sor, elintézte a vizsgálatokat. Ez aztán nagy teljesítmény! - sóhajtott Solanki. - A végén még megússza a gazember! - Még egyszer elolvasta a szakvélemény utolsó bekezdését:

"A megfigyelés teljes időszakában, egy hónap alatt tanúsított magatartása, és az elvégzett vizsgálatok alapján megállapítható, hogy a beteg tudathasadásos elmebaj ritka esetében szenved. A két "én" nem, vagy alig tud egymásról, így cselekedeteiért nem vonható felelősségre. Gyógyulására remény nincs, így élete hátralevő részében, zárt elmeorvosi intézetben történő elhelyezését javasoljuk..."

A főfelügyelő összeszorította a száját és hatalmasat csapott öklével az asztalra: - Úgy, szóval megússza a gyilkos! Élete végéig egy kényelmes kórházi ágyon fog heverészni egy luxus szanatóriumban, miután pénze van bőven, ezt az ügyvédje minden bizonnyal kiharcolja neki.

Nem tudta folytatni gondolatait, mert hirtelen hatalmas robajjal kicsapódott szobája ajtaja és az ügyeletes őrmester halott sápadt arccal rontott be hozzá:

- Főfelügyelő úr! Főfelügyelő úr! Kulkarni, a megfigyelt mikor ebédet vittek neki, leütötte az ápolót, kijutott a megfigyelőből, két fegyvert eltett az útból és megszökött!!! Sajnos

a dolog még súlyosabb, mert mindkét őröt elvette a pisztolyokat!

- Riadó! Riadó! Az összes járőrökcsit mozgósítsák! Azonnal adjanak le személyleírást! Bárhol megtalálják, használhatják fegyverüket, hiszen közveszélyes elmebetegről, többszörös gyilkosról van szó!!!

Solanki éjjel 2 órakor tért vissza a szobájába. Az összes járőrökcsi, valamint a hozzá beosztott emberei mind, mind Ali Kulkarnit keresték eredménytelenül... A főfelügyelő tudta, hogy Kulkarni, ahogy az órák múlnak, egyre veszélyesebbé válik, olyan lesz, mint a megsebzett tigris! A fegyverek... - Mi van, ha használja őket? - Nem is akarta újból és újból végiggondolni a következményeket! A járőrökcsi és az emberei még nem tértek vissza. Bombayt szisztematikusan átfésülték. A parkokban, az utcákban, sőt a tengerparton is járőrökcsik és gyalogos rendőrök cirkáltak, de a szökevény nem került elő...

A főfelügyelő készítette magának egy méregerős teát és ismételten elkezdte olvasni a férfiről összeállított rendőrségi és elmeszakértői anyagot.

- Hátha ebből valamit észreveszek, ami eddig elkerülte a figyelmemet... Reménykedett benne.

83

Ali elfáradt. Már több mint egy napja kódorgott a város utcáin, éhes volt és pihenni vágyott... Aztán ismét eszébe jutott a bosszú és újabb erőre kapott!... - Meg kell büntetnem a Tükör Csarnokot. Ott kezdődött minden bajom! Odáig valahogy el kell jutnom... nem szabad, hogy a rendőrök elfogjanak... - Megtapogatta a zsebében rejlő két pisztolyt. Ez újabb erőt adott neki. - Most leszámolok velük! Szenvedjenek ők is! Vétkesek!

Körülnézett és hirtelen nem tudta hol van, aztán észrevette a kikötőt.

- Rossz helyen járok - motyogta magában, és sietős léptekkel átvágott a másik oldalra. - El kell érnem a Tükör Csarnokig! - félórai gyaloglás után meglátta a neonbetűkkel villódzó fényreklámot: "Tükör Csarnok". Megnézte a pisztolyokat. Mindkettőt csőre töltötte...

Lábával belökte az ajtót!

-~ Most megbüntetlek benneteket! - üvöltött a hallban üldögélő lányokra. Parvati és Navin éppen az ajtó közelében álltak és egy fotót nézegettek. Az asszony észrevette a berohanó férfit, Navint oldalra húzta, de a fegyver elsült, lövések dördültek...

A lányok vére a tükörrre fröccsent... Parvati a szívébe kapta a golyót, elvágódott és nem mozdult többet. Navin futni próbált az emeletre, de a hátába, a karjába kapott golyót. Megingett, de a korlátba kapaszkodott, és úgy igyekezett tovább. A következő lövés combja felső részén érte és szinte lerepítette a lépcsőkről! Kulkarni - arcán sátáni vigyorral - egy lépésről szétlőtte a fejét...

Szirénázó autók érkeztek, a rendőrök beözönlöttek a házba. A hallban, a lépcsőn, mindenhol halottak... Kulkarni felfelé futott, még mindig lövöldözve. Az egyik rendőr a karjára célzott, de a géppisztolysorozat a hasán találta el és szinte kettészelte... Összerogyott... .Csúf arcát a szörnyű vigyor még jobban eltorzította. Száján habos vér buggyant elő...

Megérkezett a hat mentőautó is, hogy ellássa a sebesülteket. A látvány szörnyű volt! Parvati, Navin és három lány meghalt, hatan súlyosan megsebesültek... Ali Kulkarni a lépcső alján feküdt, másodpercei voltak hátra...

84

A búcsúpartin Samantha még sápadt és gyenge volt, de ő is mindenáron ott akart lenni! Suvarna Rao rendezte az estélyt, Rinaldónak és barátainak, akik megkapták a hazautazáshoz szükséges repülőjegyet az ENSZ-től. Stephen Hayter, Patricia és Edward erélyes felszólítására végül megírta az eseményeket az ENSZ-nek, és azt is, hogy nem tudják folytatni a munkát, mert három kolléga munkájára már nem számíthatnak.

A feljegyzés fogalmazásában Edward is részt vett, mert biztos akart lenni benne, hogy Stephen a valóságot írja meg.

Rinaldónak, Patriciának, és Edwardnak megvolt már a repülőjegye, Stephen meg kijelentette, hogy ő még saját költségén néhány hétig Indiában marad.

- Persze Aval miatt - súgta Patricia Edwardnak. Hónapok óta már eldöntötték, hogy Párizsban összeházasodnak, mihamlabb Edward rendezze ügyeit New York-ban és áttelepül Franciaországba. Samantha pedig úgy döntött, hogy Meltonnal még két hónapig Indiában marad, és ha a férfinak lejár a szerződése, együtt mennek haza. De addig is Danielnél lakott, mert meglehetősen gyenge volt. Suvarna asszony naponta küldött hozzá egy szolgálót, aki megcsinálta körülötte a legszükségesebb teendőket.

- Kunal Ramesht is meghívtam az estélyükre - fordult Suvarna asszony a vendégeihez. - Úgy tudom kedves Daniel, önnek is barátja ez a fiatal ember, s mióta Navint, testvérét a szerencsétlenség érte, átszervezte az egész klánt. Mi is üzleti kapcsolatban vagyunk vele, a férjem bankjai finanszírozzák néhány üzletét... Mint hallom az óriási földterületein kiterjeszti a kender- és jutatermesztést és így újabb és újabb embereknek biztosítja a mindennapi kenyeret. Igazán okos és józan fiatal ember, akinek érdemes az elképzeléseit támogatni.

Az estély nagyszerűen sikerült! Mikor Kunal megérkezett, egy hatalmas csomagot tett az asztalra. Kibontotta és egyenként vett elő belőle szantálfából készült táncoló Siva szobrokat. Minden kutatónak adott egyet ajándékba. Samantha Meighnek és Daniel Meltonnak még egy óriási Ganésa szoborral is kedveskedett:

- Kívánom, hogy az elefántfejű isten védjen meg benneteket otthon is! Hiszem, hogy ő volt az, aki többször megmentette Samantha életét...

Kunal felvette poharát és köszöntőt mondott búcsúzóul európai barátainak:

- Tudjátok, a mi vallásunk szerint az istenek, amikor démoni ellenségeik fenyegették őket, vagy ha úgy érezték, hogy erejük nem elegendő egy-egy nehéz feladat elvégzéséhez, gyakorta folyamodtak hódoló alázattal a legnagyobb istenekhez, Sivához, Visnuhoz, végső fokon tehát magához a Brahmához. Mert az istenek világa sem mentes a gondoktól... De igaz szívből remélem - hajolt meg Kunal -, hogy hazatértetek után elfelejtitek a rosszat, ami itt történt veletek, és India a csodák országaként él majd szívetekben, amelyben a jó és a rossz is megtalálható, csakúgy, mint minden emberben...

85

Mindenki elutazott Bombayból, csak Samantha és Daniel maradtak. Melton doktornak a hátralevő két hónapot még itt kellett tölteni, mert a szerződését nem akarta felbontani. Kunal és Suvarna asszony gyakran vitték Samanthát kirándulni Bombay környékére, megismerni az eddig nem látott templomokat.

Aztán elrepült az idő, és utolsó estén Melton lakásába meghívták a Rao házaspárt, Kunal Ramesht és Advani Guptát, a főorvost is, aki az utóbbi hetekben nagyon megváltozott

és Meltonnal igen szoros barátságba került.

A vacsora, amelyet Samantha és egy fiatal indiai lány készített, kizárólag helyi specialitásból állt. Az italokat úgy választotta össze az angol lány, hogy mindenki megtalálja kedvencét. A hangulat az első órában meglehetősen nyomott volt, mert szóba került Parvati és Navin szerencsétlensége, Ali Kulkarni betegsége és szörnyű gyilkosságai.

- Igen, a belgyógyász kollégánk beteg volt, de nem csak önvészélyes - tette hozzá Gupta -, hanem sajnos közveszélyes is! Remélem - fordult Melton felé, akivel az utóbbi hetekben már tegeződött is -, ha a kórházat felavatjuk, akkor Samanthával együtt eljöttök hozzánk ismét, persze csak látogatóba... Bár én azt is nagyon sajnálom, hogy nem hosszabbítod meg Daniel a szerződésedet. De megértelek... A trópusi betegségek és a kígyómarás elleni szérumok fejlesztésében valóban a te közreműködéseddel léptünk előre, nem is keveset.

- Milyen kórházat avatnak? - kérdezte Samantha.

- Hát maguk nem tudják? Kunal Ramesh és Patra Maharja egy kétszáz személyes kórházat épít, amelynek én leszek az igazgatója! - nézett körül büszkén Gupta.

- Kunal, miért nem szóltál nekem erről? - kérdezte kicsit sértődött hangszínnel Daniel.

- Csak néhány napja kaptuk meg a hitelt a telek vásárlásához és az építkezéshez - fordult Kunal Janardan Rao felé -, de ezt a kórházat úgy szeretnénk berendezni, hogy minden modern legyen. Az ENSZ levele is itt van már, tízmillió dollárért kapunk műszereket!

- Igyunk erre - emelte fel poharát a csöndes, szótlan Janardan Rao.

- Egészségünkre és India felvirágzására! - mondta ünnepélyesen Kunal. - Engedjétek meg, hogy most előre odaadjam a nászajándékomat, hiszen nem lehetek ott Londonban az esküvőtökön.

Ezzel előhozott az előszobából egy vastag dobozt. Óvatosan lefejtette róla a fehér csomagolást és egy elefántcsont életkereteket vett elő. Ennek eredetije a ladháki kolostor előcsarnokának falára van festve.

- Az életkerék a karma - ahogy az Indiában élő buddhista hívők mondják -, vagyis a ti európai nyelvekre lefordítva a sors! Az emberi életet az örök körforgás jellemzi! Nézzétek csak, a kereteket egy fogat vicsorító szörnyeteg tartja a karmai között... A szörny egyik oldalán Jama, a Halálkirály áll őrt, a másik oldalon pedig Márát, a nagy földi kísértőt ábrázolják. A kerék közepén a három ősszossz szimbóluma látható, amelyek az élőlényekét a sors által megszabott születés-halál és újjászületés körforgásához kötik. Szeretném, ha Indiából nemcsak Sívával, a pusztítóval és az újjászülető emlékével térnétek haza, hanem szívetekben Ganésa is helyet kapna... Időnként nézzétek az életkerékre, amely forog... forog... s nem tudja az emberi elme, mikor melyik pillanatban áll meg.